COLECȚIA RÂSUL LUMII

CHRISTOPHER BUCKLEY

Florence a Arabiei

HUMANITAS

COLECȚIA RÂSUL LUMII

CHRISTOPHER BUCKLEY (n. 1952, Washington), scriitor și editor la *Forbes*, se bucură de o dublă reputație: satirist politic de forță și sursă de migrene pentru toate administrațiile democrate de la Casa Albă (fapt explicabil, dat fiind trecutul său de consilier republican). Toate romanele lui pleacă de la situații greu acceptabile, exploatate cu vână și plăcere de-a scrie. Ele pot fi uciderea președintelui SUA cu o scuipătoare de colecție de către propria consoartă (*No Way to Treat a First Lady — Nu te porți așa cu Prima Doamnă*, Humanitas 2005), înființarea unui post TV dedicat emancipării femeilor dintr-o țară arabă (*Florence of Arabia — Florence a Arabiei*, Humanitas, 2007) sau o predare de mandat minată de multiple accidente premeditate (*The White House Mess — Deranj la Casa Albă*, în curs de apariție la Humanitas). *Boomsday — La judecata dinapoi*, cel mai recent roman al lui Buckley, pornește tot de la o situație aberantă: o tânără agasată de droaia de impozite pe care trebuie să le plătească pentru susținerea fondurilor de pensii propune administrației americane o soluție stimulatoare: scutirea de taxe a tuturor cetățenilor care semnează un contract prin care acceptă să se sinucidă la împlinirea vârstei de 75 de ani.

CHRISTOPHER BUCKLEY

Florence a Arabiei

Traducere din engleză de
CORNELIA BUCUR

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coordonatorul colecției
RADU PARASCHIVESCU

Ilustrația copertei
GABI DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUCKLEY, CHRISTOPHER
Florence a Arabiei / Christopher Buckley; trad.: Cornelia Bucur. – București: Humanitas, 2007
ISBN 978-973-50-1627-2

I. Bucur, Cornelia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CHRISTOPHER BUCKLEY
FLORENCE OF ARABIA
© 2004 by Christopher Taylor Buckley
All rights reserved

© HUMANITAS, 2007, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Pentru Bob, Kip, Steve şi Tim Forbes

prolog

Reşedinţa Excelenţei Sale prinţul Bawad bin-Rumallah al-Hamooj, ambasadorul Regatului Imperial al Wasabiei în Statele Unite ale Americii, stă cocoţată costisitor pe proprietatea în valoare de 18 milioane de dolari cu vedere spre o porţiune de torent înspumat a Potomacului, la câţiva kilometri în amonte de Washington, D.C. Emblema de pe poarta de intrare în regalul complex rezidenţial afişează, placate cu aur, simbolurile casei regale de Hamooj: un curmal, o semilună şi un hanger deasupra unui cap. Văzut de aproape, capul nu are o expresie prea plăcută, fără îndoială datorită faptului că a fost retezat de hangerul de deasupra sa.

Din punct de vedere istoric, capul i-a aparţinut unui oarecare Rafiq al-Sawah, zis şi „Cel Neînţelept", care, într-o noapte din anul 1740 sau 1742 (istoricii nu au căzut de acord asupra datei exacte), a încercat să uzurpe autoritatea şeicului Abdulabdullah Waffa al-Hamooj, zis şi „Cel Înţelept", fondatorul dinastiei wasabiene şi viitor rege. Conform legendei — acum predate ca adevăr istoric în şcolile din ţară —, capul retezat al lui Rafiq a încercat să-i ceară scuze şeicului pentru perfidia sa şi a implorat să fie reataşat. Şeicul Abdulabdullah nu era însă într-o dispoziţie propice unor astfel de favoruri. Oare nu-l tratase el pe Rafiq ca pe propriul său frate? Drept care a poruncit ca gura încă neamuţită să fie umplută cu balegă de cămilă şi capul să fie azvârlit hienelor din deşert.

Evenimentul este comemorat în fiecare an, cu ocazia aniversării Perfidiei lui Rafiq. Cetățenii adulți de sex bărbătesc sunt obligați să pună pe limbă o cantitate simbolică de balegă de cămilă, reprezentând autoritatea regelui și amintind de soarta cumplită care îi așteaptă pe cei care încearcă să o submineze. În practică, numai personalul palatului Hamooj și cei mai conservatori dintre wasabieni aplică ritualul *ad litteram*. Cu o sută de ani în urmă, un cofetar cu inițiativă din capitala Kaffa a inventat o nuga care emana aroma specifică a produsului original, destul pentru a-i păcăli pe *mukfelleen*-i, poliția religioasă care veghează cu asprime la respectarea preceptelor din *Cartea lui Hamooj*. Wasabienii puneau o bucată pe limbă și umblau așa întreaga zi, afișând un aer de pioșenie. Dar, vai, păcăleala a fost descoperită și nefericitul cofetar și-a pierdut nu doar autorizația de a produce dulciuri, ci și limba, mâna dreaptă și piciorul stâng. La urcarea pe tron, în 1974, regele Tallulah a decretat că o bucățică simbolică de balegă era de ajuns. Aceasta a provocat numeroase proteste printre *mullah*-i și *mukfelleen*-i, dar și o imensă ușurare în rândul populației adulte de sex bărbătesc.

La câteva minute după miezul unei nopți răcoroase de toamnă, pe 28 septembrie, porțile pe care era montată emblema regală se deschiseră, lăsând să iasă mașina condusă de Nazrah al-Bawad, soția prințului Bawad.

Plecarea lui Nazrah ar fi decurs mai lin, dacă aceasta ar fi petrecut ceva mai mult timp la volanul unui automobil. Femeilor din Wasabia nu li se îngăduia să conducă. Dar, spirit îndrăzneț și practic, Nazrah începuse încă din adolescență să se roage de diverși bărbați din jur, începând cu Tamsa, fratele ei, să o inițieze în tainele volanului, frânelor și ambreiajului. Controlul asupra Cadillacului părintesc în deșertul vast al Wasabiei nu era tocmai complicat. La Washington, îl convinsese (adică îl mituise), nu fără greutate, pe Khalil,

șoferul, bodyguardul și însoțitorul ei, să o lase să conducă pe anumite străzi pe jumătate pustii și în parcările magazinelor unde își trec vremea cei cu sânge regesc, precum Neiman Marcus și Saks Fifth Avenue. Ajunsese la punctul în care era aproape în stare să parcheze o mașină fără a-i lăsa mai toată vopseaua pe spoilerele celor din față și din spate. Ocazie cu care Khalil își câștigase, printre slujitori, reputația de a fi un șofer în care nu se putea avea încredere prea multă.

Aici, în această seară, Nazrah constată că manevra cu dificultate. Ieșind pe poartă, reteză oglinda retrovizoare și lăsă o dâră pe laterala automobilului de 85 000 dolari care i-ar fi făcut să plângă până și pe cei mai stoici dintre agenții constatatori de la asigurări. Intenționase să facă la stânga, spre centrul Washingtonului. Dar, zărind farurile altei mașini venind din direcție opusă pe drumul îngust, de țară, intră în panică și coti la dreapta, pătrunzând și mai adânc în înfrunzita suburbie McLean.

În realitate, Nazrah nu gândea limpede. În realitate, era beată. Beție, după cum s-ar fi putut explica dinaintea unui magistrat, pentru care exista o explicație.

După mai bine de douăzeci de ani petrecuți la Washington, soțul ei, prințul, își anunțase intenția de a se întoarce în Wasabia, împreună cu Nazrah și celelalte trei soții. Unchiul său, regele, hotărâse să-i răsplătească deceniile de serviciu fără incidente numindu-și nepotul ministru de externe. Era o avansare substanțială, care venea împreună cu un palat pe măsură și cu o halcă la fel de substanțială din acțiunile în petrol ale nației.

Vestea nu o bucură deloc pe Nazrah, cea mai tânără, mai drăguță și mai independentă dintre soțiile prințului. Nu voia să se întoarcă în Wasabia. Anii trăiți în America — chiar și sub privirea atentă a lui Shazzik, șambelanul sever și castrat (sau cel puțin așa se zvonea) al prințului Bawad

— îi aduseseră lui Nazrah capacitatea de a aprecia rolul jucat de femei în societatea occidentală. Nu se grăbea câtuşi de puţin să se întoarcă într-o ţară unde va trebui să îşi ascundă trăsăturile încântătoare sub un văl şi cu atât mai puţin se grăbea să se întoarcă într-o ţară unde femeile erau şi acum biciuite în public, bătute cu pietre şi decapitate într-o zonă a Capitalei atât de obişnuită cu acest gen de spectacol, încât căpătase porecla de Piaţa Casapilor.

Nazrah îşi planificase să-l informeze pe prinţ cu privire la decizia ei de a rămâne în Statele Unite în seara aceea, după ce acesta se va fi întors de la dineul cu Grupul Waldorf, un grup de persoane cu foarte multă influenţă, compus din foşti preşedinţi americani, foşti secretari de Stat şi ai Apărării, foşti directori ai CIA, cu toţii nişte oameni de mare ispravă — şi cu ce relaţii! De la înfiinţarea sa, într-un apartament de la Hotelul Waldorf-Astoria din New York, Grupul Waldorf investise peste cinci miliarde de dolari ai familiei regale din Wasabia în diferite proiecte. Ceea ce dusese la o strângere generală a relaţiilor. De asemenea, mulţi dintre membrii consiliului director al Grupului făceau parte din consiliile de administraţie ale companiilor în care erau investiţi banii familiei regale wasabiene.

Întrunirea de astăzi avea ca temă un proiect de desalinizare. Desalinizarea era veşnic un subiect fierbinte în Wasabia, dată fiind o particularitate geografică a regatului. Ţara nu avea ieşire la mare. Lipsa fie şi a unei jumătăţi de metru de coastă reprezenta un iritant vestigiu istoric, rezultatul unei clipe de ţâfnă etilică din partea lui Winston Churchill când trasase graniţele Wasabiei moderne pe un şerveţel, la clubul său din Londra. Regele Tallulah fusese necooperant în timpul conferinţei de pace şi de aceea, din câteva trăsături de condei, Churchill îi refuzase porturile la mare. În felul acesta hotărăsc momentele saturate cu coniac soarta imperiilor şi cursul istoriei.

Populația Wasabiei era într-o creștere pronunțată, pentru că orice bărbat avea dreptul la patru neveste. Și nu erai considerat bărbat decât dacă aveai douăzeci de copii. În consecință, wasabienii erau un popor din ce în ce mai tânăr și însetat.

La întrunirea consiliului, prințul Bawad le comunicase directorilor, prieteni dragi cu toții, că regatul său era încântat să mai investească 1,2 miliarde dolari în activitatea Grupului. Acesta, la rândul său, urma să-i angajeze pe necesarii texani — oameni ai deșertului și ei — ca să construiască noi instalații de desalinizare și conductele adecvate până în veșnic uscata Wasabie. La momentul potrivit, pe parcursul întrunirii, președintele consiliului, un fost președinte al Statelor Unite, avea să mâzgălească un număr pe o bucată de hârtie, pe care să o împingă către prințul Bawad. Numărul de pe bucata de hârtie reprezenta „participarea" prințului Bawad — un cuvânt mult mai agreabil decât „mită" sau „bacșiș" — la profit.

Ritualul acesta se desfășura, de regulă, fără piedici. De data aceasta însă, prințul Bawad, care tocmai își construia o cabană de schi de 15 000 m^2 în Jackson Hole, consideră că suma era... în fine... inadecvată. Rămase cu ochii țintă la fostul președinte.

Aveau o relație bună, fostul președinte și prințul Bawad. Primul fusese oaspete, pe când era președinte, al actualei cabane de schi de 10 000 m^2 din Aspen. În mod normal, ar fi tăiat numărul cu o linie și ar fi scris un altul, ceva mai mare, pe foaie. De data aceasta însă, nu o făcu. Waldorfienii începuseră să mârâie. Regatul avea pretenții cam mari în ultima vreme. Și, la urma urmelor, afacerile erau afaceri.

Fostul președinte se mulțumi să-i întoarcă zâmbetul. În cele din urmă, cu o umbră de încruntare, prințul Bawad înclină din cap, în semn că accepta suma de pe hârtie. Fostul președinte se lumină la față, cu o glumiță la adresa omului

de afaceri dur care era prinţul. Şedinţa se încheie, uşile se deschiseră şi îşi făcură apariţia gustările. Şi ce mai gustări! Era un grup cu care îţi făcea plăcere să ai de-a face, Grupul Waldorf. Niciodată, în domeniul profiturilor umane, atât de puţini nu câştigaseră atât de mult, făcând atât de puţin.

La reşedinţă, Nazrah luă o înghiţitură din coniacul franţuzesc, vechi de o sută cincizeci de ani, al prinţului. Când, la ora unsprezece, acesta tot nu se întorsese, mai luă o înghiţitură. Şi încă una. Când prinţul se întoarse, în fine, acasă, Nazrah nu mai simţea durerea.

Discursul pe care îl repetase cu atâta grijă i se rostogoli pe limbă lipsit de coerenţă şi elocvenţă, mirosind greu a coniac Napoleon. Prinţul, cu chipul lui ca luna plină, cu barbişon şi un aer imperios, dar încă fumegând la gândul inadecvatei participări la proiectul de desalinizare, îi porunci scurt să se întoarcă în camera ei.

Un scandal în miez de noapte între un prinţ de sânge regesc, obişnuit să i se facă pe plac, şi cea mai tânără soţie, ameţită de băutură, nu oferă ocazia pentru dialogul ideal. El se destrămă în ţipete şi se încheie rapid şi dramatic, când prinţul îi arse lui Nazrah una peste fălci cu palma dolofană mirosind a trabuc. Şi, cu aceasta, ieşi în trombă, blestemând tare corupţia occidentală şi îndreptându-se spre dormitorul uneia dintre soţiile mai puţin nărăvaşe.

Îndurerată şi furioasă, Nazrah se duse în dormitor, dar nu şi la culcare. Azvârli câteva lucruri într-o geantă mică de voiaj marca Hermès şi se îndreptă spre garaj, unde avu de ales între unsprezece maşini (prinţul adora să conducă şi era cunoscut personal de cei mai mulţi dintre poliţiştii din statul Virginia). Decise să nu se suie în Maserati, Lamborghini, Maybach sau Ferrari, care aveau prea multe butoane de

proveniență incertă, hotărându-se în schimb asupra Mercedesului cu care o ducea de obicei Khalil și cu ale cărui comenzi era destul de bine familiarizată, inclusiv cu cea specială, instalată pe bordul din lemn de nuc, care anula comenzile paznicilor de la poartă.

Și astfel, Nazrah se văzu ieșind cu zgomot de motor pe poartă, pe lângă paznicii alarmați, cu Shazzik, sumbru și însoțit de doi dintre oamenii săi din aprigul trib warga, în costume albastre, pe urmele ei.

Dar unde s-ar fi putut duce? Ratase drumul spre Washington.

După ce aproape că se ciocni de câțiva copaci și trecu pe roșu la mai multe semafoare, constată că făcuse la stânga spre nord, pe autostrada 123, cu o viteză de trei ori mai mare decât limita legală, amănunt care nu-i scăpă lui Harmon G. Gilletts, din poliția statului Virginia.

Acesta fu momentul în care, cu luminile roșu-alb-albastre ale agentului Gilletts pâlpâind și cu sirena mugindu-i imperativ în urmă, Nazrah zări indicatorul care anunța CENTRUL DE INFORMAȚII GEORGE BUSH. Pe furtună, orice port e bun.

Imaginea unei mașini care se apropie în viteză, cu poliția după ea, aparent într-o urmărire pe viață și pe moarte, nu este, în ziua de astăzi, bine-venită pentru instalațiile guvernamentale americane. În clipa în care Nazrah ajungea în fața porții cartierului general al CIA, o barieră de oțel se înălțase din asfalt. Aceasta îi opri brusc și zgomotos înaintarea, activând atâtea air-bag-uri înăuntru, încât prințesa dispăru cu totul din vedere, leșinată în urma șocului.

În vreme ce Nazrah visa antilope albastre ce zburau pe deasupra unui deșert negru, infinit, urmărite de crabi gigantici, care clămpăneau din clești aurii — adrenalina, coniacul și izbitura air-bag-urilor produc imagini dintre cele mai vii —, guvernul Statelor Unite se trezea la realitatea unui incident de dimensiuni epice.

capitolul unu

În timp ce Nazrah încă visa antilope psihedelice, paznicii de la CIA și agentul Harmon G. Gilletts, din poliția statului Virginia, își examinau, cu armele scoase, prada prin geamurile mașinii. Nu reușiră să vadă, printre nenumăratele air-bag-uri, decât două mâini evident de femeie, cea din stânga purtând destule diamante ca să asigure tuturor copiilor lor, la un loc, studiile la colegiile din Ivy League și apoi la Drept.

O altă mașină germană scumpă opri alături, aceasta aducându-i pe Shazzik, mai sumbru ca oricând, și pe cei doi *mukfelleen*-i ai săi. Gărzile CIA și agentul Gilletts observară numerele de înmatriculare diplomatice, dar nu băgară armele în tocuri.

Shazzik coborî din mașină și, în felul său obișnuit, categoric — slujitorii casei Hamooj nu se fac remarcați prin amabilitatea față de cei ce nu sunt de sânge regesc —, anunță că vehiculul conținea un membru al casei regale și își afirmă dreptul de a se ocupa de extracție.

Pentru agentul Gilletts era prea mult. Ca pușcaș marin în rezervă, petrecuse ceva timp în Wasabia, în timpul unuia dintre periodicele spasme intervenționiste ale Americii în regiune. În consecință, nu-i putea suferi pe wasabieni (sentiment relativ răspândit printre vizitatorii străini). Șase luni petrecute la baza aeriană Prince Wadum îl făcuseră pe Gilletts, altminteri un tip rezonabil, fără prea multe parti-pris-uri, să deteste până și numele de „wasabian".

Abandonă obişnuitul „domnule", cu care i se adresa până şi celui de pe urmă dintre delincvenţii prinşi pe autostradă, îşi umflă impresionanţii pectorali de puşcaş marin în rezervă în direcţia şambelanului, în timp ce apuca mai bine cu mâna patul pistolului Glock de nouă milimetri, şi contraproclamă jurisdicţia în numele statului suveran Virginia. Stonewall Jackson în prima bătălie de la Bull Run, nu departe de locul acesta, nu se arătase mai de neclintit decât agentul Harmon G. Gilletts.

Între timp, gărzile CIA apăsaseră pe butoane, chemând ajutoare, sub forma unui vehicul blindat, capabil (dacă situaţia de la poartă se deteriora grav) să lanseze rachete; şi, de asemenea, să facă să treacă o cantitate impresionantă de curent electric prin trupurile indezirabililor. Intră în acţiune şi un elicopter plin cu trăgători. Ce rost avea să rişte? De ce să ezite?

În tumultul acesta de vehicule de asalt, pale de rotor, arme pregătite de tragere, strigăte bărbăteşti şi piepturi imperceptibil evidenţiate, halucinaţiile lui Nazrah luară sfârşit. Femeia se foi uşor în interiorul coconului umflat de polistiren. Sacii se dezumflară suficient ca să-i facă loc să se sucească. Zări cu groază înfruntarea militară ce avea loc dincolo de geamul maşinii şi făcu ceea ce ar fi făcut oricine într-o situaţie similară. Întinse mâna după telefonul mobil.

Florence Farfaletti era de destul timp în Serviciile Externe ale Statelor Unite pentru a şti că, dacă sună telefonul după miezul nopţii, nu este A) niciodată o greşeală şi B) niciodată un telefon pe care să vrei să-l primeşti. Fiind însă adjuncta adjunctului de asistent al secretarului de stat pentru Afacerile Orientului Mijlociu (AAASSAOM), era C) obligată să accepte apelul.

— Farfaletti, spuse ea, cu un profesionalism cât putu de alert, aflată în plin ciclu REM distrus.

Deşi îşi auzise numele de familie rostit cu voce tare timp de treizeci şi doi de ani, şi acum i se părea că avea prea multe silabe. Dat fiind însă că îşi schimbase prenumele, simţea că nu-şi mai putea schimba şi numele. I-ar fi frânt inima bunicului, care rămăsese mândru şi sfidător în slujba armatei lui Mussolini în Etiopia, în 1930. Poate după moartea lui. Avea deja peste nouăzeci de ani. Sau dacă se recăsătorea. Între timp, rămânea cu un patronim care o stingherea prin numărul de vocale.

— Flor-ents!

Florence se luptă cu cleiul somnului. Recunoscu dificultatea wasabienilor de a pronunţa *e*-ul moale. Glasul era tânăr, precipitat, speriat, familiar.

— *Nazrah?*

— Eu sunt, Florents, Nazrah!

Florence aprinse lumina şi se uită la ceas, strâmbându-se. Ce mai era?

O ştia pe Nazrah Hamooj. Se cunoscuseră în Kaffa, capitala Wasabiei, când Florence locuia acolo. Nazrah era fiica unuia dintre şeicii mai mici din tribul azami, frumoasă, inteligentă, autodidactă — singura educaţie pe care o putea avea o femeie wasabiană, dat fiind că, după vârsta de 15 ani, nu li se mai permitea accesul în şcoli. Nazrah era lipsită de respect faţă de celelalte soţii, pe care le numea, cu un sarcasm încântat, „atât de dragele mele surori". În trista perioadă petrecută la Kaffa, Florence auzise bârfele: prinţul Bawad se căsătorise cu mult mai tânăra Nazrah ca să o calce pe bătături pe a doua sa soţie, snoaba Bisma, care o considera pe Nazrah cu câteva trepte prea jos pe scara socială.

Florence şi Nazrah reluaseră legăturile la Washington, la o recepţie oferită de ambasadă, una dintre puţinele ocazii când soţiile wasabiene erau expuse în public. Reuşiseră să se întâlnească de vreo cinci sau şase ori la prânz, în res-

taurantele franţuzeşti unde Nazrah comanda vinuri scumpe, spre exasperarea lui Khalil. Florence o simpatiza pe Nazrah. Râdea uşor şi era de o indiscreţie delicioasă. Nazrah cunoştea experienţele lui Florence în materie de prinţi wasabieni şi-i făcea confidenţe. Florence completa conştiincioasă rapoartele cerute de Departamentul de Stat, după fiecare întâlnire. Din decenţă şi din respect pentru prietena ei, omitea unele detalii, ca de pildă cele privitoare la practicile amoroase ale prinţului Bawad. Dacă Nazrah i-ar fi destăinuit ceva de interes sau necesitate strategică pentru Statele Unite, Florence ar fi transmis, desigur, ca orice angajat guvernamental, informaţiile autorităţilor relevante. Dar de ce o căuta Nazrah la ora asta?

— Flor-ents. Trebuie să mă ajuţi... Am nevoie de azil! Imediat, te rog!

Florence simţi o gheară în piept. Azil. La Departamentul de Stat, acesta era cunoscut drept „cuvântul cu a". Un termen de coşmar într-o birocraţie devotată stazei şi inerţiei. „Vreau azil" era propoziţia care stârnea fiori pe o mie de coloane vertebrale de gumă, evocând imagini de groază în care se combinau hârtii, telegrame, şedinţe, stânjeneală, respingeri, reiterări şi — invariabil — clarificări. „Vreau azil" se sfârşea cu lacrimi, fie că se aproba, fie că se refuza. Refuzul se încheia de obicei la ştirile de seară, ruşinea naţiunii, cu reporterul întrebând în trohei sepulcrali, decepţionaţi: „Cum se poate una ca asta-ntâmpla în Statele noastre Unite?"

Florence era de-acum trează, conştientă, atentă. Soţia ambasadorului ţării care furniza Americii majoritatea combustibililor fosili importaţi îi cerea azil ei, un angajat de nivel mijlociu în Serviciile Externe. Alerta privind securitatea naţională este codificată în şase niveluri, în culori de la verde la roşu. Nivelurile personale ale lui Florence erau doar trei: ca lumea, drace şi Dumnezeule mare!

Instructajul pentru situaţiile de criză începu să-şi facă efectul şi îi porunci: *Trage de timp.* Fu pe loc înecat de un alt glas, care spunea: *Ajutor.* Al doilea glas era real şi venea din telefon. Vorbea în wasabi.

Florence se trezi vorbind:

— Spune-le că eşti rănită. Insistă să te ducă la un spital. Spitalul Fairfax. Insistă, Nazrah... M-ai înţeles?

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi, chiar şi în graba aceea, îşi puse cerceii cu perle. „Să porţi întotdeauna cercei", îi spusese mama ei, de la o vârstă fragedă.

La intrarea în camera de gardă, îi recunoscu pe Shazzik şi pe cei doi *mukfelleen*-i. Pentru prima dată în viaţă, îi părea rău că nu purta văl. În lunile petrecute în Wasabia, fusese obligată să poarte, dar nu se obişnuise niciodată cu el.

Shazzik, furios, avea ceva de împărţit cu — după bănuiala ei — câţiva ofiţeri de pază de la CIA. Ce o îngrijora mai tare era numărul mare de agenţi ai poliţiei statale de afară. Cineva tot avea să cheme ziariştii şi, odată ce se întâmpla aceasta, numărul opţiunilor scădea. Puţine sunt situaţiile în care lucrurile se îmbunătăţesc când creşte numărul carelor de reportaj.

Doi dintre paznicii spitalului stăteau cu braţele încrucişate în faţa uşilor care dădeau spre camera de gardă. Florence îşi trase eşarfa peste faţă ca pe un văl improvizat, lăsă fruntea în pământ, luând un aer supus, şi se apropie.

— Am venit să o văd pe Nazrah Hamooj. Suntem rude.

Părea, după atitudine şi accent, străină. Cu părul negru şi tenul măsliniu, era uşor de crezut că venea din Orientul Mijlociu.

— Numele?

Dat fiind că nici Florence şi nici Farfaletti nu sunau prea wasabian, alese Melath. Însemna „azil" în limba wasabi, lucru pe care un paznic de spital din Virginia era puţin probabil să-l ştie.

Se trimise vorbă înăuntru. Sosi răspunsul. O lăsară să intre.

— E bine. Tomografia și RMN-ul au ieșit cum trebuie.

Doctorul era tânăr și nu la fel de chipeș ca în serialele de televiziune, dar, după felul în care o privea, era un admirator al frumuseții. Încă de când băieții începuseră să scheaune pe sub ferestrele ei, Florence înțelesese că frumusețea era nu numai un dar, ci și ceva asemănător unui briceag elvețian.

— Ați putea să-i mai faceți unul? Pentru orice eventualitate?

— Vă este...

— Soră.

— Păi, din punct de vedere medical, am stabilit că sora dumneavoastră nu are nimic. Știați că băuse?

— Vai de mine!

— Are noroc că a scăpat cu viață.

— O puteți ține aici? Sub observație?

— Nu suntem Centrul Betty Ford.

— Nu vă cer decât câteva *ore*.

— Compania de asigurări...

Florence îl luă pe doctor de braț și îl trase într-un colț. El nu se opuse. Bărbații au tendința de a ceda atunci când fetele drăguțe îi trag în colțuri. Ea abandonă accentul wasabian.

— Vă cer, în numele Departamentului de Stat al SUA — îi flutură pe sub nas legitimația — să o mai țineți pe femeia asta în spital câteva ore. Sunt sigură că mai găsiți câteva analize de făcut.

— Ce se petrece aici?

— Știți ce este aceea o crimă pentru onoare?

— Acesta este un spital, în cazul în care n-ați...

— În țara ei, asta li se întâmplă femeilor care își dezonorează soțul sau altă rudă. Fără proces, fără juriu, fără recurs, fără Curtea Supremă, fără organizații pentru drepturile omului, doar moartea. Prin bătaie cu pietre sau decapitare. Mă urmăriți?

— Cine este?

— E soția ambasadorului wasabian. Sau una dintre soții. A încercat să fugă. Dacă le-o dați pe mână înainte să mă gândesc ce se poate face, o să însemne, probabil, condamnarea ei la moarte.

— Vai de mine, doamnă!

— Îmi cer scuze că vă pun toate astea în cârcă.

Florence îi surâse doctorului.

— Cât ar trebui s-o țin aici?

— Mulțumesc. Doar... câteva ore. Ar fi de mare ajutor. Afară e un arab înalt, cu o înfățișare foarte neplăcută, suplu, cu o mustață subțire, o frunte înaltă și bărbuță. Spuneți-i că trebuie să mai faceți analize și că e izolată.

— Vai de mine!

— Sunteți minunat, zău așa. N-am să uit.

Florence îl împinse ușor spre ușile batante, apoi o localiză pe Nazrah și trase perdelele în jurul patului.

Nazrah se stăpânise până acum, dar, la vederea lui Florence, izbucni. Marele Deșert din interiorul Wasabiei nu văzuse atâta umezeală într-un an întreg. Conform obiceiului femeilor din regiune, își dăduse cu un strat gros de rimel, care acum i se scurgea ca funinginea pe obrajii arămii. Florence o ascultă, dând din cap și înmânându-i șervețel după șervețel. Nazrah îi explică. Nu fusese nimic planificat. Îi părea rău că o implicase. Intenționase să ajungă la gară, să ia Expresul Acela până la New York și pe urmă... să facă pasul următor. Dar cotise la dreapta. Și pe urmă apăruse mașina poliției. Și poarta de la CIA îi ieșise înainte ca... Urmase accidentul. Și singura persoană la care se putuse gândi era Florence. Regreta nespus.

Florence se opuse tentației de a-i da speranțe, căci erau foarte puține motive de speranță. La un moment dat, constată că o ținea de mână.

În cele din urmă, glandele lacrimale ale lui Nazrah cedară în faţa oboselii. O cuprinse calmul. Se uită în sus, la tavanul spitalului, şi întrebă:

— Ce-or să-mi facă?

Perdeaua se trase la o parte cu un scrâşnet, dându-l la iveală pe prinţul Bawad, împreună cu suita. *Parcă-i Othello,* îşi spuse Florence. *Şi uite-l şi pe Shazzik, în rolul lui Iago.*

Împreună cu ei, îl recunoscu pe responsabilul cu securitatea al Departamentului de Stat şi ah, fir-ar să fie, pe Duckett. Şi pe McFall, şeful de secţie CIA pentru Orientul Apropiat.

Dincolo de această grămadă ordonată de oficialităţi, Florence îl auzi pe doctor explicând bărbăteşte posibilitatea existenţei a ceva subdural, dar era clar că situaţia îl depăşea. Bawad, ale cărui pocnituri din degete puneau în mişcare resursele unui regat, îşi adusese medicul personal şi brancardierii să o ia pe sus. Nazrah era, din punctul de vedere al Statelor Unite, pe teritoriu wasabian.

capitolul doi

— De ce te-a sunat pe tine?

— M-ai mai întrebat de douăsprezece ori.

De douăsprezece ori în decursul a trei interogatorii. La acesta erau de față: Charles Duckett, adjunctul de asistent al secretarului de stat pentru Afacerile Orientului Mijlociu (AASSAOM); doi încruntați din Consiliul Național de Securitate al Casei Albe; un șef de la FBI și un tip de la CIA, prezentat cu un nume care, probabil, nu era real și care, probabil, lucra pentru McFall. Plus o stenografă care tușea. Cum de nu trimiseseră și pe cineva de la Disciplina în Construcții? se întrebă Florence.

— Atunci te mai întreb o dată. Nu-i așa?

— De ce nu mă băgați la cutie?

La ora asta, s-ar fi bucurat să dea testul cu poligraful, pentru varietate.

— N-a zis nimeni nimic de băgat la cutie. De ce te-a sunat pe tine?

— Lovise mașina, Charles. S-a uitat pe geam și-a văzut peste tot indivizi cu arme. Ne cunoșteam. Eram în relații bune. Sunt femeie. S-a trezit într-o situație complicată. Pesemne a vrut să stea de vorbă cu cineva care să-i arate înțelegere, reprezentând guvernul american. Oricât ar fi de greu de găsit așa ceva.

— De ce n-ai raportat imediat?

— Urma să raportez, imediat ce situația se stabiliza.

— Să se stabilizeze? Ai sechestrat o nevastă de diplomat — soția prințului Bawad, nici mai mult, nici mai pu-

ţin. Conform cărei definiţii de pe pământ numeşti asta stabilizarea situaţiei?

— Încercam să câştig timp, pentru ca lucrurile să se liniştească. Atâta tot. Era îngrozită. Spune-i o tranzacţie umană. Dar, ca să ne fie clar tuturor, nu am o reţea subterană de trafic cu soţii wasabiene. E bine?

Duckett citi dintr-un dosar roşu, marcat STRICT SECRET.

— I-ai spus: „Spune-le că eşti rănită. Insistă să te ducă la un spital. Spitalul Fairfax. Insistă, Nazrah... M-ai înţeles?" De ce la Fairfax?

Faptul că aveau transcrierea convorbirii telefonice dintre ea şi Nazrah dădea naştere la două posibilităţi: CIA putea intercepta spontan orice apel de la un telefon mobil, pe teritoriul său. Sau, mai interesant, guvernul intercepta *dinainte* mobilul lui Nazrah.

— E spitalul cel mai apropiat.

Duckett deschise mohorât un dosar verde pe care scria STRICT SECRET şi scană.

— Spui că te-ai întâlnit cu ea în... şapte... ocazii diferite.

— Exact. Patru prânzuri, un ceai la hotelul Four Seasons. Am fost la cumpărături de două ori. E totul în dosar. Cel galben.

Duckett deschise dosarul galben.

— Rapoartele astea sunt complete?

— Cum adică, sunt complete?

— Ai raportat tot?

— Bineînţeles. Tot ce era relevant.

— Şi ce-ai considera ca fiind irelevant?

— Chestiile personale.

— Defineşte „personale".

— Ce vorbesc fetele între ele.

Probabil cea mai bună modalitate de a explica acestei adunări cu nivel ridicat de testosteron. Duckett oftă cum

numai un birocrat ar fi putut ofta, din adâncul cel mai adânc al rărunchilor.

— Florence, nu suntem la *Cine ştie, câştigă*. Absolut tot ce ţi-a spus poate fi relevant.

Florence se uită la Duckett, apoi la FBI, la cuplul de la Casa Albă şi la CIA, care părea să o măsoare cu o expresie dincolo de interesul strict profesional. Reveni la Duckett.

— Bine. Mi-a spus că prinţului îi place să fumeze haşiş, că îşi pune cizme de cowboy în picioare şi basmaua tradiţională pe cap şi nimic altceva, după care îşi aliniază toate cele patru soţii cu fundurile în sus şi... ăă... cred că termenul tehnic pentru asta e...

— Bine, asta e tot.

CIA izbucni în râs. Şoriceii de la Casa Albă aveau un aer speriat. Florence spuse:

— Data viitoare când o soţie de diplomat îmi face confesiuni, o să am grijă să notez tot.

— Ne scuzaţi puţin? le spuse Ducket celorlalţi, adăugând către stenografă: Şi tu.

CIA îi azvârli lui Florence un zâmbet şi ieşi.

— Dumnezeule mare şi bun, ce-ţi veni să dai la iveală aşa ceva? făcu Ducket oripilat. Şi faţă de ei? Nu pricepi cum stau lucrurile? Wasabienii sunt ca un stup de albine furioase. Dacă află că Departamentul de Stat a transmis — către CIA — detalii intime din... (îşi lăsă capul în mâini). Ah, ce dezastru. Or să se folosească de povestea asta ca să ne răstignească. Ştii ce-or să spună, nu? Că ai organizat o *vendetta* personală.

— E absurd. Încercam să ajut o altă fiinţă omenească. Oricât ar părea de ridicol.

— Ai fost căsătorită cu un wasabian. Şi eşti italiancă. *Vendetta* e un cuvânt italian.

— Sunt americancă, la fel ca tine. Şi tot ce se întâmplă e complet deplasat. Ca să nu spun stupid.

— Explică asta Ministerului lor de Externe!

Florence crescuse cu fascinația pe care i-o stârneau poveștile bunicului despre Orientul Mijlociu. La colegiu studiase cultura arabă și, când absolvise facultatea la Yale, vorbea fluent limba. Acolo îl cunoscuse pe Hamzir, un prințișor wasabian de rangul trei, fermecător, arătos, nonconformist, bogat și, ca pilot în rezervă pe avioanele de luptă ale forțelor aeriene wasabiene, îndrăzneț. Care americancă având o predilecție pentru Orientul Mijlociu nu s-ar fi îndrăgostit? Se căsătoriseră la câteva săptămâni după absolvire.

După luna de miere, petrecută pe Mediterana, într-un iaht de patruzeci de metri, Florence se mutase în noua casă din Kaffa, doar pentru a face o serie de descoperiri, una mai deprimantă decât cealaltă. Hamzir nu fusese sincer când îi prezentase realitățile vieții de mireasă wasabiană, adusă din străinătate. Îi spusese că avea să fie scutită de toate regulile impuse femeilor wasabiene. *Nu-ți face griji, draga mea!*

Florence constatase că era practic arestată la domiciliu, obligată să poarte văl în afara casei și să iasă însoțită de un bărbat. Cu toate acestea, se decisese să se împace. Dar, după trei luni, descoperise că anticoncepționalele îi fuseseră înlocuite cu îndulcitori, ca aceia care se puneau în cafea. Întrebat pe față, Hamzir ridicase din umeri și mormăise că, oricum, venise vremea să-i facă un copil. Îi răspunsese, precum Lysistrata, eliminând sexul, la care el făcuse o criză de furie și anunțase în seara următoare, la cină — ca și cum și-ar fi amintit de o programare la dentist — că își ia o a doua soție, o verișoară primară. *Și dă-mi friptura de miel, te rog.*

A doua zi de dimineață, Florence se dusese cu mașina (delict care se putea pedepsi cu biciuirea) la Ambasada Americană și spusese: *Teleportează-mă, Scotty.* Replica lor fusese: *Te-ai băgat singură în povestea asta și-acum aștepți să te scoatem noi?*

Poftim, citeşte. Îi înmânaseră o broşură intitulată *Ce ar trebui să înţeleagă americancele când se căsătoresc cu un wasabian.* Reacţia automată a Departamentului de Stat faţă de orice american aflat într-o situaţie complicată în străinătate era de a-i înmâna o broşură — împreună cu o listă de avocaţi locali incompetenţi — şi de a spune: *Şi doar ţi-am zis.*

Dar Florence nu era uşor de întors din drum. Anunţase ferm că nu părăseşte ambasada decât într-o maşină condusă de un membru al personalului, cu destinaţia Aeroportul Prince Babullah. Un tânăr şi întreprinzător ofiţer din Serviciile Externe, italian ca şi ea, încheiase un aranjament rapid şi necurat cu Ambasada Italiană pentru a o scoate din ţară cu un paşaport italian, la care Florence avea, teoretic, dreptul.

Revenită în State, se angajase la o fundaţie din Orientul Mijlociu, care funcţiona la Washington. Într-o zi, plictisită şi gândindu-se la tânărul ofiţer din Serviciile Externe de la Kaffa, care o salvase, se înscrisese la examenul de intrare în Servicii. Îl luase. Pentru că vorbea fluent limba şi era specialistă în aspecte culturale, o trimiseseră în Ciad. După 9/11, Departamentul de Stat considerase că îi putea utiliza mai bine talentul în altă parte şi o mutase la secţia de Afaceri pentru Orientul Mijlociu.

Florence îl întrebă pe Duckett:

— Îi urmăreau telefonul? Sau au interceptat spontan convorbirea?

— Ce mai contează? Au vocea ta pe bandă, îndemnând-o să fugă. Practic o amnistie ad-hoc.

— Dar cine a făcut înregistrarea? Cine ţi-a dat transcrierea?

— Omul lui McFall, Brent nu mai ştiu cum.

— Întreabă-l cum au obţinut-o.

— N-o să-mi spună. Ştii ce scârbe sunt când vine vorba de surse şi metode.

Florence şopti:

— Spune-i că ştii ce pun la cale.

Duckett făcu ochii mari.

— Şi anume?

— Că CIA îi intercepta mobilul lui Nazrah cu mult înainte să se buşească de poarta lor. Că o luaseră în obiectiv. Că era o ţintă pentru ei. Că, prin intermediul ei, se pregăteau să încerce să-l şantajeze pe prinţul Bawad.

Duckett îşi ţuguie buzele.

— Mulţumită ţie, acum chiar îl au la mână.

— Dar n-or să poată folosi nimic dacă le spui că i-ai citit. Că eşti cu ochii pe ei. Că le-ai deconspirat operaţiunea. Şi că, acum, intenţionezi să te caţeri până în vârful Monumentului lui Washington şi să zbieri să te audă toată lumea.

— Şi dacă nu e adevărat?

— Directorul CIA n-are decât să dezmintă. De faţă cu preşedintele. În Sala de Consiliu.

Cutele de pe fruntea lui Duckett se destinseră, parcă injectate cu Botox. Emise un mormăit satisfăcut, ca de rumegător. Ura faţă de CIA data din vremea uneia dintre primele sale misiuni în străinătate, în Ecuador. Acolo, supraveghease deschiderea unuia dintre nesăratele centre pentru schimburi culturale ale Departamentului de Stat, destinat „să pună în lumină sinergia istorică dintre Statele Unite şi Ecuador". A doua zi, centrul fusese aruncat în aer, vezi Doamne, de un grup de gherilă local, în realitate de CIA, care avea interesul să înscenеze o manifestare antiamericană pentru a-şi extinde campania împotriva mişcării rebele active la vremea aceea. Duckett încă îşi lingea această rană necicatrizată după câteva decenii. Acum zâmbea. Îi rechemă înăuntru pe ceilalţi.

— Am chestionat-o pe domnişoara Farfaletti şi m-am convins că versiunea ei asupra evenimentelor este corectă şi reală. Acum (luă de pe birou transcrierea convorbirii

telefonice a lui Nazrah), n-am să vă întreb nici pe voi, nici pe voi cum a ajuns convorbirea asta să fie interceptată. Pentru că în felul ăsta nu am compromite doar sursele şi metodele, ci am admite posibilitatea de neconceput ca una dintre agenţiile guvernamentale americane s-o spioneze pe soţia unui diplomat. Nu a *oricărui* diplomat, ci pe a decanului corpului diplomatic, prieten apropiat al preşedintelui Statelor Unite.

— Aiureli.

— Pe care directorul vostru, sau al vostru şi le poate da jos din cârcă... în Sala de Consiliu, după ce Departamentul de Stat îşi va fi prezentat propria perspectivă asupra lucrurilor.

FBI-ul şi CIA-ul priviră în gol.

— Sau, continuă Ducket, stăpân pe situaţie, putem cădea cu toţii de acord să închidem chestiunea. Prinţesa Nazrah este, chiar în timp ce vorbim, pe drum spre casă, într-un avion al Forţelor Aeriene Regale Wasabiene. Presa nu a fost informată. Carevasăzică, domnilor, ce vreţi să facem mai departe?

Cei de la Casa Albă comunicară în şoaptă cu FBI-ul şi CIA-ul. FBI-ul spuse, nu tocmai încântat:

— Am terminat aici.

În drum spre ieşire, cel de la CIA îi făcu lui Florence cu ochiul.

A doua zi de dimineaţă, Florence introduse cartela de acces în fanta de la intrarea în Departamentul de Stat aşteptându-se pe jumătate să vadă cuvântul ANULAT pe ecran, ca la un card de credit cu limita depăşită. Dar o lăsară să intre. Aparent, încă avea un loc de muncă în executivul american.

Îl căută pe George. George era o lipitoare de birou de la secţia Politic/Economic, care se distra în pauza de prânz compunând careuri de cuvinte încrucişate în feniciana ve-

che, una dintre cele douăsprezece limbi pe care le vorbea la perfecție. Susținea că visează în șapte dintre ele și nu era omul care să se laude. Modelul lui în viață era *Sir* Richard Burton, personalitate enciclopedică și explorator din secolul al XIX-lea, care vorbea treizeci și cinci de limbi și visa în șaptesprezece. Unul dintre cei mai îndrăzneți aventurieri ai tuturor timpurilor, Burton era un model curios pentru agorafobicul George, care reușise să se sustragă tuturor posturilor care i se oferiseră în străinătate, cu excepția perioadei de un an și jumătate la Ottawa, în care învățase micmac, un dialect canadian complex.

— Azi-noapte am avut un vis care parcă era realitate. În turcește. Eram pe Bosfor, cu lordul Byron și cu Shelley. Fiecare dintre noi avea câte una din bărcile alea ridicole, cu pedale, pentru turiști, și încercam să trecem dintr-o parte în cealaltă, dar continentele se îndepărtau. Ce crezi? Arăți îngrozitor. Oare n-ai dormit azi-noapte?

— George, Nazrah Hamooj mi-a cerut azil.

— Dacă ți se pare mai important decât interpretarea visului meu, mă rog.

Florence îi relată ce se întâmplase, omițând detaliul cu privire la fanteziile de cowboy călare ale prințului Bawad.

— Hm. Știam eu că se coace ceva. Telegramele între Washington și Kaffa au fost multe și nervoase în ultima vreme. Au improvizat un transport Royal Wasabi de la Jacksonville la Dulles. Vai, umanitatea, vai, birocrația (George prinse expresia de pe chipul lui Florence). Deci ea era la bordul avionului? O, Doamne. Parcă aud zgomotul oțelului ascuțindu-se.

— Îl sun pe Tony Bazell la Kaffa, spuse Florence. Poate reușește el...

— Ce? Să ia cu asalt palatul? Las-o moartă. Poate scapă cu treizeci de vergi.

George o privi pe Florence printre pleoapele mijite.

— Am lăsat ceva pe dinafară? E ceva ce n-am povestit? Hai, spune.

— Am... Nţţ.

— În italiană.

Era limba pe care o foloseau pentru bârfa la birou. Îi spuse.

— *Mamma mia!* Pe toate patru? Simultan? Măi să fie, ştiam că prinţului îi place să se distreze, dar nici aşa. Ţap bătrân şi scabros. Nu-i de mirare că biata fată a cerut azil. Pesemne visa la o viaţă liniştită şi plicticoasă în suburbii. Cu şort de bucătărie, rochie în carouri şi un golden retriever cu numele de... Brandy, cursuri de stretching marţea, yoga joia, expoziţia de cufere de la Lord and Taylor, *Roata norocului* în fiecare seară, la şapte şi jumătate, cât durează cina cu un soţ pe nume Cliff... nu, Brad. Brad Ţepeş. Care nu vrea sex oral decât de ziua lui. Şi-acum e pe drum înapoi, spre Wasabia. Tărâmul soarelui şi al distracţiei. Dar, draga mea, măcar ai încercat. Dumnezeu ştie că ai încercat.

Două zile mai târziu, Florence îl sună pe Bazell, la Ambasada SUA din Kaffa, care îi făcu legătura cu reprezentantul ambasadei care ţinea războiul pentru Piaţa Casapilor. Nazrah Hamooj fusese executată în zorii zilei, cu sabia, pentru adulter.

— A fost destul de calmă, din câte am auzit. Uneori fac scandal. Acum o lună au făcut-o pe nevasta prinţului Rahmal. Mamă, ce s-a mai împotrivit. A urlat, a ţipat, a dat din picioare. Până la urmă au îndopat-o cu valium, ca să poată să-i taie gâtul dintr-o lovitură. Mâine e programată o execuţie prin bătaie cu pietre, a unei femei acuzate că s-a îmbârligat — fii atentă — cu bucătarul negru. Suntem ca-ntr-*O mie şi una de nopţi*. Tipii nu reuşesc să evolueze. Ce ţară măreaţă, nu?

capitolul trei

Dacă ar fi avut birou cu uşă, Florence ar fi închis-o şi ar fi plâns de una singură, dar, cum nu avea, se folosi de toaleta doamnelor. Rămase acolo cea mai mare parte a dimineţii, până când George trimise pe cineva înăuntru, după ea. Când îşi făcu apariţia, îi spuse:

— La drept vorbind, ai arăta mai bine sub un văl.

După care o sui într-un taxi şi o trimise acasă.

Florence scoase telefonul din priză, se băgă în aşternuturi şi visă că Nazrah era pe patul de spital, cu rimelul scurgându-i-se pe obraji, iar Shazzik, îmbrăcat într-un halat de soră medicală, îi administra o injecţie ucigaşă. Corpul lui Nazrah se micşoră treptat, supt de seringă, până ajunse în punga de perfuzie, unde femeia rămase încarcerată, strigând fără sunet după ajutor. Florence se trezi cu o tresărire, atât de udă de transpiraţie, că se dădu jos din pat şi făcu un duş.

A doua zi se duse la serviciu şi, în cele trei zile care urmară, rămase la birou până la miezul nopţii.

Când sfârşi, scoase la imprimantă trei exemplare numerotate, le puse în dosare pe care scria STRICT SECRET, îi dădu unul secretarei lui Ducket, altul lui George şi îl trimise pe al treilea direct şefului cel mare.

— Deci asta ai făcut închisă aici, în astea trei zile?

George deschise dosarul şi citi pagina de gardă, scoţând un fluierat. Îl parcurse în viteza necesară pentru a întoarce cele cincizeci şi ceva de pagini.

— Ei, bine? îl întrebă ea.

— Nu l-am putut lăsa din mână. Partea din mijloc ar trebui să fie mai consistentă. Tallulah al doilea, nu al treilea, a inițiat în rândul tribului hawawi obiceiul circumciziei la femei... apropo, *qu'isha*, nu *quish'aa*.

— Altceva?

— Sunt convins că te-a ajutat să te descarci.

— I l-am trimis lui Duckett.

George o privi fix.

— De ce nu-l înjunghii în inimă cu hangerul lui Malal, ca să termini mai repede?

Șeful lor păstra pe birou un hanger de argint din secolul al XIX-lea, cadou de la prințul Malal, ministrul agriculturii din Wasabia. Era, probabil, cel mai mărunt cadou făcut vreodată de un membru al familiei regale wasabiene, dar Duckett se mândrea cu el. Îl folosea la deschisul scrisorilor și, uneori, îl vântura când voia să sublinieze ceva.

— George, te-am întrebat ce părere ai.

— Nici nu știu de unde să-ncep. E ceva mai mult decât un raport tradițional. Sper că nu i l-ai trimis cu adevărat? Zău așa.

Florence dădu din cap.

— Și lui S.

— I l-ai trimis lui S?

— De ce nu? În felul ăsta, Duckett nu mai poate să-l blocheze. Tu ești cel care spune mereu că e mai ușor să ceri iertare decât permisiune.

— Măi, să fie, spuse George. Măi, măi, măi. Mamă.

Lui Florence îi sună telefonul.

— Florence? Domnul Duckett vrea să te vadă. E urgent.

— Vrei să te incinerăm, o întrebă George, sau preferi înhumarea tradițională?

Florence pătrunse în biroul lui Duckett fără să bată şi trase uşa după ea. Aceasta se închise cu un declic de rău augur.

Charles Duckett stătea sprijinit de spătarul scaunului, parcă încercând să se distanţeze fizic de documentul din faţa lui. Se uita la el ca la un animal mort, intrat de mult în putrefacţie, aruncat din rea voinţă pe un altar neprihănit, dedicat ritualurilor solemne şi slujit de vestalele unui cult elitist.

Coperta privea insistent în sus.

EMANCIPAREA FEMEII CA MIJLOC DE ASIGURARE
A STABILITĂŢII POLITICE PE TERMEN LUNG
ÎN ORIENTUL APROPIAT: PROPUNERE OPERAŢIONALĂ
Înaintată de Florence Farfaletti, AASSAOM
Remisă: Secretarului de Stat, AASSAOM

— Ştiu că ai fost foarte stresată, Florence. Înţeleg asta...

— Charles, i-am trimis raportul lui S înainte să am aprobarea ta, ca să te scutesc de răspundere. Şi ca să fiu sinceră, nici nu cred că mi-ai fi dat-o. Ia zi, ce părere ai?

— Ce părere am? spuse Duckett absent. Despre faptul că unul dintre adjuncţii mei, ale cărui acţiuni au consecinţe directe asupra imaginii mele, a pus în circulaţie o propunere de organizare a unei revoluţii într-o ţară care asigură o treime din nevoile de energie ale Americii, o ţară cu care suntem aliaţi oficial, cu care avem legături vitale şi strategice... a pus-o în circulaţie şi a trimis-o direct... secretarului de stat? Ce părere am?

— Cred sincer că...

— Vezi telefonul ăsta de pe biroul meu, Florence?

— Da, Charles, văd telefonul.

— În orice clipă, telefonul o să înceapă să sune. Şi-o să fie S. *Secretarul doreşte să vă vadă, domnule Duckett. Imediat.* Asta o să-mi spună vocea.

— Charles...

— De când sunt aici, m-am străduit să fac din rarele mele vizite la S ocazii de bucurie. Uneori, dată fiind regiunea pe care am fost puși s-o supraveghem, lucrul ăsta nu este posibil. Dar măcar, când mă vede intrând în biroul lui, secretarul nu-și spune: *Ia uite-l și pe Charley Duckett. Nu e cumva cel ai cărui subordonați îmi trimit propuneri aiuristice de subminare a structurii sociale a celui mai strategic partener al Americii din Orientul Mijlociu? Intră, intră, Charley, băiatule! Ce-a mai copt nevăstuica aia a ta de data asta? Ha, ha! Sper că* Washington Post *n-o să afle că citesc propuneri de răsturnare a guvernului wasabian. Ha, ha! Altfel, situația o să fie cam complicată la dineul pe care-l dau în onoarea prințului Bawad la reședința mea, joia viitoare. A, apropo, Charlie, prietene, ce-am auzit de unul dintre oamenii tăi, că are o rețea subterană pentru neveste fugite de-acasă? Fir-ar să fie, cum de nu m-am gândit și eu la așa ceva? Ce cale mai bună de a promova armonia dintre țările noastre? Ia s-o avansăm noi pe fata aia a ta!* Ți-ai ieșit cu totul din minți, Farfaletti?!

— Am specificat clar în scrisoarea însoțitoare către secretar că raportul nu era aprobat de tine.

Duckett își frecă fruntea. Cutele reapăruseră.

— Te-am apărat. Am făcut și pasul ăla în plus. Acum încep să cred că lucrezi pentru ei.

— Pentru ei? Despre cine vorbești?

— Despre EI.

Și Duckett făcu semnul pentru Langley, cu degetul cârlig.

— CIA? Charles, lucrez pentru Departamentul de Stat. Lucrez pentru tine.

— Nu, nu. Asta nu poate fi decât o operațiune a Agenției. Pentru a distruge Departamentul, dinăuntru. S-au mai văzut cazuri, să știi. La Quito.

— Charles, sunt de partea ta. Încercam doar să ies puțin din cutie.

— Care cutie, a Pandorei?

— Dacă vrem să provocăm schimbarea în Orientul Mijlociu, aşa trebuie să procedăm. Sunt convinsă. S-ar putea să fie unica modalitate.

— Cum să-ţi explic? De unde să-ncep? Nu e treaba noastră să provocăm schimbarea în Orientul Mijlociu.

— Nu?

— Nu. Treaba noastră este să gestionăm realitatea.

Sună telefonul. În timp ce răspundea, umbra îngerului morţii se aşternu peste chipul lui Charles Duckett.

— Da, spuse el mohorât, înghiţind în sec. Da. Imediat. Închise.

— Mulţumită, Florence?

— Dă-mi voie să vin cu tine. Dă-mi voie să pledez. Pot.

Duckett se ridică încet. Ochii îi deveniseră sticloşi.

— Ştii, urma să fiu numit ambasador. Postul era ca şi al meu. Totul era aranjat. Mi-au şi spus.

Ieşi din birou târşâindu-şi picioarele, ca un pacient al spitalului de boli mintale ducându-se, în papuci, să-şi ia medicamentele de prânz.

George o aştepta.

— Unde vrei să-ţi trimit rămăşiţele pământeşti?

A doua zi de dimineaţă, Florence primi, printr-o notificare internă, vestea că cererea de transfer la secţia de vize a Consulatului American din Insulele Capului Verde îi fusese aprobată, cu începere imediat.

— Puteai măcar să-mi spui c-ai făcut cerere, spuse George. Credeam că suntem prieteni.

Florence se uită cu tristeţe la hârtie

— Dar hai să luăm partea bună, continuă el. Aer tare, oceanic, din toate părţile, climă constantă, mai ales în anotimpul

uraganelor. Şi balene ca nicăieri altundeva în lume. Mulţi dintre harponierii de pe balenierele din Nantucket provin din Capul Verde.

— Mai taci, George.

— Mi s-a părut un apropo foarte meşteşugit. La naiba. O să-mi fie dor de tine.

— Nu mă duc în Insulele Capului Verde. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Sper că nu-ţi dai demisia! Du-te, stai câteva luni. Lui Duckett i se apropie vremea rotaţiei, mai are puţin. Ia-o ca pe o vacanţă. Câteva luni pe o plajă de la Capul Verde, serile o să te freci în coate cu crema societăţii locale. O să te întorci cât ai clipi din ochi, bronzată, odihnită şi pregătită. Hai, Firenze.

George era singurul, în afara familiei, care îi spunea aşa. Din nimereală. Era numele de botez asupra căruia tatăl ei, născut la Florenţa, insistase. Preotul refuzase la început, dat fiind că nu exista nici o Sfântă Firenze, dar puţine erau chestiunile teologice care nu puteau fi soluţionate cu o hârtie de o sută de dolari. Florence îşi americanizase numele în clasa a cincea, după ce suportase cât putuse batjocura colegilor. Dar George prefera de departe Firenze lui Florence, despre care susţinea că suna ca un nume de femeie de serviciu.

— Am plecat, spuse ea.

Îl sărută pe George pe frunte, îşi strânse lucrurile şi plecă. Şi acum? La Washington funcţionau vreo zece fundaţii unde cunoştinţele ei despre Orientul Mijlociu aveau să fie mai utile decât într-un arhipelag din largul coastelor Senegalului. Oare unde te puteai ascunde mai bine decât la o fundaţie, medită ea? Dar ce păcat, ce risipă.

Era o zi uimitoare, clară de toamnă şi, eliberată după ce îşi depusese scrisoarea de demisie, Florence trase fer-

moarul costumului de piele neagră — la vederea căruia mulți masculi făcuseră torticolis —, își legă părul într-o coadă de cal, își puse casca roșie pe cap, lăsă cu un gest scurt vizorul, apăsă pe starterul motocicletei și ieși din oraș cu scrâșnet de roți, într-o viteză delicios de amețitoare.

La capătul lui River Road, făcu la stânga și se afundă mai adânc, asurzitor, în zona nelocuită de la marginea orașului. Aruncă o privire vitezometrului și constată că avea aproape o sută cincizeci de kilometri la oră, mult prea mult, dar ce delectare! Frunzele de toamnă treceau pe lângă ea într-un vârtej bogat și tulbure de auriu, roșu și oranj.

O nouă culoare îi apăru în retrovizor, una care nu se găsea în natură, un albastru electric, intermitent. O clipă, se gândi să accelereze, apoi însă încetini și trase pe dreapta, în așteptarea inevitabilului. *Aveți cea mai mică idee cu ce viteză mergeați, doamnă?*

Bărbatul care coborî din mașina fără însemne nu era în uniformă. Prima notă discordantă care o izbi fu vârsta. Avea vreo șaizeci și cinci de ani, pe puțin. Era zvelt, cu constituția cuiva care făcuse sport de performanță sau carieră militară, cu tâmplele încărunțite și ochelari cu rame subțiri, aurii, cocoțați pe nasul ascuțit. Ochii, acum destul de aproape ca să-i vadă, erau de un albastru deschis și licăreau. Buzele îi erau țuguiate, dar plăcut, într-un soi de surâs. Ceva nu se potrivea. Florence se uită la lumina albastră, intermitentă, instalată pe bordul mașinii. Vreun șef de poliție regională sau vreun șerif?

— Ce faceți, domnișoară? O sută cincizeci la oră pe un drum pe care fojgăie căprioarele? Puteați să vă pierdeți viața.

O spusese pe un ton părintesc.

— Și ce mare păcat ar fi fost, continuă el zâmbind.

— Scuzați-mă, spuse ea, dar cine sunteți?

— Aceasta e întrebarea, nu-i aşa? chicoti el. Aveţi o jucărie frumoasă. Am mers şi eu destul de mult cu motocicleta. A, da, da.

Călare încă pe motocicletă, Florence îşi lăsă degetul să alunece până pe starter.

— Vai, dar de ce vă grăbiţi aşa? Eu cred că o să vă intereseze ce am să vă spun. Chiar foarte mult.

Ceva o împiedică să apese pe buton.

— Aş putea să văd un act de identitate? întrebă ea politicos.

Bărbatul păru să găsească cererea amuzantă.

— Vai, desigur, desigur. La ce fel de act v-aţi gândit?

— Uitaţi ce este, domnule...

— Ţi-am citit propunerea, Florence.

Florence tresări.

— Cu privire la asigurarea stabilităţii în Orientul Mijlociu? Foarte interesantă şi originală. Nu seamănă deloc cu apa de ploaie obişnuită de la Departamentul de Stat. Nu mă mir că au vrut să te transfere la Capul Verde. A trebuit să-l caut pe hartă. Da' ştiu că-i departe! Pot să te invit la o cafea? Ştiu, e o mare îndrăzneală.

— Sunteţi de la Departamentul de Stat?

— Nu tocmai. Hai, fac cinste. Trebuie să fie o cafenea Starbucks prin apropiere.

— Nu cred...

— Îţi aminteşti de Starbucks-ul din Kaffa?

— Ce?

— Cel de la intersecţia dintre Alkakazir şi Ben Qatif? Cum i-au obligat *mukfelleen*-ii să acopere ţâţele sirenei de pe emblemă? Acum, ori de câte ori intru într-un Starbucks, îi verific ţâţele. O prostie, ştiu. Vii tu după mine, sau te urmez eu?

— Nu...

— Ştiu. Ai venit aici ca să simţi vântul în păr şi drumul ridicându-se să-ţi vină în întâmpinare. Dar nu-ţi cer decât

zece minute într-un loc public, neutru și bine luminat. Dacă, după aceea, o să vrei să-mi întorci spatele, n-o să te oprească nimeni și cafeaua cu lapte tot eu o plătesc. Mare, cu doză dublă de lapte degresat, nu? Și cu un îndulcitor, de preferat nu pe post de anticoncepțional?

Singura ființă omenească față de care mărturisise acest amănunt era operatorul poligrafului de la Departamentul de Stat, când îi făcuseră verificările de angajare. Nu știa ce să răspundă, de aceea îl urmă, pe motocicletă, până la un Starbucks din suburbii.

Se așezară afară, lângă parcarea plină cu automobile scumpe, conduse de persoane care arătau de parcă s-ar fi ocupat de cai.

— Uite ce e, înainte de a trece mai departe, cine sunteți? întrebă ea.

Bărbatul păru să cântărească întrebarea. Spuse meditativ:

— Îți propun să-mi zici Unchiul Sam.

— Presupun că lucrați pentru guvern. Ce doriți?

— Foarte probabil, același lucru ca tine. Stabilitatea politică pe termen lung în Orientul Mijlociu. Un obiectiv cu adevărat măreț. Da.

— Sunteți de acord cu propunerea mea?

— Restul posibilităților le-am cam epuizat, nu? Și ce ghiveci am făcut! Vai, vai, vai. Cum am spus întotdeauna: când nu poți rezolva o problemă, amplific-o. Remarcabil este însă cât de bune ne sunt intențiile, nouă, americanilor. Și cu toate astea, lucrurile ies mereu atât de... prost. Dar n-am venit până aici ca se te plictisesc de moarte, nu, nu. Presupun că ai să vrei niște dovezi de bună-credință. Proastă să fii să nu le vrei. Și știm foarte bine că nu ești. Hai să vedem. Știu. Dată fiind regiunea de care ne ocupăm, îți propun să folosim *O mie și una de nopți* ca model. Eu o să fiu duhul din lampă. Cere-mi trei lucruri pe care

numai guvernul american, drăguțul de el, le poate da. Și dacă tot nu ești mulțumită, măcar te-ai ales cu o cafea mare, cu lapte, nu?

Florence se gândi bine.

— IPZ-ul de mâine.

Unchiul Sam pufni în râs.

— Au!

În fiecare dimineață, președintele Statelor Unite primea o informare prezidențială zilnică, cel mai secret document guvernamental, văzut de mai puțin de o jumătate de duzină de perechi de globi oculari.

— Mulțumesc pentru cafea.

— Condu cu grijă, domnișoară.

A doua zi de dimineață, Florence se trezi ca de obicei la cinci și jumătate, pentru cei cinci kilometri de jogging. La ieșire constată că, pe sub ușă, îi fusese strecurat un plic. Îl deschise și văzu scris, de-a curmezișul primei pagini: EXCLUSIV PENTRU PREȘEDINTE. Data era a zilei în curs.

Citi. Kremlinul își propunea să utilizeze gaze paralizante împotriva unei grupări cecene. Președintele Venezuelei... Florence căscă ochii. În Marea Japoniei, un submarin american urmărea un cargou coreean despre care se credea că era încărcat cu... Dumnezeule mare! Dar nu avea nici o posibilitate de a ști dacă documentul nu era fals. Regreta, asemenea atâtor altora din cei care lustruiseră lampa, că irosise o dorință valabilă.

Două zile mai târziu, luă ziarul de dimineață și citi titlul de pe prima pagină:

MARINA INTERCEPTEAZĂ UN CARGOU COREEAN
CU DIRECȚIA JAPONIA,
ÎNCĂRCAT CU ARMAMENT NUCLEAR

O oră mai târziu, în timp ce digera știrea împreună cu o chiflă de secară, sună telefonul. Era Unchiul Sam.

— S-ar putea ca a doua dorință să fie un picuț mai simplă?

— Bine, zise ea. Zece milioane de dolari în monede de aur wasabiene.

— Îi dai înapoi, da?

— Poate.

În după-amiaza următoare, auzi o bătaie în ușă. Se uită pe vizor și-l văzu pe băiatul de la FedEx, cu trei cutii mari, pe un cărucior de mână.

— Farfaletti? Semnați aici, vă rog. Sunt cam grele.

Florence stătea în sufragerie, cu ochii ațintiți la grămezile de monede wasabiene lucitoare, de aur, cu stema regală, când sună telefonul.

— FedEx. O idee simpatică, nu ți s-a părut?

— Bine, zise ea. M-ați convins.

— Nu mai vrei și a treia dorință?

— Prefer s-o păstrez.

— Ce bine. M-am temut că o să ceri un focos nuclear. Ești o domnișoară foarte pretențioasă. Bun venit printre noi.

— Care noi, mai exact?

— Nu-ntreba și nu ți se va spune. Tot ce trebuie să știi este că acum ai cea mai bună slujbă din sistemul de guvernare al Statelor Unite. Fără Charlie Duckett care să ți se uite peste umăr, fără rapoarte și memorii nesfârșite, și tot restul aiurelilor. Fără inspectori generali, fără comisii senatoriale. Orice-ți trebuie ca să-ți îndeplinești sarcinile, îi ceri unchiului. În limite rezonabile, te rog frumos. Nu vreau să primesc facturi de la Maserati, Chanel, Van Cleef sau Arpels, mulțumesc foarte mult.

— Pentru care parte a guvernului lucrez?

— Departamentul din Afara Cutiei.

— Serios, vreau să știu.

— Domnișoară, tocmai ți s-a înmânat cartea de credit supremă. Ce rost are să pui întrebări?

— Și dacă sunt prinsă?

— Vezi, râse bărbatul, exact asta spuneam şi eu. Nu că vreau să te iau în balon.

— Timp de o clipă, mi s-a părut că-l aud pe Satana.

— Satana? Ce lucruri îngrozitoare poţi să spui. Sunt unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care ai să-i cunoşti vreodată.

— De ce eu?

— A fost ideea ta, nu? Cunoşti limba. Regiunea.

— Multă lume le cunoaşte.

— E o *vendetta*. Eşti italiancă.

— Dacă aş şti de unde să vă iau, aş face reclamaţie pentru discriminare.

— Of, bine: vrei cu ardoare să contribui la emanciparea femeilor din lumea arabă. Ca mijloc de a asigura stabilitatea politică pe termen lung în regiune. Ţi-am mai alinat mândria etnică atinsă?

— E un început.

— O să prind zece dolari de straiul Fecioarei, cu prima ocazie.

— Asta o să vă coste douăzeci de dolari.

— Pentru o persoană al cărei bunic l-a ajutat pe Benito Mussolini să cucerească nordul Africii, ai destul tupeu, domnişoară. Bine, să vorbim despre echipă.

capitolul patru

Nick Renard învățase meserie de la cel mai bun — sau mai rău, în funcție de unde stabileai ștacheta integrității — om de relații publice din domeniu: Nick Naylor. Naylor își câștigase notorietatea ca prim-purtător de cuvânt pentru industria americană a tutunului, ultima bătălie herculeeană împotriva armatelor neopuritanismului. Sfârșise prin a ispăși o sentință de un an și opt luni într-o închisoare federală — de minimă securitate, după cum sublinia el cu mândrie — pentru acuzația de a-și fi înscenat propria răpire de către teroriștii antitabac. Acum predica pe pășunile bogate și grase ale Hollywood-ului, îngrijindu-se de vanitățile celuloidariatului, o categorie de clienți ale cărei nevoi nu pot fi satisfăcute în veci și care garantează, în felul acesta, un angajament pe viață. Activitatea de lobby pentru ca clientul să fie nominalizat la Oscar sau răspândirea prin rețeaua bârfelor a unor informații defăimătoare cu privire la soțul sau soția în curs de abandonare nu se ridicau, după cum îi destăinuise Nick protejatului său, la nivelul eroic al lobby-ului făcut la Washington, dar erau suficient de plăcute în atmosfera îmbălsămată și umidificată a Los Angeles-ului. Ori de câte ori îl prindea pe mobil, Rick auzea murmurul subțire și catifelat al tehnicii germane rulând leneș pe autostradă.

— Am dat o sută douăzeci de mii pe mașina asta, spunea Nick. Și să știi că ajunge de la zero la cinci kilometri pe oră în douăzeci de minute.

Nick încercase să-l convingă pe Renard să vină să lucreze cu el. Câți bani! Ce piscine! Ce femei! Dar Rick încă nu era gata să se abandoneze acestor tentații, să își lase ascuțișul încă tăios pilit de pedichiuriste în corturi vărgate, pe marginea piscinelor turcoaz, instalate pe acoperișuri. Își făcuse bine ucenicia sub Nick Naylor. La punctul acesta al carierei, era recunoscut chiar și de cei mai reținuți dintre colegii de breaslă ca întâiul campion din Capitală al cauzelor atât de lipsite de speranță și atât de dezbrăcate de integritate, încât căpătau un aer de galanterie care aspira la nivelul grandorii.

De exemplu, la însuși Renard apelase Colegiul American al Prinților Bisericii, în speranța de a da la spate — pentru a folosi termenul cel mai adecvat — scandalurile în care erau implicați băieții din cor. Îl angajaseră fără vâlvă, ca să obțină alegerea unui cardinal american ca papă. Rick eșuase în această încercare. Arestarea de către gărzile elvețiene, escortarea până la limita statului Vatican și interdicția de a mai călca vreodată în orașul sfânt nu puteau fi considerate un triumf în relațiile publice, mai ales când următorul papă se dovedi a fi din Madagascar. Dar Renard reușise să schimbe subiectul de conversație acasă. Fostele ajutoare la altar, băieți palizi, cu ticuri nervoase, și potera lor de avocați scump plătiți nu mai reprezentau subiectul numărul unu al zilei.

Dar atenția lui Florence fu atrasă de modul în care Renard manipulase un alt caz fierbinte, de senzație pe canalele de televiziune, legat tot de Biserică.

În urmă cu un an, pastorul Roscoe D. Holybone — D de la Dumnezeu, după cum precizau smerit materialele sale de prezentare —, liderul spiritual al câtorva sute de mii de baptiști din Sud, dreptcredincioși și de un devotament fanatic, declarase din amvonul său televizat din Loblolly, Georgia, că Profetul Mahomed era „un degenerat".

Până și în rândul elementelor evanghelice mai rigide, consensul era că pastorul își pierduse uzul rațiunii, dar asta nu oferea nici o consolare celor 1,5 miliarde de adepți ai Profetului. Din minarete se citiseră sute de *fatwa* ce nu păruseră decât să îi inflameze pe Holybone și pe protejații lui, care, aidoma cruciaților înzăuați de pe parapetele de la Akka, răspunseseră azvârlind smoală încinsă, proiectile arzânde și strigăte sfidătoare.

Într-un mod prea puțin convenabil, tot talmeș-balmeșul acesta se petrecuse în mijlocul preliminariilor pentru alegerile prezidențiale. Ceea ce îi obligase pe diferiții candidați să consume timp de antenă prețios combătându-l pe pastor, în loc să își prezinte visurile îndrăznețe cu privire la viitorul Americii. Evenimentele atinseseră punctul culminant când guvernatorul statului Georgia, aflat într-o poziție deloc de invidiat, se văzuse silit să convoace Garda Națională în apărarea reverendului pastor Holybone, care reacționase la ultimele atacuri la persoană baricadându-se în Tabernacolul Holybone, în valoare de 12 milioane de dolari, împreună cu o mână de acoliți pătimași, înarmați până în dinți.

În această mlaștină radioactivă, puțini erau specialiștii în relații publice care îndrăzneau să se bălăcească. Și totuși, la doar câteva ceasuri după ce elicopterul lui Holybone fusese doborât de o rachetă trimisă de un lansator portabil, iată-l pe Rick Renard practic pe toate canalele de televiziune, citind declarații în numele moștenitorilor, cerând să se pună capăt ostilităților și să înceapă procesul de vindecare; în plus, angajând cinci milioane de dolari pentru construirea unui centru multicultural baptist-musulman în campusul Universității Holybone, cu cinci terenuri de baschet, toate cu fața spre răsărit, pentru rugăciunea spontană de la mijlocul partidelor. Astăzi, relațiile între adepții lui Holybone și comunitatea musulmană din Georgia

— ce-i drept, nu prea numeroasă — sunt infinit mai pașnice decât în Zilele Mâniei. Iar meritul îi revine nu numai celui care lansase fatalul proiectil SA-7 în direcția elicopterului, ci și mașinațiunilor abile ale lui Rick Renard. Un om atât de neînfricat, își spuse Florence, trebuia să facă parte din echipă.

Birourile firmei Renard Strategic Communications International erau în Washington, la două străzi distanță de Dupont Circle, suficient de departe de K Street pentru a se detașa geografic de coridorul porcin — troaca guițătoare, cum i-ar fi spus unii — al spiritului întreprinzător american, dar și suficient de aproape pentru ca Rick să poată lua prânzul cu prietenii și camarazii care lucrau acolo.

Florence stabilise întâlnirea prin telefon, afirmând doar că reprezenta „un important client instituțional". Pentru urechile cuiva care lucrează în PR, nu există silabe mai melodioase. Renard jucă, desigur comedia programului încărcat pe toată ziua, apoi se prefăcu a găsi o întâlnire contramandată. Ca să vezi, se puteau întâlni chiar în după-amiaza aceea.

Încă de la intrarea în birou, Florence constată că Renard se debarasase de obișnuitul Perete al Onorurilor, atât de tipic la Washington, acoperit cu fotografii înrămate ale politicienilor scoși la vânzare. Prețul fiecărui politician era indicat de dimensiunile fotografiei. Dacă aceasta îl prezenta jucând golf cu lobby-istul sau fumând un trabuc cubanez, clientul se putea aștepta la o suprataxă de 10%, pentru că lobby-istul și politicianul erau amici la toartă.

În locul lui, Florence văzu în spatele mesei de lucru a lui Renard o frescă din podea până în tavan. Era o versiune a celebrei coperte a revistei *New Yorker* care înfățișa lumea de la vest de New York ca mică și relativ neimportantă. În cazul de față, granița o constituia fluviul Potomac.

Dincolo de el, acolo unde ar fi trebuit să se afle în mod normal regiunea Pacific Northwest, era scris cuvântul MICROSOFT. Dincolo de Oceanul Pacific se întindea un teritoriu denumit SONY. Desigur, nici unul dintre aceşti titani ai corporaţiilor nu era clientul lui Renard şi nici nu era foarte probabil să devină vreodată. Clienţii săi se furişau de regulă în penumbră, nu ieşeau în lumina soarelui. Dar acesta nu era un motiv de ruşine, căci, în meseria sa, ruşinea nu era cunoscută şi cu atât mai puţin recunoscută.

Un şir de ceasuri instalate pe perete indicau ora în diferite capitale ale lumii. Era modul în care Renard Strategic Communications International îşi proclama anvergura globală. La Jakarta putea foarte bine să fie ora patru dimineaţa, dar lucrul acesta nu trecea neobservat aici, la cartierul general mondial.

Toate acestea Florence le observă în timp ce Rick Renard se ridica zâmbind în întâmpinarea ei.

— Domnişoară Farfaletti, rosti el, ca şi cum ar fi fost cel mai important nume de pe pământ.

Încerca să nu se holbeze, dar nu-şi putu desprinde ochii de la neaşteptata frumuseţe dinaintea sa. Îi amintea de cum-îl-cheamă, pictorul italian — trebuia să înceapă să ţină minte nume, asta impresiona o anume categorie de clienţi — Modig-şi-încă-ceva, cel care picta femeile cu capul uşor lăsat pe-o parte, parcă îndemnându-l pe portretist: „Nu vrei să te culci cu mine, te rog?" Uneori erau goale, ceea ce îi stârnea lui Renard dorinţa de a se fi aflat acolo, în atelier, când vopseaua era încă proaspătă.

— Domnul Renard?

— Scuzaţi-mă, îmi amintiţi de cineva. Ne-am mai întâlnit, domnişoară Farfaletti?

— Nu. Dar sunt o mare admiratoare a activităţii dumneavoastră.

— Farfaletti. Ar trebui să fie...

— Finlandez.

Renard zâmbi. Trebuie să zâmbeşti întotdeauna când un posibil client face o glumă.

— Şi eu care aş fi zis că-i danez.

— Înseamnă fluturaş. Sau pe-aproape. În italiană.

— Este numele de căsătorie?

— Nu, domnule Renard.

— Şi cum vă pot fi de folos? Spuneaţi la telefon că e ceva legat de Orientul Mijlociu (şi făcu un gest cam pompos către Peretele cu Ceasuri, dintre care unul indica ora la Dubai). Avem sedii în toată regiunea.

— Domnule Renard, surâse Florence, aveţi căsuţe poştale „în toată regiunea". Cutii de post-restant. Cu greu cred că le-aţi putea numi sedii.

Rick roşi.

— Cu mijloacele de comunicare din ziua de azi, nici nu mai ai nevoie de sedii. Ca atare. Dar vă asigur că suntem conectaţi cu partea aceea de lume. Abia azi-dimineaţă am vorbit cu Dubai-ul.

— Serios? Şi ce mai zicea?

— Desigur, nu pot să vorbesc despre clienţi concreţi. Dar cred că se poate spune că situaţia nu este nici pe departe roză. Dar ce mai e roz în partea aceea de lume?

— Mai lucraţi pentru guvernul nord-coreean?

— Nu, domnişoară Farfaletti. A fost doar un proiect din mai multe. Şi era înainte de povestea cu japonezii.

— Cea cu japonezii împotriva cărora s-a tras cu rachete?

Renard îşi drese glasul.

— Nu am, în momentul acesta, o relaţie de afaceri cu guvernul Coreei de Nord.

— „Câmpia ţipetelor", nu aşa au numit-o ziarele?

— Nu ştiam că terenul de golf în chestiune fusese construit prin munca aşa-zişilor sclavi, oftă Rick. Iar „sclavie" e un termen subiectiv, nu-i aşa?

— Nu tocmai.

— Ei au cerut organizarea unui turneu de golf proamerican, între celebrităţi. Pentru promovarea păcii şi înţelegerii internaţionale. La vremea aia mi-am spus: de ce nu? Dacă aş mai face-o o dată? întrebă Rick, ridicând din umeri. Probabil că nu. Dar nu e treaba mea să-mi judec clienţii. Treaba mea, aşa cum o văd eu, e să-mi ajut clienţii să-şi transmită mesajul. Asta e partea strategică a planificării strategice. Dar ia spuneţi-mi (zâmbi), aţi venit până aici ca să discutăm despre Coreea de Nord?

— Nu. Am venit pentru că vreau să pun bazele unei stabilităţi permanente în Orientul Mijlociu.

— Hmm, mormăi gânditor Rick, clătinând din cap de parcă i s-ar fi cerut părerea asupra promovării unei noi mărci de pastă de dinţi. Şi ce fel de buget aveţi în vedere?

— Banii nu sunt o problemă. În limite rezonabile, bineînţeles.

— Din experienţa mea, domnişoară Farfaletti, „în limite rezonabile" este exact zona în care banii devin nu o problemă, ci cea mai importantă dintre probleme.

Florence puse servieta pe biroul lui Rick şi deschise scurt închizătorile cu arc. Înăuntru erau două teancuri groase de bancnote noi şi netede, de câte o mie de dolari. Le aşează pe birou.

Renard încercă să nu saliveze.

— Ziceaţi că lucraţi pentru...

— Guvernul Statelor Unite.

— Aha.

— Întotdeauna sunteţi atât de dezamăgit când un client vă pune două sute de mii de dolari pe masă?

— Nu, nu. Copilul din mine face în mod sigur tumbe de bucurie. Despre ce fel de „stabilitate permanentă în Orientul Mijlociu" vorbim? Şi pot să vă întreb ce ramură a minunatului nostru guvern reprezentaţi?

— Departamentul de Stat.

— Aşadar, CIA. Minunat. Sunt un mare admirator. Colegii dumneavoastră mi-au fost de mare ajutor în Coreea de Nord, când pe terenul de golf a explodat o mină.

— N-am spus că sunt de la CIA, domnule Renard.

— Nu, n-aţi spus. Carevasăzică, ar urma să lucrez pentru Departamentul de Stat. Hm.

— Înţelegeţi că totul este confidenţial.

— Domnişoară Farfaletti, aici, la Renard Strategic Communications, discreţia e suverană.

— Mă bucur mult să aud asta, domnule Renard.

— Da, spuse Renard cu un zâmbet şi, apucând teancurile de bancnote, le azvârli în sus, în joacă. Întotdeauna mi-am dorit să îmi răsplătesc într-un fel ţara.

— E o plăcere să ai de-a face cu un asemenea patriot, domnule Renard.

— Când ţara te cheamă, nu mai stai pe gânduri, nu?

capitolul cinci

Florence și personajul curios care își spunea Unchiul Sam stătuseră sechestrați într-o mică locuință conspirativă din Alexandria, Virginia, timp de două zile, parcurgând dosarele de personal. Casa era, în mod normal, folosită pentru interogarea — sau adăpostirea — dezertorilor. Judecând după mirosul acru și greu de țigară, probabil că dezertorii muriseră, toți, de cancer la plămâni.

Cercetară dosarele pe laptopul Unchiului Sam, care părea să aibă acces la detaliile cele mai intime ale fișelor ofițerilor de contrainformații și agenților sub acoperire americani. Indiferent de îndoielile lui Florence în ceea ce-l privea, Unchiul Sam era extrem de bine conectat.

— Și dacă uiți laptopul într-un autobuz?

— Nu merg cu autobuzul, pufni el.

— Atunci, dacă ți-l fură cineva? O să poată avea acces la toate astea?

Unchiul Sam oftă.

— Cel care pornește computerul ăsta fără să apese pe taste în succesiunea corectă o să se găsească într-o situație deosebit de inconfortabilă.

— Adică explodează?

— Da, Florence. Și-acum, ăsta, spuse el, în timp ce un alt dosar apărea pe ecran. A fost șef de misiune la Karachi. Are pregătire militară. S-ar putea să fie exact ce ne trebuie.

Florence parcurse documentul.

— Nu, spuse ea.

— Ce are?

— Vreau pe cineva cu sete de răzbunare.

— Cineva cu păreri preconcepute, vrei să zici. De câte ori trebuie să-ţi spun: absolut toată lumea îi detestă pe wasabieni.

— Tu ai păreri preconcepute.

— Sunt detestabili prin definiţie. Ar trebui să ştii. Ai fost măritată cu unul.

Lui Florence nu-i venea să-i spună Unchiului Sam că nu dorea pe nimeni dintre cei recomandaţi de el. Se strâmbase destul de urât când auzise de Rick Renard.

— Ce-i asta, *The Dirty Dozen*?

Dar ea se încăpăţânase. Ori o lăsa să îşi aleagă echipa, ori nu.

— Hai să mai vedem.

Unchiul Sam gemu.

— Câte dosare am văzut deja?

— Dacă te-ai plictisit, mai bine du-te şi plimbă-te puţin. Lasă-mi astea mie.

— Ca să te arunci singură în aer. Doamne, Dumnezeule, vrei să cumperi ceva, sau doar te uiţi prin vitrine?

În cele din urmă, urcă la etaj să se întindă puţin, lăsând-o pe Florence să cerceteze dosarele personale ale armatelor secrete ale Americii. Imaginile începură să se tulbure. Apoi îşi dădu seama că se ghida după înfăţişare. La o oră după ce intrase în faza aceasta, căutarea luă sfârşit.

Era în uniformă militară, cu bereta neagră pusă şmecherește pe-o parte. Florence îi examină decoraţiile din piept şi se mai uită o dată la chip. Ştiu pe loc, fără să mai aibă nevoie să citească în dosar, că era din sud. Avea o expresie mulţumită de sine, ca şi cum, cu o seară înainte, ar fi avut-o pe regina balului, pe stadionul din Houston, pe bancheta din spate a camionetei, la lumina stelelor. Sau

poate era mulţumit de decoraţii. Îi verifică locul naşterii şi, i se confirmă bănuiala: Mobile, Alabama. Fotografia fusese făcută cu doisprezece ani în urmă. Parcurse dosarul, în căutarea uneia mai recente, şi o găsi. Zâmbetul dispăruse. Citi şi află de ce. Nu mai era tânărul războinic nerăbdător. Da, ăsta.

— L-am găsit, îl anunţă ea pe Unchiul Sam, când acesta se întoarse.

El parcurse rapid dosarul.

— Dumnezeule mare, e total nepotrivit.

— Tocmai de-aia-l vreau.

— Domnişoară, nu conduc o agenţie matrimonială.

— O să-ncerc să nu mă dau la el. Dar nu pot să nu mă-ntreb cum se face că un porc misogin ca tine e interesat de emanciparea femeii.

— Uită-te la dosarul ăsta, răbufni Unchiul Sam. Mă mir că tipul mai lucrează pentru guvern. Ţi-a scăpat cumva faptul că el a ordonat atacul cu rachete de la Dar es Salaam, anul trecut, cel în care a fost distrusă reşedinţa ambasadorului indonezian?

— Nu, din întâmplare, am văzut, replică Florence. Şi ţinta a fost foarte bună.

— Florence, secretarul de stat a trebuit să transmită personal scuze prim-ministrului indonezian.

— Ai început să vorbeşti ca şeful meu. Şi ce dacă secretarul de stat a trebuit să transmită personal scuze prim-ministrului indonezian? Atacul a anihilat instalaţia în care Al-Qaeda producea arme chimice. Amplasată alături de reşedinţa ambasadorului, mascată ca „întreprindere producătoare de proteze pentru copii". Bravo lui că a ordonat atacul. Şi ruşine nouă că l-am făcut să plătească oalele sparte, doar pentru că nu ştiu ce mare mahăr de senator care candida la preşedinţie a hotărât să facă scandal pe tema asta. Uneori, Capitoliul mi se pare că arată ca o mare piftie.

Unchiul Sam suspină dramatic şi continuă să citească.

— Şi asta? Când era şef de misiune în Matar, a avut o aventură cu nevasta ambasadorului american. Ce ne spune asta?

— Că începuse să-l mănânce. Chestii din astea se întâmplă mereu.

— Nu şi pe vremea mea. Nu şi în subordinea mea.

— E mai puţin important că a dansat pe *Macarena* cu nevasta ambasadorului decât că a fost şef de misiune în Matar. E pregătit până-n dinţi. Uită-te la dosarul lui. Şef de misiune în Amo-Amas, trei ani. Adjunct la Kaffa, doi ani. Vorbeşte la perfecţie araba şi franceza. Uită-te la capturările de teroriştii. El l-a prins pe Adnan Bahesh, probabil cel mai mare ticălos de pe planetă. El a aflat că Saddam Hussein punea la cale asasinarea lui Bush în '93. Uită-te pe pieptul lui. Trei Stele de Bronz, două Inimi Purpurii. Nu-ţi ajunge?

Florence închise capacul laptopului, îl împinse din faţă şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Căutarea s-a încheiat.

— Bine, bine, zise Unchiul Sam bosumflat. Dar ascultă-mă bine, domnişoară, dacă intri într-o relaţie personală cu individul ăsta, o să fie un dezastru pentru întreaga operaţiune.

— Nici n-o să mă cobor să-ţi răspund.

— E din sud. Ăştia nu se gândesc decât la sex. Şi la cursele de maşini.

— Presupun că strămoşii tăi au sosit pe *Mayflower*, sau poate chiar mai devreme, odată cu vikingii?

— Pot să-ţi propun să mai păstrezi din indignare pentru când ai s-ajungi acolo?

Mai era un singur om de recrutat şi era posibil să se dovedească a fi cel mai dificil. Sosi la adresa casei conspirative din Alexandria fix la ora stabilită. Era întotdeauna punctual.

— Firenze? Ce se petrece aici? Mamă, ce oribilitate!

George își aruncă privirile prin apartamentul care fusese amenajat de un trepăduș daltonist care lucra pentru o subsecție a unei subsecții a unei subadministrații care se ocupa de mobilarea și amenajarea locuințelor conspirative ale agențiilor americane de informații. Tablourile, dacă le puteai numi așa, fuseseră cumpărate cu teancul de la WalMart și nu erau, estetic vorbind, decât cu o treaptă mai sus decât imaginile cu buldogi cu cozoroc jucând pocher.

George spuse:

— Văd că ai fost la Sotheby's.

— Vrei să bei ceva?

— Ce-mi oferi, vin la cutie de carton? Lichior de malț?

— George, tu și cu mine o să facem ceva extraordinar. Ceva cu adevărat extraordinar.

— Pot să mă gândesc puțin? Răspunsul e nu.

— Nu vrei să afli despre ce e vorba?

— Nu neapărat. Aici îi cazăm pe refugiații coreeni? Ca să se simtă ca acasă?

Florence îi explică, atât cât putea fi explicat, cum stăteau lucrurile cu Unchiul Sam, cu IPZ-ul, cele zece milioane de dolari în aur, operațiunea, mâna liberă, faptul că reușise să tragă destule sfori pentru ca George să fie transferat. George o ascultă din ce în ce mai adâncit în gânduri, mormăind disprețuitor.

— M-hmmm. M-hmmm!

— George, spuse ea, îți amintești conversația noastră despre cum ar fi să ai puterea în mână timp de zece minute?

— Perfect. Dar tu îți amintești că ți-am spus că nu vreau să am puterea în mână timp de zece minute? Eu vreau să fiu lăsat în pace, Firenze.

— Mulțumesc mult, Greta Garbo. De-aia te-ai angajat la Departamentul de Stat?

— Știi foarte bine de ce m-am angajat la Departamentul de Stat.

— Din cauza unei observații pe care mama ta a făcut-o la cina de Ziua Recunoștinței?

Stră-străunchiul lui George fusese Adler Fillington Phish, diplomatul american, ambasador la Bogotá, căruia președintele Theodore Roosevelt îi telegrafiase în 1902 celebrul mesaj „SECURE ISTHMUS BY CHRISTMUS"* Astfel se ajunsese la „secesionarea" statului Panama de Columbia, la construirea canalului și la îmbogățirea dincolo de visurile lor cele mai avântate a lui Mike Hanna, industriașul din Cleveland, a lui J.P. Morgan, bancherul din New York, și a lui William Cromwell, unul dintre fondatorii firmei de avocatură Sullivan & Cromwell. Terțetul aurit își exprimase gratitudinea față de ambasadorul Phish angajându-l consilier în numeroase tranzacții și punând bazele averii familiei Phish.

La momentul sosirii lui George, patru generații mai târziu, averea familiei se subțiase, reducându-se la Phish House, o clădire frumoasă pe vremuri, în stil Federal, în Georgetown, acum în mare nevoie de renovare. Mama lui George, Philippa Phish Tibbits, nu-și mai revenise din dezamăgirea de a nu fi fost mai bogată și nici în urma dispariției soțului său, Jameson Phish, zis Bucky, care o părăsise pentru un jucător argentinian de polo pe nume Esteban, prieten apropiat al familiei Kennedy, ceea ce nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Tratase aceste suferințe în decursul anilor cu doze din ce în ce mai mari de vodcă (acum amestecată cu lapte bătut). La o cină de Ziua Recunoștinței, mai dezagreabilă decât altele, ea anunțase de față cu restul oaspeților că George, așezat la masă ca de obicei, cu privirile ațintite în supa de ciuperci — străduindu-se

*Ia în stăpânire peninsula până la Crăciun (*n.tr.*).

să nu se întindă peste masă și să nu-i spargă capul mamei cu castronul de supă din argint (cadou de la proaspăt instalatul guvernator de Panama și ultimul obiect de valoare reală rămas în Phish House) —, că fiul ei nu va avea în veci „destul sânge în instalație" ca să intre în Foreign Service și că va sfârși, probabil, prin „a-și câștiga traiul făcând aranjamente florale". În lunea următoare, George se înscrisese la examenul de admitere pentru Foreign Service. Și iată-l, șaisprezece ani mai târziu. Era încă neclar cine câștigase disputa.

— George, spuse Florence, ești unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care-i cunosc. Te irosești făcând muncă de birou. Uită-te ce șansă ni se oferă. S-ar putea să nu ne mai întâlnim cu ea.

— Nu știi absolut nimic despre Unchiul Sam.

— Acum parcă ești mama. Avem o șansă să facem istorie. Lasă că ajutăm cu adevărat opt milioane de femei musulmane.

— Multe dintre femeile alea se simt foarte bine, să știi. Pun pariu că jumătate poartă cu plăcere vălul și se lasă așezate pe un soclu.

— Halal soclu. Tie cum ți-ar plăcea?

— Să trăiesc într-o societate care mă consideră cetățean de rangul doi și îmi limitează drepturile? Dă-mi voie să-ți răspund mai încolo.

— „Pentru ca răul să învingă, nu este nevoie decât ca oamenii cumsecade să stea cu brațele încrucișate." Edmund Burke.

— „Dacă fugi acum, o să trăiești ca să fugi și mâine." Mel Brooks.

— Nu pot să fac treaba asta fără tine, George. Și o să fie distractiv.

— O să fie un coșmar. Iar eu o să fiu în mijlocul lui.

Cu mâinile în șolduri, Florence studie masa. Unchiul Sam propusese casa din Alexandria pentru prima întâlnire a

grupului, dar ea decisese să pregătească o cină bună italiană, în mica ei locuință din Foggy Bottom. Nu era sigură ce relații aveau să se stabilească între ei, dar știa că puține erau ocaziile în viață care nu puteau fi îmbunătățite cu o cină delicioasă compusă din *bresaola*, *risotto* cu raci și fasole *fava* — rețetă proprie —, tiramisu cu ciocolată și fragi, espresso și sticlă după sticlă de Barolo. Purta un pulover negru, de cașmir, pe gât, cercei mici cu perle, pantaloni de toreador, tocuri și un șorț înflorat, care o făceau să arate și mai sexy, după moda anilor '50.

Primul sosit fu Bobby Thibodeaux, tipul de la CIA. Sună la ușă cu cinci minute înainte de ora opt. Cei de la CIA își făceau întotdeauna apariția mai devreme. Le plăcea să controleze situația. George sosi punctual, la opt. Rick Renard veni douăzeci de minute mai târziu, plângându-se că fusese reținut de un congresman „care nu mai tăcea".

Florence servi Prosecco la gheață, în pahare înalte. Cei trei stăteau față în față, stânjeniți. Se trezi urmărind chipul lui Bobby Thibodeaux, în timp ce își examina cei doi colegi noi.

Bobby se apropia de patruzeci de ani, avea o constituție puternică, părul scurt și blond, și ochi cu pleoapele lăsate, care îi dădeau o expresie sceptică, la un fir de păr de ostilitatea rece. Gesticula cu economie, conservându-și parcă energia. Primul cuvânt pe care i-l adresă fu „doamnă". Ea îl salută în arabă, reținându-și un zâmbet când el îi răspunse la *Salaam* cu un accent din Alabama. Bobby o surprinse privindu-l. Nu era omul căruia să-i scape prea multe. Florence descoperi că roșise.

— Deci, spuse ea, înălțând paharul de Prosecco și ciocnindu-l de ale lor, pe rând, să bem pentru Aqaba.

— Aqaba? repetă Renard.

George și Bobby își întoarseră privirile spre el.

— Tu ești tipul de la PR? întrebă Bobby.

— Comunicare strategică, zise Rick.

Un zâmbet fără veselie trecu peste chipul lui Bobby. Se întoarse spre George.

— Carevasăzică, eşti de la Departamentul de Stat?

Agenţii CIA care lucrau în străinătate se refereau la personalul Departamentului de Stat ca „scârbele de la ambasadă". Florence consideră că era momentul să intervină.

— Eu am fost la Aqaba. E un loc plăcut şi răcoros. Regele Iordaniei are acolo o mică reşedinţă.

— Unde-ai mai fost în misiune? îl întrebă Bobby pe George.

— Păi, am stat aici până acum.

Pleoapele lui Bobby se lăsară şi mai mult.

— De câţi ani lucrezi pentru Departament?

— Şaişpe.

— Şi de şaişpe ani stai în Washington?

— Şaişpe jumate.

Bobby se întoarse spre Renard.

— De câţi ani comunici strategic?

— Am firma mea de patru ani, spuse Rick.

— Ai stat mult timp în Orientul Mijlociu?

— Mă duc destul de des la Dubai.

— Ce părere ai despre aeroportul nou?

George încercă să-i prindă privirea lui Rick.

— E... frumos. Merge.

Bobby zâmbi.

— Ce-i aşa de amuzant?

— În Dubai nu e nici un aeroport nou, spuse George.

— Mâncăm? zise Florence.

Sticla de Barolo şi *risotto*-ul cu raci şi fasole *fava* mai înmuiară atmosfera. George o ajută pe Florence să strângă vasele după felul principal şi, în bucătărie, îi şopti:

— Unde l-ai găsit, la Killers R Us? Are mâinile până la pământ.

— Avem nevoie de el.

— Știi că e cel care a ordonat atacul cu rachete la Dar?

— Ținta era bună.

— Nu mă deranjează să-i bombardăm pe ambasadorii altor țări, dar numai pentru că un țărănoi simte miros de acetonă...

— George, era o fabrică de armament chimic pentru Al-Qaeda.

— Mă rog. Cred că ne mai trebuie o sticlă de vin.

— Du-te înapoi și apără-l pe Renard.

— Și-a făcut-o cu mâna lui. Un asasin din fundul țării, un șmecher PR și un homosexual de la Foreign Service. Ai strâns Echipa de Elită, Firenze. Or să se scrie balade despre noi și-i mulțumesc lui Dumnezeu că la vremea aia o să fiu mort.

Florence apăru cu o sticlă nouă de Barolo. Bobby tocmai îi spunea lui Rick:

— În Vietnam, când omorau câte un comunist, cei din trupele SEAL îi scoteau ficatul, luau o mușcătură din el și-l aruncau lângă cadavru. Conform teologiei budiste, nu ajungi în rai decât dacă ești întreg-întregut. Chestia asta îi băga în sperieți.

Pălind, Rick puse cuțitul și furculița jos.

— Mai mănânci? întrebă Bobby.

— Ăă... nu.

— Îmi dai voie?

Și Bobby îi luă farfuria din față. Se întoarse spre Florence.

— E excelent, doamnă. N-am mai mâncat *risotto* cu goange până acum.

— Goange?

— Acasă la mine, așa le zice la raci.

— Nu vrei să-mi spui pe nume?

— Florence. OK. Florence a Arabiei.

— Florence e suficient, spuse ea, ridicând paharul. Deci, bem pentru Aqaba?

Bobby înalță paharul.

— Ce dracu', pentru Aqaba.

— E o metaforă, îi spuse George lui Rick. Înseamnă că o să murim înainte de-a ajunge acolo.

— „Dacă mor cămilele, murim și noi", cită Bobby. Iar cămilele or să înceapă să moară peste douăzeci de zile.

capitolul șase

Emiratul Matar (pronunțat, din motive incerte, „mată") constă într-o fâșie de nisip lată de 16 km și lungă de 500 km, întinsă pe coasta de vest a Golfului Darius. Hotarul său nordic începe în mlaștinile pline de țânțari din Um-Katush. De acolo, se întinde vag spre sud-est pe o porțiune de câteva sute de kilometri, până la Strâmtoarea Xerxes, unde cârmește lin spre vest, pentru a se opri la Alfatoosh, pe țărmul sclipitor al Oceanului Indian.

Văzut pe o hartă la scară mare, Matarul apare ca o entitate politică ilogică, la fel ca multe circumscripții electorale americane, ale căror contururi contorsionate sunt rezultatul tentativelor succesive de a mări profiturile și de a-i stânjeni pe adversari. S-ar putea bănui, contemplând bizara configurație fizică a Matarului, că granițele sale au fost trasate special pentru a-l priva pe vecinul mult mai mare de la vest, Regatul Imperial Wasabia, de accesul la mare. Iar bănuiala ar fi corectă.

Relatarea modului în care a fost înființat Matarul este consemnată în magistrala istorie a lui David Vremkin a creării Orientului Mijlociu modern, intitulată *Hai să punem Irakul aici și Libanul dincoace: nașterea Orientului Mijlociu modern:*

> Churchill era furios pe francezi, de data aceasta pe bună dreptate, căci întreținuseră negocieri separate cu [regele wasabian] Tallulah, în chestiunea portu-

rilor la mare. Când a venit momentul începerii conferinței, el nu mai avea dispoziția propice pentru a-l menaja pe ministrul francez de externe, Delavall-Pootriere. Stătuse până la cinci dimineața împreună cu colonelul Lawrence, Glandsburry și Tuff-Blidget, dar și cu Jeremy Pitt, suferind oribil de pe urma căldurii și a unui nou atac de gută. A doua zi de dimineață, în timp ce restul intrau pe rând în încăpere, Bosquet și Tazie au observat pete verzi, albastre, galbene și stacojii pe degetele lui Tuff-Blidget și au început să le facă semne frenetice delegaților francezi. Prea târziu. În clipa în care cei cincizeci de participanți își ocupau locurile la masa acoperită cu fetru verde, din Sala Mare a lui Sala-al-din din Palatul Majma, britanicii aveau hărțile trasate și pregătite. Cerneala, după cum a observat Chomondeley, era „aproape uscată".

Siggot, majordomul lui Sykes (care avea să fie ucis doi ani mai târziu, într-un accident stupid, pornit de la turnatul ceaiului, cu regina Alexandra), a descris sunetul cu care „Winnie a desfăcut harta pe masa de conferință" ca „zburătorul înălțat brusc pe catarg, plesnind în vântul iute din Cowes". O imagine foarte vie. Înțelegând ce se petrecea, Delavall-Pootriere a încercat să se opună, invocând motive de procedură, dar Churchill, ațintindu-l pe francez cu trabucul „ca un cârnat pe jumătate mâncat la micul dejun", a amenințat să extindă efectele Declarației Balfour, care asigura dreptul evreilor de a înființa un stat propriu în Palestina, și asupra Libanului și Siriei — adică adânc în sfera de influență franceză.

Ultimul lucru pe care îl doreau francezii, după cum a notat Fleg-Wright în telegrama trimisă în aceeași dimineață lui Arthur Glenwoodie, era „val după val

de kibuţism iredentist care să mânjească Levantul". O astfel de mişcare ar fi avut, de asemenea, efectul de a întoarce ramura britanică a familiei Rothschild împotriva ramurii franceze, care stătea de ceva vreme cu ochii pe pantele vestice ale văilor Bekáa şi Noosh, ca potenţiale podgorii pentru soiurile experimentale de struguri *sauvignon noir*. Delavall-Pootriere nu mai putea face nimic. Fusese păcălit.

Regele Tallulah, livid de furie la vederea coastei promise care dispărea din câteva trăsături ale penelului cartografic britanic, a acuzat conferinţa că este „o adunătură de şacali şi de broaşte râioase (*jamaa min etheeah w eddafadeah*)", a ieşit ca o furtună din sala de conferinţe şi a părăsit Damascul, împreună cu garda de corp, compusă din două sute de beduini şi hejazini. Picot a comentat pentru Gastin-Piquet: „*Sa majesté est bien fromagée* (Maiestatea Sa s-a cam brânzit)."

În ce-l priveşte, Gazir Bin Haz, minorul, dolofanul şi iubitorul de plăceri domnitor peste Wazi-had — negustori şi pescari pe litoralul darian încă de pe vremea lui Alexandru — s-a trezit acum emir al unui teritoriu care practic interzicea Wasabiei să iasă cu petrolul la mare. Desigur, acesta fusese de la bun început planul lui Churchill. Ce altă cale mai bună de a-i răsplăti regelui Tallulah încăpăţânarea cu care se opusese preţurilor propuse pentru curmalele fără sâmburi, ca să nu mai pomenim de nesfârşitele discuţii cu privire la cine ar trebui să intre primul în Damasc şi cum ar trebui să fie îmbrăcat.

În aceeaşi seară, la un coniac şi un trabuc, în sala de biliard de la Legaţia Britanică, Churchill i-a spus lui Glandsbury că nu se putea hotărî ce-i dăduse mai multă satisfacţie: faptul că îl lăsase pe Delavall-Pootriere cu buza umflată sau că „îi băgase propriul ţiţei pe gât dobitocului regal de Tallulah".

Regelui Tallulah nu-i mai rămânea decât să negocieze cu emirul Matarului. Wasabia construi prima conductă care traversa Matarul, până în Golf, la scurtă vreme după semnarea tratatului. În câțiva ani, îi urmară altele. Wasabia nu avea nici o altă modalitate de a-și scoate țițeiul pe piață.

Emiratul Matar prosperă magnific de pe urma acestui aflux negru care îi traversa teritoriul. Emirii nu dădură niciodată publicității cifrele oficiale, dar veniturile anuale provenite din așa-numitele onorarii de curtoazie plătite de Wasabia și intrate într-o întreagă succesiune de trezorerii ale familiei Biz Han erau apreciate, spre sfârșitul secolului, la zeci de miliarde de dolari anual. Dinastia Biz Han continuă să întrețină versiunea fantezistă, de onoare, conform căreia bogăția țării stătea în uleiul de smochine, curmale, pescuit și turism.

Ultima aserțiune era, într-un fel, cea mai îndrăzneață, date fiind crâncenele furtuni de nisip și temperaturile medii de 46,11°C din timpul verii. Matarul putea să se laude, în mod legitim, că o parte a produsului său intern brut provenea din jocurile de noroc. Actualul emir deschisese Infidel Land, un complex de hoteluri, cazinouri și parcuri de distracții, amplasat pe un arhipelag din larg, unde accesul se făcea pe o autostradă lungă de 16 km. Locuitorilor emiratului le era (oficial) interzis să străbată autostrada și să ia parte la jocurile de noroc — și la activitățile colaterale —, dar legea era rareori respectată și niciodată impusă. Emirul o promulgase ca pe o modalitate de a le închide ochii *mullah*-ilor locali.

Felul în care manipulase autoritățile religioase ale Matarului fusese, conform părerii unanime, genial. *Mullah*-ii matari erau cei mai bine hrăniți din lumea musulmană. Erau atât de prosperi, încât căpătaseră porecla de *moolah* (bănet). Primeau o leafă generoasă de la stat, apartamente

luxoase, câte un Mercedes Benz nou la trei ani și un concediu anual plătit de șase săptămâni, pe care cei mai mulți preferau să și-l petreacă în sudul Franței, unul dintre cele mai sacre teritorii pentru Islam.

Ca rezultat al atenției acordate de emir acestei zone, Matarul deveni o veritabilă oază de toleranță. *Mullah*-ii erau dintre cei mai satisfăcuți și mai *laissez-faire* din toată credința lor. După cum spunea un cercetător: „Aici este, cu adevărat, un Islam cu chip fericit." Carierele religioase erau foarte căutate în Matar și reglementate cu strictețe.

Această abordare a problemelor de religie contrasta net cu cea din partea cealaltă a frontierei, din Wasabia. După venirea la putere a șeicului Abdulabdullah cel Înțelept, în 1740 (sau 1742), acesta încheiase o înțelegere cu Mustafa Q'um, imamul din Nejaz, pentru a-și consolida puterea în întregul teritoriu. Mustafa susținea o versiune extrem de austeră a Islamului, denumită *mukfellah*. Abdulabdullah acceptase să facă din *mukfellah* religia oficială a Wasabiei, dacă Mustafa se angaja să susțină dinastia Hamooj. Astfel, Wasabia era unită sub o singură mână conducătoare.

Din păcate, pasul acesta condamna țara la a deveni — după formularea unui istoric — „cea mai nedistractivă zonă" din Orientul Mijlociu. Doar dacă, așa cum comenta el sec, „în ideea de distracție nu intră decapitarea, amputarea, biciuirea, orbirea și tăierea limbii pentru rătăciri care, în alte religii, ți-ar fi adus o predică din partea rabinului, cinci *Ave Maria* din partea preotului și, pentru episcopalieni, un flamingo de plastic roz pe pajiștea din fața casei". O căutare pe Google care combină cuvintele-cheie „Wasabia" și „La Dolce Vita" nu generează nici un rezultat.

Diferențele de temperament religios, adăugate chestiunii granițelor naționale, făcuseră ca relațiile dintre cele două țări să fie în mod previzibil tensionate. Iar succesorii regelui Talullah continuară să protesteze împotriva obligației de a plăti așa-numita taxă Churchill.

În 1957, regele Talubadullah, nepotul lui Talullah, amenință să ia în stăpânire o bucată din Matar, lungă de vreo 35 km, pe motivul aproape ostentativ de străveziu că un foarte îndepărtat străbun al dinastiei Hamooj, califul Ibn Izzir (1034-1078), își stabilise acolo tabăra de pescuit pentru vară. El merse până acolo încât mută o divizie de blindate până la granița dintre Wasabia și Matar și ordonă avioanelor de luptă cu reacție Mirage (furnizate de marele prieten al Wasabiei, Franța) ale Forțelor Aeriene Regale Wasabiene să efectueze „zboruri de manevră" pe deasupra zonei aflate în dispută. Incidentul provocă mâini frânte timp de mai multe zile la ONU, până când ambasadorul american la Kaffa îi ceru calm ministrului de Externe wasabian „să se potolească".

Statele Unite întreținеau relații bune cu Wasabia — alternativa, de neconceput, fiind aceea de a consuma mai puțin petrol —, dar sprijiniseră întotdeauna suveranitatea Matarului, ca mijloc de limitare a influenței wasabiene în regiune. Bătrânul leu Churchill o fi fost beat, dar era viclean. Faptul că Statele Unite înclinau spre Matar avea, de asemenea, avantajul — consemnat de Henry Kissinger în *Ani de geniu*, volumul XXI al memoriilor sale — de „a-i călca pe wasabieni pe nervi".

Din când în când, Wasabia își agita hangerul în direcția Matarului, amenințând să-și croiască drum cu forța până la mare, dar aceste episoade nu erau luate în serios în emirat. Sub protecția Americii, cu economia garantată de țițeiul wasabian, cu reprezentanții religioși locali grași, mulțumiți și necenzuratori, Matarul era Elveția Golfului. Nu îi lipseau decât un Matterhorn și o industrie producătoare de ciocolată.

Una peste alta, el reprezenta trambulina ideală pentru Florence și echipa ei. Și mai avea un avantaj: puteai chiar și să comanzi băutură la bar.

capitolul şapte

Florence acordase multă atenţie cadoului destinat emirului. Trebuia să fie destul de scump pentru a-i atrage atenţia, dar voia să aibă personalitate şi să atragă, nu doar să fie un alt bibelou ţipător din aur, pentru a ţine treaz un împărat care moţăie.

Emirului îi plăcea să vâneze gazele, aşezat pe scaunul special instalat pe botul Hummer-ului. Bobby sugeră o pereche de carabine placate cu aur, gravate, de la Holland and Holland. George, care considera măcelărirea gazelelor grotescă, observă că la ora aceea colecţia de arme a emirului conţinea deja peste două sute de carabine. El veni cu o contrapropunere, o ediţie din secolul al XII-lea a *Sfântului Coran* care aparţinuse ultimului sultan al Spaniei maure, legată în fildeş şi incrustată cu perle naturale din mările arabe şi cu smaralde ceyloneze — un gheşeft, la 3,4 milioane dolari. Rick, atent întotdeauna la aspectele de PR, spuse că faptul că aparţinuse *ultimului* sultan al Spaniei nu putea să fie decât un impediment. Nu era mai potrivit, întrebă el, un submarin privat, pe care îl văzuse în catalogul de la Sharper Image?

— Arabilor le place apa, nu-i aşa? Ideea de a fi complet scufundaţi în ea ar trebui să-i încânte de-a dreptul.

George se plânse că, la doar 750 000 de dolari, submarinul nu era nici pe departe suficient de scump pentru un

om a cărui avere se numără cu zecile de miliarde. Se mai dezbătu posibilitatea de a-l echipa cu rachete şi torpile din dotarea marinei americane, pentru a-l face mai atrăgător. Unchiul Sam respinse propunerea pe motiv că în Golful Darius operau nave de război americane şi nu avea să fie de folos nimănui dacă, din greşeală, vreuna dintre ele identifica submarinul emirului ca pe o navă inamică şi o distrugea.

În cele din urmă, Florence se hotărî asupra unui elicopter. Era varianta civilă a aparatului Blackhawk, folosit de armata americană, modificat special pentru ca emirul să poată sta într-o turelă de plexiglas cu vizibilitate de 270°, în faţa piloţilor, şi împuşca gazele printr-o ingenioasă deschizătură acoperită cu folie de poliester Mylar. Nu poţi fi niciodată prea slab sau prea bogat, după cum nu poţi avea niciodată prea multe elicoptere. Emirul se arătă încântat de dar, iar Florence primi în scurt timp invitaţia de a se prezenta la palatul regal, în capitala Amo-Amas.

Cei patru îşi luară în primire camerele la Opulent, cel mai frumos hotel din oraş, cu vedere spre port. Luminile petrolierelor ancorate sclipeau în depărtare. În Piaţa Churchill, statuia masivă de marmură a patronului Matarului lucea în lumina reflectoarelor. Bunicul actualului emir o ridicase în anii 1920. Pe chip avea un inconfundabil surâs de dispreţ. Statuia era aşezată cu faţa spre vest, spre Wasabia.

Se reuniră în apartamentul lui Florence. George reuşise să contracteze un virus stomacal, ceea ce nu era simplu, dat fiind faptul că cea mai mare parte a alimentelor servite de Opulent prin room service erau aduse zilnic cu avionul din Franţa. Se aşeză, ţinând flaconul de Pepto-Bismol în mâna încleştată.

— Până acum îţi place viaţa în Orientul Mijlociu, aşa-i? zise Bobby.

— Nu vreți să începem? propuse Florence. Putem să purtăm această conversație aici?

Bobby înclină din cap.

— Singurele ploșnițe de-aici sunt cele cu picioare.

George se cutremură. Bobby tastă ceva pe laptop. O fotografie a emirului se proiectă pe perete. Bobby mai apăsă pe o tastă și apăru o fotografie a soției emirului. Florence studie imaginea. Șeica era frumoasă: aproape de patruzeci de ani, cu pielea albă, cu ochi inteligenți și o expresie de ușoară dezamăgire.

Bobby mai apăsă pe niște taste. Pe perete se afișară fotografie după fotografie, toate înfățișând femei frumoase, ceea ce ar fi putut explica expresia de dezamăgire de pe chipul ei.

— Ce-i ăsta, catalogul de la Victoria's Secret? întrebă Rick.

— Câteva dintre prietenele mai speciale ale emirului, zise Bobby. Majoritatea franțuzoaice și italience. În ultima vreme, pare să încline către rusoaice. Dar e-n stare să reguleze orice, inclusiv câinele, dacă altceva nu-i cade în mână.

— Vreți să încercăm să rămânem politicoși? spuse Florence. Pentru cazul în care camera are, totuși, microfoane?

Bobby își continuă prezentarea.

— Soția, șeica Laila. Mamă matari, tată englez. Fost inginer, a lucrat la conducte. A câștigat o avere. S-a însurat cu o fată de condiție mai bună decât el, fiica unui tip plin de bani. Laila și-a făcut educația la școlile elvețiene, la Lausanne. A mers la Oxford. Fată isteață. A făcut o carieră frumoasă în televiziune la Londra, ca prezentatoare de emisiuni. S-a învârtit în lumea bună, inclusiv cu familia regală. Ea și prințul Charles au ieșit împreună o dată sau de două ori, dar fără să ajungă în pat.

— De unde știi? întrebă Rick.

— Nu pot să-mi dezvălui sursele și metodele. Dar ce dracu', cei de la MI5 au o secție întreagă care nu face altceva

decât să analizeze pe cine-a mai trosnit prințul. Mai departe: Laila s-a îndrăgostit de cel care era la vremea aia viitorul emir, Gazzir Bin Haz, când acesta a venit într-o vizită la Royal Ascot. Asta e marea lor cursă de cai.

— Știm, spuse George.

— Eu, unul, n-am fost acolo niciodată. În fine, a cam luat-o pe sus, practic. Tipul e impresionant, n-arată deloc rău dacă-i pui un joben și frac. Ea avea dosarul necesar, așa că a adus-o cu el în Xanaduul-din-Golf și a făcut din ea o soție arabă (Bobby se uită la Florence). Se mai întâmplă.

— Mai departe, Bobby.

— Mda, totul a fost doar lapte și miere conjugală, o vreme. Au avut un fiu, Hamdul. Apoi știți cum se întâmplă, bărbatul nu vrea să mănânce la același restaurant în fiecare seară. Așa că și-a construit un palat de futai — mă scuzați, doamnă —, un loc mai jos pe coastă, pe plaja din Um-beseir. Cu tot ce-și poate dori un om. Și când mă gândesc că, pentru noi, traiul bun însemna să avem o bucată de mochetă de exterior în bena camionetei.

— Mulțumim pentru trimiterile interculturale, spuse Florence.

— Are heliport și o pistă de aterizare de un kilometru, pentru cazul în care e atât de grăbit să ajungă la femei, încât elicopterul nu e destul de rapid, chicoti Bobby. Mamă, bine-i să fii emir. În fine, șeica nu-i proastă. Știe totul despre Um-beseir. În trecut, a fost dispusă să facă ce fac multe soții, să închidă ochii, pe motiv că așa sunt bărbații. În parte, asta s-a datorat faptului că, atunci când s-a căsătorit cu Gazzir, știind că acesta o să devină emir după ce bătrânul va fi dat colțu', l-a făcut să promită — în scris — că n-o să-și mai ia alte neveste. Ceea ce nu le-a căzut bine locuitorilor și *moolah*-ilor din emirat. În partea asta de lume, nu faci prea multe parale dacă nu lași în urmă cel puțin vreo sută de fii. Așa se explică faptul că dincolo de granițe,

în Wassabia, au patruzeci de mii de prinți. În țara aia nu poți să scuipi fără să nimerești un prinț moștenitor. Nu că scuipatul prinților ar fi un obicei încurajat. Dar tipul trebuie să fi fost îndrăgostit, pentru că i-a făcut Lailei pe plac. Ba chiar l-a pus pe *moolah*-ul șef să emită un edict teologic care conchidea — ce să vezi? — că e *wargat*.

— Asta ce înseamnă? întrebă Renard.

— Cușer.

— De ce a insistat asupra monogamiei?

— Pentru că a vrut ca fiul ei să urce pe tron. Un harem plin de neveste nu asigură o atmosferă relaxată. În mod tradițional, soțiile arabe s-au uitat mereu peste umăr, otrăvindu-se una pe alta și otrăvindu-și una alteia copiii, pentru ca ai lor să obțină succesiunea. Hamdul, fiul lor, are acum zece ani. Dar faptul recent, de interes pentru noi, este că Laila a pus, în cele din urmă, piciorul în prag în ce privește dezmățul de la Um-beseir. Și vrea să-i pună capăt. Din informațiile noastre, în ultima vreme i-a făcut viața destul de grea emirului.

— De ce? vru să știe Florence.

— Sunt informații delicate.

— Ne descurcăm.

— Par să fie doi factori. Unu: se teme să nu ia vreo boală lumească de la el. E o femeie atrăgătoare și, din când în când, emirul mai are accese amoroase față de ea. Al doilea factor e că tânărul Hamdul se apropie de vârsta la care o să înceapă să priceapă bârfele de la palat. Laila nu vrea ca Hamdu să audă de la cine știe ce gură-spartă că taică-său nu-și poate ține hangerul în pantaloni. Cam asta ar fi.

— Mulțumim, Bobby, spuse Florence. Foarte util.

— N-ar trebui să mai studiem situația înainte de-a merge mai departe? spuse George

Pe buza de jos i se formase o crustă de Pepto-Bismol. Bobby îl țintui cu privirea.

— Adică să petrecem vreo șase-șapte luni făcând un studiu de fezabilitate? Cu nenumărate tabele?

— Mă rog, dacă preferi să te arunci cu capul înainte...

Matarul era liberal în ce privește îmbrăcămintea femeilor; totuși, Florence avu grijă să nu încalce protocolul. Se îmbrăcă într-un costum pantalon de șantung asortat, turcoaz cu purpuriu, și își acoperi capul cu o eșarfă Hermès. Din câte spunea Bobby, emirului îi plăcea să le dăruiască astfel de eșarfe țiitoarelor sale.

— Și dacă s-au purtat frumos, dar frumos de tot, atunci înăuntru e și o brățară cu diamante. Iar dacă s-au purtat *extraordinar* de frumos, un Ferrari în fața casei.

Florence fu invitată în sala de audiențe. Ușa era flancată de două gărzi în costum de ceremonie și cu săbii.

— *Salaam alaikum*, rosti Florence fără pic de accent. *Sherefina, somow 'kum.*

Emirului i se aprinseră privirile, și nu doar pentru că își auzise musafira vorbind fără cusur limba arabă. Îi prinse mâna, se aplecă și i-o sărută cast. Pe Florence gestul o făcu să roșească. Continuă în arabă, amintindu-și că în Matar conversația cu emirul impunea folosirea persoanei a treia, deloc simplu pentru americani, care sunt tentați să vorbească oricui cu „nene", „prietene" sau „drăguță" după primele cinci minute.

Se așezară. Florence observă că scaunele Louis XVI erau cu câțiva centimetri mai joase decât cel Louis XIV al emirului. La nici un metru șaptezeci, emirul Gazzir Bin Haz — Gazzy pentru familie și prietenii apropiați — nu era un bărbat înalt. Exact cât T.E. Lawrence, medită Florence. Ce lucruri mari au realizat oamenii mărunți.

Era înveșmântat impecabil, într-un *thobe* de un alb imaculat, cu capul acoperit cu *gutra*, pânza împăturită în formă de triunghi, prinsă cu tradiționala frânghie *agal*, aurită.

Patru dintre degetele grăsuțe, constată ea, îi erau împodobite cu inele. Bărbuța îi era perfect tunsă, buzele umede ca o stridie de pe urma contactului de o viață cu cele mai fine delicatese pe care le oferea pământul, de la caviar la Dom Pérignon sau *foie gras*. Chipul îi emana mulțumire. Și de ce nu? Era foarte posibil ca emirul să fi fost cel mai fericit om de pe pământ.

— Maiestatea voastră este foarte amabil, spuse Florence, înclinându-se ușor.

— E o trăsătură a noastră, îi răspunse el, trecând la limba engleză.

Era, ca majoritatea matarilor din clasa de sus, anglofil — viitorii emiri erau trimiși la Sandhurst — și îi făcea plăcere să își etaleze excelenta stăpânire a limbii.

— Și cel mai sărac matar îi deschide unui străin ușa, împărțind cu el tot ce are. Nu că s-ar găsi prea mulți matari săraci, adăugă el zâmbind. Mă tem că și asta este tot o trăsătură a noastră.

— Țara dumneavoastră este, într-adevăr, binecuvântată cu bogății.

— Uleiul nostru de smochine este neasemuit.

— Pe drept cuvânt faimos în întreaga lume.

— Are multe, multe utilizări. În parfumuri, în industrie... Știați că este folosit ca lubrifiant pentru rachetele chinezești?

— Nu cunoșteam acest fapt. Dar este minunat.

Emirul se aplecă în față, concentrat.

— Scade colesterolul. Sau mai degrabă crește colesterolul bun. Cu timpul, studiile medicale or să stabilească asta dincolo de orice putință de îndoială, binecuvântat fie Domnul.

— Matarul este un fluviu ce curge către lume.

Se priviră.

— Gata cu aiurelile? zâmbi el.

— Maiestatea Voastră este prea bun. Cunoştinţele mele despre uleiul de smochine erau pe sfârşite.

— Eu, unul, nu l-am folosit niciodată.

Luă o ţigară dintr-o tabacheră de aur aflată dinaintea lui. Un slujitor cu hainele asortate cu draperia apăru iute ca o nălucă. Îi aprinse ţigara emirului şi dispăru la loc printre falduri, cu un foşnet uşor de mătase.

— E oribil. Prefer uleiul de nucă, stors între pietrele de moară vechi de patru sute de ani de la Dordogne. Mi-l aduc cu avionul. În fine, cine-şi bate capul cu colesterolul? Mie doctorii elveţieni îmi schimbă în fiecare lună sângele. Pe cel vechi îl donez spitalului. Se pare că e foarte căutat. Acum, Florence — dă-mi voie să-ţi spun aşa, căci sunt incapabil să rulez pe limbă toate vocalele alea drăgălaşe, toscane — mi-ai făcut un cadou frumos şi, trebuie să recunosc, original. Ţi-aş putea arăta o sală întreagă plină cu daruri pe care le-am primit şi care sunt de un prost gust înfiorător. Cel mai rău a fost jocul de Monopoly din aur de douăzeci şi patru de carate, incrustat cu rubine, diamante şi tot felul de alte pietre preţioase, cu hoteluri şi case mititele făcute din platină, nici mai mult, nici mai puţin. Ce-ar fi trebuit să fac cu el, să-l dau la topit? Ştiu că arabii au reputaţia unor oameni cu gusturi vulgare, dar nici aşa. Apropo, vorbeşti excelent limba arabă. Lucrezi, presupun, pentru guvern? Bineînţeles. În ce capacitate? CIA? Ar fi o mare îndrăzneală din partea lor să trimită o femeie. Să aibă oare atâta imaginaţie? Nu prea cred. Până acum, ori de câte ori ţara dumitale a vrut ceva — şi, draga mea, vrea tot timpul câte ceva — darurile au fost..., Nu vreau să par nerecunoscător dar vai, vai, vai. Genul de lucruri pe care Dumnezeu — lăudat fie-I numele — le-ar achiziţiona dacă şi-ar face cumpărăturile la WalMart. Suntem pe cale să deschidem şi noi un WalMart. E mare agitaţie. O dată mi s-a oferit o servietă plină cu bani. Bani gheaţă! (Chicoti, arătând

cu un gest din mână încăperea, care arăta ca şi cum totul ar fi fost cufundat în aur de două ori.) Arăt eu a om care are nevoie de bani gheaţă? Aşadar — îşi miji puţin ochii, lăsând să se vadă un pic din piratul de altădată —, cine eşti dumneata, domnişoară? Şi, fără să vreau să fiu nepoliticos, ce vrei?

Bruscheţea nu era tipică pentru un arab. Făcuse vreo mişcare greşită?

— Maiestatea Voastră mă onorează vorbindu-mi deschis. Am venit să vă cer permisiunea de a-i face şeicei Laila o propunere de afaceri.

Emirul se strâmbă. Faţa sa, ca o cremă de zahăr ars în repaus, căpătă pe neaşteptate un aer fioros.

— O propunere de afaceri? Pentru şeică? Sper că nu ai venit să o inviţi să sponsorizeze vreun produs.

— Nu, *soomoow el-amir.*

— O cauză? Vreo boală de copii? Stai că ghicesc. Câmpurile de mine. Toate femeile frumoase militează împotriva minelor. Mă bucur să pot spune că noi nu avem. Deşi mărturisesc că au fost momente când le-aş fi plantat fericit de-a lungul graniţelor. Dar s-ar putea să intre gazelele în ele. Iar gazelele preferăm să le împuşcăm, nu-i aşa? Din minunatul nostru elicopter nou-nouţ. Ce gest generos. Mă şi întreb ce am făcut ca să merit atâta... generozitate.

— Sunt încântată de încântarea Maiestăţii Voastre. Dar nu, nu vreau să cer sprijinul şeicei pentru vreo cremă, o boală de copii sau câmpurile de mine. Am dori să înfiinţăm un post de televiziune prin satelit aici, în Matar, şi să o avem pe ea la conducere.

Emirul rămase privind-o ţintă.

— Recunosc că m-ai luat prin surprindere. Credeam că e vorba despre petrol. De obicei aşa e, într-un fel sau altul. Săptămâna trecută au venit nişte americani din Texas. Foarte adesea sunt din Texas, sau Okla-*ho*-ma. Ajungi

să tânjești să mai cunoști și americani veniți din alte părți ale țării. Dumneata de unde ești?

— Dintr-o parte cu mulți copaci, Maiestatea Voastră.

— Ce noroc ai. Televiziune, zici. Cu șeica. Nu prea cred...

— Cu îngăduința Maiestății Voastre, aș vrea să vă arăt câteva cifre.

— Nu, nu. Emirul nu se ocupă de cifre. Pentru asta există miniștri, pentru orice fel de cifre.

— Acestea sunt cifre interesante, stăpâne. Arată cum pot fi câștigate sume foarte mari. Dar le voi duce miniștrilor, după porunca Maiestății Voastre.

— Cum adică, „foarte mari"? Deșertul e foarte mare. Oceanul e foarte mare.

— Pe undeva pe la două miliarde de dolari pe an, stăpâne.

— Asta nu înseamnă foarte mare.

Florence îi întinse emirului unica foaie de hârtie cu care venise pregătită.

— Ce fel de programe? întrebă el.

— Cifrele se bazează pe orientarea către publicul feminin, stăpâne.

Emirul se strâmbă.

— Feminin?

— Cel care face cumpărăturile. Care achiziționează produse.

— Așa o fi. Cine altcineva are timp pentru asta, dacă nu femeile. Dar există deja două posturi arabe, Al Jazeera și Al Arabiya. Trebuie să spun, pentru cazul în care chiar ești de la CIA, că nu împărtășesc vederile politice ale nici unuia dintre ele. De fiecare dată când dau pe ele, îl văd pe Osama șezând în gura peșterii, tânjind după un rinichi nou. Dar poți oricând — apăsă pe butonul unei telecomenzi imaginare — să vezi ce e pe canalul History. Ei au

mereu câte un documentar despre Hitler. Ar trebui să-i spună Canalul Hitler. Dar de ce tocmai șeica?

— Din mai multe motive, stăpâne. În primul rând, șeica, prima doamnă a Matarului, e un personaj respectat, cu reputație și autoritate. În al doilea, are experiență în televiziune.

— Da, spuse emirul, parcă începând să accepte ideea, a avut mare succes la Londra. Asta până când a renunțat, ca să se mărite cu un pierde-vară (Florence surâse neutru). Dar un pierde-vară foarte simpatic. Îți acordăm atenție.

— În al treilea rând, desigur că o să avem nevoie de un partener local în această inițiativă, dat fiind că, prin lege, matarii trebuie să dețină 51% din toate firmele care operează aici. Acești trei factori fac din șeică opțiunea naturală pentru a conduce postul.

— Cine e „noi"? Cine ești de fapt?

— Eu sunt un simplu producător de televiziune. Proiectul acesta s-a născut dintr-o idee a mea. Într-o inițiativă de o asemenea anvergură, este nevoie de sponsori, de investitori. Dar suntem pregătiți să vă cedăm...

— Poporului din Matar, vrei să spui.

— Cincizeci și unu la sută din acțiuni.

— Mmm.

— Să spunem cincizeci și cinci la sută?

— Auzul meu nu mai e ce-a fost. Atâția ani de vânătoare de gazele...

— Șaizeci la sută?

— Mi s-a părut că te-am auzit spunând șaptezeci.

— Șaizeci și cinci.

— Hai să zicem două treimi, șaizeci și șase. Mult mai simplu pentru contabili.

— Deci am hotărât.

— Iar pentru șeica, care o să fie rolul, de decor?

— Dimpotrivă. Nădăjduim să se implice cât mai mult. Aceasta este partea care m-a îngrijorat cel mai profund în prezentarea făcută Maiestății Voastre.

— Cum așa?

— Mă tem că o s-o cam... răpim de lângă domnia voastră. Înființarea unui post de televiziune poate fi o activitate foarte obositoare. Dar și dătătoare de satisfacții.

— Aha. Mă rog, asta o să trebuiască să decidă ea.

— Reputația Maiestății Voastre, de om și soț luminat, este insuficientă.

— Nu suntem un popor de înapoiați, domnișoară Farfaletti. Spre deosebire de alții de prin regiune. Am să-i prezint șeicei propunerea dumitale. Trebuie să recunosc că o fac cu sentimente amestecate, căci nu stă scris că bărbatul care face din soție o regină sfârșește prin a spăla singur vasele?

— Dar, sire, oare nu stă, de asemenea, scris că bărbatul care îi dă soției o ocupație își clădește pentru sine o oază?

— Nu sunt sigur din care parte a scripturii citățm și eu, și dumneata, dar s-ar putea să ai dreptate aici, domnișoară Farfa... Florence. Acum te rog să mă scuzi, dar se apropie următoarea audiență. Vezi deci că viața de emir nu este toată numai ulei de smochine.

— Nici nu știu cum se descurcă Maiestatea Voastră.

capitolul opt

A doua zi, la Opulent se primi un mesaj cum că şeica Laila o aştepta pe Florence în aceeaşi zi, la ceai.

În mod neaşteptat, lui Florence întâlnirea îi provoca emoţii mai mari decât întrevederea cu emirul Gazzir. Poate pentru că petrecuse atâta timp studiind dosarul pregătit de Bobby. Avea sentimentul că trăsese cu ochiul la viaţa ei într-un mod lipsit de decenţă. Se simţea... da, asta era... se simţea vinovată. Una era să încerci să îmbrobodeşti un potentat grăsuliu, născut în puf, cu diminutivul de Gazzy, şi alta să-i ademeneşti soţia de multă vreme nefericită. Totul se făcea pentru o cauză nobilă, dar chiar şi aşa, Florence se simţea legată de ea. Erau două femei inteligente, răpite de prinţi care le duseseră să locuiască în castele de nisip. Se întâmplase doar ca al lui Florence să se prăbuşească primul.

Detaliile informaţiilor lui Bobby cu privire la Laila erau urâte. Ele mărturiseau capacitatea de colectare a datelor de către CIA, dar... zău aşa.

— Nu, nu, nu vreau să ştiu, spuse Florence când Bobby începu să-i relateze împrejurările în care Laila îşi pierduse virginitatea, la vârsta de şaptesprezece ani: într-o excursie cu şcoala la Paris, cu un ghid de la Luvru. Nu e relevant şi nu e nici treaba mea, nici a altcuiva.

— Totul e treaba ta, i-o întoarse Bobby, punându-i dosarul pe masă. Nu ştii niciodată care e amănuntul care o să-ţi salveze pielea. Părerea mea e că dosarul ăsta trebuie citit din scoarţă-n scoarţă. Doamnă.

Şi cu asta, ieşi din cameră.

Florence îl căută pe George, care îşi mai revenise din suferinţele stomacale.

— De ce mă simt ca un rahat citind chestia asta? îl întrebă ea.

— Îţi garantez că te simţi mai bine decât mine. Nu vreau să-i cânt în strună lui Attila, hanul tătarilor, dar s-ar putea să aibă dreptate. În plus, mor să aflu dacă şi-a pierdut virginitatea la Luvru.

— Atunci te las pe tine să-l citeşti.

În aceeaşi după-amiază, Florence fu poftită pe terasa răcoroasă a apartamentului şeicei de la palat, cu vedere spre o porţiune de plajă azurie. La o sută de metri în larg, fântânile azvârleau apa de mare în aer, formând un model ce aducea cu stema regală a lui Bin Haz. Ăsta avea avantajul de a răcori aerul pe partea dinspre mare a palatului, chiar dacă îţi lăsa pielea puţin sărată.

Laila se ridică în întâmpinarea musafirei. Florence constată că, în această aripă a palatului, scaunele erau de înălţimi egale. Şeica era o femeie frumoasă, ceea ce nu era o raritate printre soţiile de prinţi. Avea treizeci şi şapte de ani, una dintre informaţiile mai nevinovate pe care le extrăsese din dosarul primit de la Bobby. Era mai înaltă decât soţul ei, fapt accentuat de tocurile de opt centimetri pe care le purta, prin contrast cu femeile arabe, de obicei încălţate în papuci. Avea nişte pometi superbi, un nas fin şi ochi de şoim-călător. Ar fi putut fi manechin – de fapt, asta şi fusese într-o vară din timpul colegiului, mai mult ca să îşi sâcâie părinţii decât pentru bani. Purta un costum pantalon de mătase, cumpărat la Paris, şi o eşarfă din cele mai subţiri, din şifon alb, care îi punea în valoare părul des şi negru. La gât avea un lanţ extrem de simplu, din aur. Pe deget purta inelul de logodnă, desigur, cu un diamant

de opt carate, alături de verighetă. Pe o masă din spatele ei stăteau două fotografii în rame de argint. Una o înfățișa împreună cu prințul Hamdul; cealaltă era a soțului, în ținută de ceremonie. Florence notă distanța dintre cele două poze.

— Bine ați venit.

Șeica îi arătă un scaun cu mâna. Avea un fel de a fi plăcut și ospitalier, cu suficient formalism pentru a o îndemna pe Florence să treacă la subiect fără a zăbovi prea mult asupra climei din Matar, a frumuseților sale naturale sau a splendorii fântânilor cu apă de mare de dincolo de terasă.

— Emirul a vorbit cu șeica despre ce avatar mă aduce în Matar? începu Florence.

Pe chipul Lailei trecu un zâmbet, îndulcindu-l ca o rază de soare, după-amiaza târziu, într-un salon oficial. Florence roși.

— Chestiunea pentru care ați venit în Matar? Da, mi-a povestit tot. Doriți altceva decât ceai? La ora asta, eu beau un pahar.

Un servitor se materializă din senin, la fel ca al emirului. Șeica înclină din cap și servitorul dispăru, reapărând imediat cu o eficiență de fantomă, purtând o tavă de argint vechi, pe care stăteau două pahare înalte de cristal, pline cu un lichid acidulat, roșu cu auriu.

— Suc de rodii cu șampanie, spuse Laila, întinzându-i un pahar lui Florence. Un Matari Kir, vă rog. *Sahteyn*. Mulțumesc lui Dumnezeu că avem un cuvânt pentru „noroc!" în arabă. N-ai fi crezut.

Bulele răcoroase, dulci-parfumate, alunecară pe gâtul lui Florence, umplând-o de o căldură odihnitoare.

— Obiceiul era de a le oferi oaspeților lichior de smochine, spuse Laila. Promovarea industriei naționale. Dar era atât de dezgustător, că am încetat să-l practic.

— Șeica pare să împărtășească opinia emirului cu privire la smochine.

— Nu vrei să abandonăm prostia asta cu persoana a treia? Nici acum nu m-am obișnuit cu ea. Mă tot uit prin cameră să văd cine e persoana despre care se vorbește și constat că sunt eu. Spune-mi Laila. Dacă e să facem ceea ce propui, oricum ai să-mi spui în curând pe nume. Preferi să-ți spun domnișoara Farfaletti?

— Florence, te rog.

— De la Firenze?

— Da, răspunse Florence impresionată. Tata era mândru că era italian. Cei mai mulți sunt așa, într-un fel sau altul.

— Și ce cauți aici, atât de departe de Florența?

— Emirul nu ți-a explicat?

— Mi-a spus că vrei să conduc un fel de post de televiziune panarab, cu emisiuni pentru femei — și Laila se rezemă de spătarul scaunului. Ce propunere! Cu astfel de oferte nu te întâlnești în fiecare zi. S-ar putea crede că e prea frumos ca să fie adevărat.

— Considerăm că ești cea mai potrivită persoană pentru sarcina asta. De fapt, singura. Ar putea fi foarte interesant.

— Chiar așa?

Cele două femei se priviră atent. În ochii Lailei nu se citea ostilitatea, dar erau reci ca paharul de Kir din mâna lui Florence.

— Proiectul... tu l-ai gândit?

— Da. Bineînțeles, e nevoie de sponsori.

Cuvântul îi rămase pe limbă ca o bucată de poleială, aspru și nenatural.

— Și, ca să facem totul ca la carte, cine sunt acești sponsori?

— Sunt cu toții prezentați aici.

Băgă mâna în servietă şi scoase un dosar pe care i-l întinse Lailei. Aceasta studie paginile listei cu numele sponsorilor, toţi fictivi, deşi existau persoane pregătite să joace rolurile, dacă Laila se decidea să pună mâna pe telefon. În timp ce Laila studia lista, Florence o studie pe ea.

— Şi urmăresc un câştig, presupun?

— Într-o lume impură, banii sunt un motiv suficient de pur.

Laila zâmbi.

— Şi colegii de la hotel... sunt angajaţi?

— Da. M-am gândit să-i aduc cu mine, pentru cazul în care aprobi proiectul, ca să putem demara. Voiau să vadă Matarul. Ca să fiu sinceră, poate că entuziasmul lor a fost încurajat şi de perspectiva cumpărăturilor făcute în duty-free şi de deliciile din Infidel Land.

— Cumpărături în duty-free şi pocher mecanic, spuse Laila. Ah, bogăţia culturii matariene. Colegul tău, domnul Robert Thibodeaux... Farfaletti şi Thibodeaux, sună ca o firmă de avocatură scumpă. Povesteşte-mi despre el.

Florence aruncă o privire fântânilor. Nu se pricepuse niciodată prea bine să mintă.

— E producător executiv. El pune lucrurile în mişcare.

— Şi domnul George – se simte mai bine?

Florence simţi cum i se usucă gura.

— Da, mulţumesc. Eşti foarte bine informată.

— Sunt proprietara hotelului. E micul meu proiect. Emirul s-a gândit să-mi dea ceva de făcut. Să-mi mai ocupe timpul. Şi iată că apare proiectul tău, cu televiziunea, să-mi ocupe şi mai mult din timp. O să fiu foarte ocupată, nu-i aşa? Sau poate... asta e ideea?

Florence avu impresia că era făcută din sticlă.

— Şi domnul Renard, continuă Laila. Renard. El e vulpoiul echipei?

— Programe, spuse Florence subţire şi răguşit.

— E aerul ăsta de deşert. Poate fi foarte tare. Bea puţină apă.

— Mă pui într-o situaţie de inferioritate.

— Da, cam aşa ceva, zâmbi şeica. Ia zi, pentru care ramură a guvernului american lucrezi? CIA? E cam... riscant pentru ei, nu-i aşa?

— Ca să fiu cinstită, spuse Florence, nici eu nu sunt sigură, oricât ar părea de curios.

— Am impresia că ţi-ar prinde bine încă un pahar. Nu trebuie să te temi. N-o să spun nimănui nimic. Atâta timp cât mă conving că nu e un plan urzit de soţul meu ca să mă împiedice să obiectez faţă de bordelul de la Um-beseir. Sinceră să fiu, m-ai făcut curioasă. Cred că putem să mai bem un pahar amândouă.

capitolul nouă

Maliq bin-Kash al-Haz era fratele mai tânăr al emirului Gazzir. Maliq şi Gazzy aveau mame diferite, aşa cum se întâmplă de obicei cu taţii care procreează mai bine de treizeci de odrasle.

Cei doi aveau firi diferite: Gazzir dolofan, hedonist şi calculat; Maliq zvelt, pătimaş şi încăpăţânat. Singura calitate comună era o venalitate profundă. Pentru Maliq, asta era mai uşor de înţeles, date fiind dezavantajele naşterii sale. Mama lui fusese slujnică la palat — o yemenită drăgălaşă, căreia emirul pur şi simplu nu-i putuse rezista (nu că emirul rezista vreodată cuiva). Imediat ce se născuse copilul, fusese făcută colet şi trimisă în Sanaa, cu un sac de bani de aur matarieni. Copilul ar fi fost izgonit odată cu ea, numai că emirului îi plăcuse, când îl văzuse prima dată, declarând:

— Ce drăcuşor frumuşel e ăsta!

Îi dăduse imediat numele de Maliq (care în limba matară înseamnă „mic bastard arătos") şi îl adăugase creşei deja aglomerate, pentru a fi crescut în familia regală.

Încă de mic, Maliq dovedi un talent precoce pentru a-şi mări şansele în orice situaţie. Când, de ziua lui, la opt ani, i se organiză o cursă de cămile, se strecură în grajd cu o seară înainte şi hrăni cămilele tuturor celorlalţi prinţişori cu ovăz amestecat cu cărbune, care, aşa cum ştie orice om care a călărit o cămilă îndopată cu ovăz şi cărbune, îi dă acesteia o foarte proastă dispoziţie şi o înclinaţie spre nesupunere. Maliq câştigă cursa şi premiul. Astfel începu o viaţă de fascinaţie pentru curse.

Ca ministru al Matarului pentru sport, moralitate şi activităţi pentru tineret, Maliq înfiinţase raliul auto Matari 500, făcând din el momentul culminant al sezonului social. Nu era doar preşedintele şi principalul spectator al evenimentului, ci participa întotdeauna şi, fie numele Domnului lăudat, întotdeauna câştiga. Printre pasionaţii cursei din Matar, întrebarea nu era „Cine a câştigat?", ci „Cine a ieşit al doilea?"

Apăruseră şi răsturnări de situaţie spectaculoase. Lui Gentile Fabriani, italianul, i se rupsese un pivot în turul 389, azvârlindu-l într-un perete. Lui Udo Pantz, îndrăzneţul bavarez, atât de chinuitor de aproape de linia de sosire, îi explodaseră în mod misterios toate patru cauciucurile, lăsându-l fumegând în mijlocul drumului. Şi când, în '99, americanul Buddy Banfield dăduse peste o pată de ulei materializată în mod inexplicabil în faţa maşinii sale ce se îndrepta în goană spre o victorie sigură... oare nu jelise întreaga lume a curselor de maşini? Piloţii de vârf dispuşi să concureze în Matari 500 deveniseră tot mai greu de găsit şi Maliq se văzuse nevoit să crească de fiecare dată suma aferentă premiului al doilea, până la punctul în care aceasta atinse niveluri extravagante.

Dar cursa contribuise mult, peste ani, la faima Matarului în lume. Acesta era acum sinonim, la nivel mondial, cu uleiul de smochine, cumpărăturile fără taxe vamale, jocurile de noroc şi cursele auto aranjate. Decizia emirului de a accepta ideea lui Florence de a înfiinţa un post de televiziune era motivată nu numai de perspectiva unei alte surse de venit pentru trezoreria personală, ci şi de dorinţa de a arăta lumii că Matarul îşi putea ocupa locul la masa globală a industriei diversificate.

Dar acum, trecut de patruzeci de ani, Maliq începuse să se plictisească de curse. Poate că surpriza de a câştiga de fiecare dată în Matari 500 se mai tocise. Sala trofeelor

din palatul său era atât de plină cu cupe de aur, încât începuse să-i provoace nu mândrie, ci o uşoară plictiseală. Inspirat parţial de mama exilată, care îşi făcuse un obicei din a-i trimite e-mailuri din Sanaa, pusese ochii pe un trofeu mai important: tronul fratelui său.

Lui Gazzy, emirul, nu-i scăpase acest lucru. Îşi urmărea îndeaproape fratele vitreg încă din ziua în care împlinise doisprezece ani, când cămila pe care o călărea îl azvârlise brusc într-o tufă de urzici.

Lui Maliq i se îngăduise să câştige toate cursele din Matar 500 cu aprobarea lui Gazzy. Emirul ştia că, în felul acesta, tânărul prinţ rămânea mulţumit şi împlinit. Dar se spune că scorpionul sătul nu-şi pierde apetitul, ci doar îşi măreşte stomacul. Aceasta era starea de lucruri la momentul sosirii lui Florence în Amo-Amas.

Cei care complicau şi mai mult situaţia erau francezii, care au tendinţa de a complica orice situaţie. Ei cunoşteau starea de plictis a lui Maliq şi faptul că aspira la tron, lucru pe care-l exploatau prin manevre abile. Aveau o ambasadă în Amo-Amas al cărei personal nu îşi pierdea vremea în după-amiezile fierbinţi lenevind prin cafenelele de pe chei. Dimpotrivă, toţi erau conştienţi că, în terminologia comunităţii contrainformaţiilor, Maliq prezenta o ţintă cu posibilităţi dintre cele mai savuroase.

Franţa nu reuşise să uite umilinţa administrată de Churchill şi cartografii lui în 1922. „Răzbunarea e un fel care se mănâncă cel mai bine rece" este, poate, un proverb spaniol, dar, după cum scria La Rochefoucauld, „Cât de plăcut este să îndeşi melci morţi şi reci pe gâtul unui englez!" Franţa avea acum şansa de a-şi lua revanşa pentru o insultă străveche şi, cu puţin noroc, de a-i da o lovitură colaterală Americii.

Peste ani, Franţa nu ratase nici o ocazie de a exploata tensiunile în relaţiile americano-wasabiene. Ori de câte ori

Statele Unite refuzau să le vândă wasabienilor ultimul model de avion de luptă cu reacție sau o altă tehnologie înfricoșătoare, pe motiv că s-ar putea să le folosească împotriva Israelului, Franța intervenea ridicând din umeri pentru a arăta cât de rezonabilă era cererea și declara: „Dar bineînțeles că vi le dăm pe ale noastre!" Congresmenii americani care reprezentau districtele unde se produceau avioanele de luptă cu reacție puteau apoi să se plângă la Casa Albă că „împuțiții de franțuji" făceau bani cu lopata, în timp ce ei „sugeau capu' la creion" (o castă plină de eleganță, lobby-iștii). În mod invariabil, președintele, care avea nevoie de voturile congresmenilor pentru un proiect de lege sau altul, se înmuia. Wasabienii căpătau avioanele cele noi, minus câteva caracteristici tehnice de ultimă oră, pentru ca tranzacția să fie mai ușor de înghițit de către israelieni. Oricum nu conta. Un singur pilot de vânătoare israelian putea doborî întreaga Forță Aeriană Wasabiană și îi rămânea o mână liberă, cu care să-și țină covrigul.

Văzând că istoria le oferea o șansă unică, serviciile de contrainformații franceze puseră la cale aducerea prințului Maliq la Paris.

Invitația venea din partea președintelui lui Auto-Vitesse SA, fabricantul unor mașini de curse de talie internațională, ca și al minicoupé-urilor Allez-Oop, atât de populare în America. Înființată în 1912 de Emil Lagasse-Ponti, firma produsese zeci de mașini câștigătoare ale unor etape de Grand Prix. Compania își exprimă dorința de a-l avea pe Maliq la comenzile unui bolid Vitesse la următoarea ediție Matar 500. Maliq nu era imun la asemenea reverențe.

Ce sărbătoare îi organizară gazdele franceze la sosire! Cina la Palatul Élysée cu președintele Villepin, o seară la Operă, la un spectacol într-un act, comandat special și intitulat *O mie și una de ture*, cu excepționalul tenor francez Otmar Blovard în rolul principal al lui Malpique, îndrăznețul călăreț

de cămile maur din secolul al XIII-lea, care salvează Islamul întrecându-l pe diabolicul cruciat englez Bertram cel Nespălat chiar pe linia de sosire. Aluzia la evenimentele curente nu-i scăpă celui aflat în loja prezidențială, înconjurat de un adorator anturaj feminin francez. Călătoria lui Maliq continuă cu o vizită la atelierele Vitesse de la marginea orașului Lyon și cu două zile de serbări, prânzuri și dineuri. Părăsind Franța într-un avion Airbus guvernamental, cu șase automobile Vitesse Formule Un în cală, Maliq era francofil convins și definitiv. Cine le poate rezista francezilor când se decid să joace rolul seducătorului?

Între timp, anunțul apărut în *Al Matar* — cel mai important (și singurul) cotidian din țară — cum că șeica Laila fusese numită director al noii rețele de televiziune prin satelit TVMatar nu trecuse neobservat la Paris.

Lui Florence și echipei sale i se puse la dispoziție un mare complex dintr-o suburbie vestică a capitalei Amo-Amas. În timpul primului război din Golf, acesta adăpostise un detașament de trupe de comando ale Forțelor Speciale americane. Florence găsi în birou rămășițele unui graffito, mâzgălit de cine știe ce soldat din Rangers sau SEALs: „Dați o șansă războiului". Vizitatorul obișnuit întâlnea mai cu seamă angajați localnici. Dar inima operațiunii bătea în obscuritatea liniștită a unei aripi izolate a complexului. Biroul în care lucra șeica era separat complet — se considerase a fi mai prudent așa —, într-un zgârie-nori de sticlă neagră din centrul orașului, proiectat de arhitectul finlandez Po Skaâlmo, care concepuse și salonul principal de la Infidel Land.

Activitatea se desfășura într-un ritm febril, câte douăzeci de ore pe zi. Somnul, atâta cât era, se făcea pe paturi de campanie, în birou. Toți erau marcați de entuziasm și hotărâre. Până și Bobby și George se rățoiau mai puțin

unul la celălalt. Unchiul Sam veni cu avionul în vizită și se declară încântat de progresele făcute. Nu protestă când George îi prezentă facturile, dar observă că, la banii aceștia, puteau înființa o rețea de televiziune și în State. Între timp, se ocupase de achiziționarea sateliților necesari.

— Am primit o ofertă excelentă de la NASA pentru mai multe instalații la mâna a doua.

Zâmbi, cu ochelarii cu rame metalice și părul încărunțit, pieptănat pe spate, imaginea perfectă a unui director de la General Motors din anii 1950. Mai aveau nevoie de ceva? Indiferent ce? Părea să aibă acces nelimitat pe ușa din spate a tuturor agențiilor guvernamentale americane. Florence încetase să încerce să afle exact ce rol juca în schemă. Era prea ocupată și, oricum, ce sens avea să iei la întrebări calul de dar? Presupunea că era de la CIA, deși Bobby susținea că nu-l mai văzuse până atunci. Poate că lucra într-o direcție din cadrul altei direcții, una dintre camerele înstelate înființate pentru cine știe ce misiune specială cu mulți ani în urmă și pe care cineva uitase să o mai și închidă, care funcționa ca o sondă lansată cu decenii în urmă în direcția unei planete îndepărtate, adâncindu-se tot mai mult în noaptea înghețată a spațiului cosmic, autonomă, calmă, fără griji.

Ca șef de programe la TVMatar, Renard era în al nouălea cer. Care om de PR nu a visat să aibă propriul post de televiziune, fără un client care să i se uite peste umăr? În dimineața aceasta, Rick era de două ori mai agitat decât de obicei, căci urma să le prezinte lui Florence și Lailei emisiunea care avea să constituie piesa de rezistență din programul de dimineață al postului.

— O să vă placă la nebunie, spuse el.

Erau adunați în sala de vizionare. Laila purta ochelari și fuma țigară de la țigară, director de televiziune până în vârful unghiilor.

— E nava amiral. Emisiunea care dă tonul. Ancora, dacă vreţi.

— Ridică ancora, Rick, spuse Florence. Peste o jumătate de oră am întâlnire cu tipii cu parfumurile.

În ultimele zile, se simţea mai mult director de marketing decât moaşa feminismului arab. Când nu se ocupa de detaliile tehnice ale postului, curta intens firmele care aveau nevoie de reclamă. În realitate, nu aveau nevoie de publicitate, dar, cu cât difuzau mai multă, cu atât mai mare legitimitate căpătau şi cu atât mai mulţi bani intrau în sipetele lui Gazzy. Laila se dovedise indispensabilă, atrăgându-i pe producătorii de mărfuri de lux care se vindeau în magazinele duty-free din Matar. Lăsa să se înţeleagă, pentru cei mai recalcitranţi, că dacă nu îşi făceau reclamă prin noua ei reţea, aveau să îşi piardă autorizaţiile pentru funcţionarea în aeroportul din Amo-Amas, cel mai lucrativ mediu duty-free din întreaga regiune a Golfului.

— Numele ei adevărat este Fatima, spuse Rick, în timp ce filmul se derula.

Gazda emisiunii apăru din culise, acoperită cu un văl din cap până în picioare, în aplauzele publicului de studio.

— Pe toate le cheamă Fatima, comentă Laila, dând fumul afară. Iar pe restul le cheamă Laila.

— Grupul-focus a înghiţit emisiunea pe pâine. În viaţa mea n-am văzut atâta atenţie concentrată.

Silueta acoperită cu văl pătrunse în platoul amenajat în stilul caracteristic unei emisiuni de dimineaţă. Porni direct spre măsuţa joasă, dar se dădu de-a berbeleacul, dezvăluindu-şi picioarele frumoase, în ciorapi de mătase, plus o strălucire de coapsă şi de portjartier. Acompaniamentul sonor explodă în hohote de râs feminine.

— Asta a trebuit să adăugăm ulterior, zise Rick. Publicul de la faţa locului n-a ştiut cum să reacţioneze. Dar odată ce s-a prins, mamă, ce le-a mai plăcut! A fost ca eliberarea după o mie de ani de abstinenţă şi...

— Ce zici, urmărim banda, Rick?

Numele emisiunii apăru în litere latine: *Cher Azade.*

— Am făcut teste, spuse Rick. Cele mai multe s-au prins imediat că e-n franţuzeşte, că înseamnă „Dragă Azada", un joc de cuvinte pornind de la Şeherezada, gagica din povestea cu *O mie şi una de nopţi.*

— Gagică, Rick?

— Cum o fi.

Rândul de dedesubtul numelui era cu caractere arabe: *O mie şi una de dimineţi.*

Gazda se adună de pe jos, împiedicându-se de un scaun. Publicul hohoti. Pe pipăite, femeia găsi drumul spre locul ei şi se aşeză.

— Vălul ăsta nou, spuse ea. Nu văd nimic.

Publicul se tăvălea de râs. Rick spuse:

— *I love Lucy* combinat cu *O mie şi una de nopţi.*

— Să nu mă pârâţi la poliţia religioasă, se rugă Azade, gazda, că încasez treizeci de vergi. Şi asta pentru că mi-am arătat doi centimetri de gleznă.

Publicul râse.

— Mda, spuse Florence. Asta o să le atragă atenţia, nu-i aşa Laila?

— O, da.

— Dar partea frumoasă, continuă Rick, e că, teoretic, nu se pot atinge de ea. George a găsit o portiţă în *Cartea lui Hamooj,* de unde-şi iau toate regulile astea de rahat.

— Rick, te rog, nu folosi un asemenea limbaj de faţă cu şeica.

— Rezist, Florence, spuse Laila.

Rick merse mai departe.

— *Cartea lui Hamooj* e locul de unde provin toate reglementările astea religioase — ce pot şi ce nu pot să facă femeile. Adică practic totul, inclusiv să aibă orgasm, presupunând că nu li s-a tăiat... ăă...

— Se numeşte clitoridectomie, spuse Laila. Mutilarea organelor genitale ale femeilor tinere, pentru încurajarea castităţii prin privarea de plăcere sexuală. Una dintre marile realizări ale Islamului.

— Exact. *Mukfelleen*-ii, poliţia religioasă wasabiană — ăia care umblă cu bice şi le bat pe femei pe loc, dacă îşi expun fie şi un centimetru de piele — sunt cei care le-au trimis cu forţa pe fete înapoi în şcoala aia care ardea, pentru că nu erau acoperite. Ce ţară de rahat. Dar, teoretic, nu pot să protesteze, pentru că, teoretic, faptul că s-a împiedicat a fost un accident. George — el ştie toate porcăriile astea — a găsit în carte clauza cu pricina, cum că, dacă îţi expui pielea accidental, capeţi scutire. Nu mai ştiu ce prinţesă hamooj a căzut de pe cămilă şi s-a dat cu roţile-n sus. Toată lumea i-a văzut picioarele. A fost un scandal uriaş. Toată caravana a trebuit să se oprească, în timp ce încercau să decidă dacă s-o omoare cu pietre sau să-i taie capul. Până la urmă, cineva a zis: „Staţi un pic, aici vorbim despre amanta preferată a califului. El o aşteaptă la Kaffa şi noi să-i ducem capul într-un coş? Mai daţi-o dracului de treabă." Dar poliţiştii religiei trebuiau să-şi salveze onoarea. Aşa că au introdus un paragraf în lege care zicea că nu primeşti pedeapsă dacă pielea s-a văzut accidental. Din punctul de vedere al credinţei, nu ne pot atinge.

— Or să se suie pe pereţi, spuse Laila.

— Şi nu e ăsta tot chichirezul? zâmbi Rick.

Urmăriră restul primei emisiuni *Cher Azade*. Laila îi spuse lui Florence:

— Am impresia că Matarul e acum în posesia bombei atomice. Abia aştept s-o detonăm.

— Să facem o vizionare şi cu emirul? întrebă Florence.

— Ce-ar fi să nu-l mai deranjăm? E foarte ocupat în ultima vreme cu problemele de stat.

capitolul zece

Matar intră în emisie în ziua cu lună nouă de primăvară. Fuseseră cumpărate spaţii de reclamă în ziarele wasabiene, anunţându-li-se femeilor naşterea tânărului post: „Doar pentru voi!", plin de „reţete delicioase", şi „sfaturi pentru orice, de la creşterea copiilor până la ce înseamnă să fii o soţie bună în societatea de astăzi". Reclamele scăpaseră atenţiei cenzorilor wasabieni, care presupuneau că era doar o altă emisiune din care învăţai să faci un hummus gustos sau să apretezi cum se cade *thoba* soţului. Cât de surprinşi trebuie să fi fost, în cazul acesta, conducătorii Wasabiei, auzind chiotele încântate de râs ale femeilor, în timp ce *Cher Azade* sosea pe lungimea undelor de la Wanbo până la Kaffa şi Akbukir.

— Următoarea mea invitată... din care nu văd nimic... eşti acolo, Farah?

— Aici, Azade!

— Binecuvântat fie Domnul. Ia spune, Farah, înţeleg că ai condus de-adevăratelea o maşină?

— Da! Un Mercedes.

— Ce incitant. Şi cum e să conduci un automobil?

— Îţi dă fiori... fiori adevăraţi.

— Şi ai lovit ceva?

— Doar câţiva *mukfelleen*-i care se ţineau după mine. Şi am dat cu spatele şi am mai trecut o dată peste ei.

— Vai de mine, o mustră Azade. Ce bătaie o să iei pentru asta. Şi după aia ce-ai făcut?

— Am ținut-o tot înainte, până am ajuns la graniță. Mașina e în față. Am lăsat motorul să meargă. Cum ți-ar plăcea o plimbare?

— Doar dacă putem să dăm peste niște *mukfelleen*-i. Acum, te rog să nu pleci, chiar dacă ai mașină, pentru că urmează reclama la un parfum minunat. Și nici voi să nu plecați — avem pentru voi un program excepțional, inclusiv un instructor specializat în tehnici de autoapărare, care o să ne învețe cum să facem față soților și prietenilor nervoși și violenți pe timpul Ramadanului.

Telefoanele sunau întruna la Ministerul pentru Impunerea Religiei din Kaffa, sediul poliției religioase. Pe moment, *mukfelleen*-ii nu puteau face altceva decât să umble prin oraș, spărgând și confiscând televizoarele. Mașinile lor vinețiu, cunoscute de toată lumea, se hurducau pe străzi, scrâșnind din frâne ori de câte ori vedeau un televizor într-un bar sau magazin, revărsând *mukfelleen*-i mânioși, cu biciuști în mâini, îmbrăcați în *thobele* lor distinctive, negru cu albastru.

— Am revenit, binecuvântat fie Domnul. A fost foarte util ce ne-a arătat instructorul de autoapărare, nu-i așa?

— Foarte util, spuse colega de prezentare a lui Azade. Acum s-ar putea ca gândul că se apropie Ramadanul să-mi facă chiar plăcere.

— Eu o să-mi fac rost de o tavă mare de alamă, cu mânere, pe care s-o folosesc ca scut. Așa. Următoarea noastră invitată a scris o carte.

— Ce incitant.

— Inutil să mai spunem că n-o s-o găsiți în librării. Dar o să afișăm un număr pe ecran și, dacă sunați, o puteți achiziționa prin comandă telefonică, iar cartea o să vă fie expediată într-un ambalaj nedetectabil.

— Cum se numește cartea, Azade? Deja mi-ai făcut poftă s-o citesc.

— Titlul e *Opreşte-te. Mă omori. Represiuni asupra femeilor din societatea arabă şi ce putem face pentru a le pune capăt.*

— Binecuvântat fie Domnul. Şi despre ce e vorba în ea?

Publicul din studio izbucni în râs.

— Pot să vă spun că nu e o carte de bucate.

Ministrul de externe wasabian îi telefonă ambasadorului Matarului la Kaffa. Constată cu iritare că, în timp ce el îşi manifesta nemulţumirea, în fundal, în locuinţa ambasadorului, se auzea programul televizat.

— Este un act ostil, mârâi el.

— Am să-l informez pe emir, augustitatea voastră, spuse ambasadorul, nerăbdător să închidă şi să se întoarcă la emisiune.

— Ce te-a inspirat în scrierea acestei cărţi?

— Mi-e greu să pun degetul pe rană, Azade, dar probabil a fost momentul în care poliţia religioasă le-a îmbrâncit pe fetele acelea înapoi în şcoala incendiată pentru că nu aveau capetele acoperite. M-am întrebat: în ce societate barbară trăim, dacă asemenea gesturi abominabile se comit zilnic?

Publicul din studio aplaudă.

— Îţi mulţumesc că ne-ai împărtăşit gândurile tale. Cartea este *Opreşte-te. Mă omori*, de Yasmeen Khamza. Vreau ca toate cele care ne ascultă să cumpere două exemplare. Plus câte un exemplar pentru fiecare din celelalte soţii ale soţilor voştri. O să le dăm ameţeli, surorile mele. Îţi mulţumesc pentru prezenţa alături de noi în această dimineaţă, Yasmeen. Acum urmează o altă reclamă, după care o să avem o prezentare de modă. Doar pentru că suntem obligate să purtăm cearşafurile astea îngrozitoare pe cap nu înseamnă că nu trebuie să arătăm bine.

Un telefon sună la Paris.

— Gata, spuse o voce. A sosit momentul.

— Așa ziceam și eu.

La Um-beseir, un Xanadu pe marginea golfului pentru emir, Fetish, șeful de cabinet, ezita să își deranjeze stăpânul, retras împreună cu trei doamne în alcovul satinat. Două dintre femei erau talente proaspete, spectaculoase, aduse de la Kiev și St. Petersburg. A treia era pariziancă, de asemenea talentată. În mod surprinzător, fusese dăruită haremului lui Gazzy de Maliq, fratele său. Ce minte diabolică. O cunoscuse pe Annabelle într-una dintre călătoriile făcute în Franța pentru achiziționarea noilor mașini de curse. Emirul îi era extrem de recunoscător, meditând că, în chestiunile amoroase, ca și în cele culinare, francezii erau cu adevărat neîntrecuți.

Noul proiect privind televiziunea îi ocupa șeicei atât de mult timp, încât Gazzy era din nou liber — binecuvântat fie Domnul — să își reîmprospăteze forțele, netulburat, pe câmpurile unduioase ale lui Eros, să își vadă nestingherit de plăceri pe malurile de cleștar ale apelor turcoaz.

— Stăpâne?

— Zău așa, Fetish, nu e momentul...

Fetish îi întinse telefonul, murmurând:

— E regele Tallulah însuși.

Un telefon personal de la regele Wasabiei nu era o întâmplare obișnuită.

— Și ce vrea?

— Stăpâne, nu mi-a comunicat. Și nu pare binedispus. Ba chiar mi s-a părut că fierbe.

— Atunci dă telefonul încoace. Zău așa. Dragelor — continuă el către cele trei femei —, duceți-vă și înotați puțin, da?

Emirul se străduia să-și limpezească mintea de șampanie.

— Maiestatea Voastră? Îmi faceţi o mare onoare telefonându-mi. Vă doresc să vă bucuraţi de sănătate şi să aveţi forţa a zece bărbaţi pe jumătate cât domnia voastră de vârstnici. Ce poate fi atât de urgent de a trebuit să fiu întrerupt din rugăciune? Televiziunea? Nu, nu, nu, e afacerea Lailei... şeica. Chestii femeieşti: reţete, haine, crescutul copiilor, prăjituri şi altele asemenea... Ha? A? Oo. Îhî. Ce să spun, sunt convins că există o explicaţie. Bineînţeles că am să mă interesez. Da, da. Îhî. Şi fratele domniei voastre, prinţul, e bine, binecuvântat fie Domnul? Dar cei patruzeci de mii de prinţi moştenitori? Domnul e într-adevăr generos şi milostiv. Absolut. Aveţi cuvântul meu. Înainte ca soarele să sărute graniţa de apus, o să primiţi veste de la mine. Contaţi pe cuvântul meu. Urări de bine soţiilor. Şi prinţişorilor. *Salaam.*

Închise şi îi azvârli telefonul lui Fetish, care, prin exerciţiu, devenise foarte îndemânatic în prinsul telefoanelor azvârlite cu dezgust.

— Să-l anunţ pe pilotul regal că ne întoarcem la Amo-Amas, stăpâne?

— Bineînţeles că nu. Hodorogul, pui de târfă egipteană, îşi dă aere de rege cu mine. Ultima oară când m-am uitat pe hartă, Matarul nu era provincie a Wasabiei. Am impresia că noul program de televiziune al şeicei nu se bucură de regeasca lui aprobare.

Gazzy medită. Pe chip i se lăţi o expresie mulţumită. Scoase un mormăit.

— Hm... bine. Spune-i lui Azim să facă cercetări şi să scrie un raport. Dar, Fetish...

— Da, stăpâne.

— Spune-i lui Azim să nu se grăbească, da?

Emirul chicoti singur. Se uită dincolo de faldurile de mătase ale cortului, spre laguna cu palmieri pe margine, unde femeile leneveau cu sânii goi în apa până la brâu,

ca cele trei nobile din Bagdad, împletindu-şi părul una alteia.

— Stăpâne, vreţi să înotaţi înainte de prânz?

— Păi dacă ai de gând să mă fugăreşti cu telefoane, Fetish, nu mai are nici un rost. Nu-i aşa?

Fetish zâmbi şi făcu o plecăciune.

— Am credinţa că stăpânul meu nu va mai fi întrerupt.

— În cazul ăsta, pufni pe nas emirul, am să-mi beau paharul în lagună. Pe urmă prânzul. Vrem homari şi caviar cu *crème fraîche*. Pentru ca musafirele noastre din Rusia să se simtă ca acasă. Şi, la sfârşit, un şerbet de portocale şi mirt cu stafide.

— Prea bine, stăpâne.

Cât de pitoreşti erau fetele, cum se înşirau în apa lagunei precum băştinaşele dintr-un tablou de Gauguin, cu pielea lucindu-le de uleiuri în razele de soare ce străpungeau acoperişul frunzelor de palmier.

— Fetish, când vii cu şerbetul, pune câte o perlă mare deasupra fiecărei porţii.

— De cultură, stăpâne, sau naturale, din golf?

Emirul se gândi.

— Din golf. E o ocazie specială, Fetish. Zău aşa, mare zgârcit eşti uneori.

— Cum poruncţi, stăpâne.

Unchiul Sam o sună pe Florence; părea încântat.

— Mamă-mamă, ce tărăboi ai stârnit! La ONU s-au organizat întruniri pe tema asta. Delegatul wasabian i-a pretins scuze delegatului matarian.

— Stai să-i vezi pe invitaţii de săptămâna viitoare.

— O să mă uit. Acum, ai mare grijă de tine, domnişoară. Deşertul ăla e plin de şerpi. Nu te arăta prea mult în public. Şi vezi ce faci cu Thibodeaux.

Sondajele de opinie erau o chestiune delicată într-o ţară ca Wasabia. Ele cădeau în sarcina lui George, care avea

un talent natural, încurajat de Departamentul de Stat, să abordeze orice problemă, studiind-o până la moartea ei organică. El angajă o firmă olandeză din Haga (sinonimul geografic al inofensivității) să facă un studiu telefonic de tip cal troian în gospodăriile wasabiene. Majoritatea întrebărilor erau legate de importurile de legume și fructe.

George le prezentă rezultatele lui Florence, lui Rick și Lailei. Bobby nu era de față, ocupat cum era în ultima vreme cu chestiunile de securitate sau, așa cum le numea el, de „proacțiune preemptivă".

— Au mâncat emisiunea pe pâine, spuse George. Suntem practic numărul unu în Wasabia.

— Dacă există într-adevăr ideea că „dacă-i televizat, e neapărat", atunci de noi e vorba.

— Foarte bună grila de programe, Renard, spuse Florence.

Rick înclină din cap.

— Cum stăm cu bărbații? întrebă Florence.

— Nu prea bine în rândul conservatorilor. O mulțime de televizoare stinse sau aruncate în stradă. Bine pentru Sony. Cei mai tineri par fascinați, spuse George, ridicându-și ochii din hârtii și oftând. Dar nu e un studiu științific. Aș fi preferat o cercetare longitudinală, pe o...

— N-avem timp. Altceva?

— Patru cincimi dintre femei au spus că vor să-și scoată *abaaya* în direct, pe ecran.

— Nu cred că am ajuns încă până acolo, zise Laila. Azade e un boboc pe care ar trebui să-l lăsăm să înflorească treptat.

— Două treimi vor mai puține rețete, continuă George, și mai mult sex, iar o majoritate copleșitoare o vor pe Britney Spears să vorbească despre cerceii din buric. Nu știu cum a ajuns întrebarea asta aici. N-am băgat-o eu. Eu nu-nțeleg nici acum succesul lui Britney Spears.

— Cum stăm cu cartea lui Yasmeen?

— Am rupt gura târgului. Bineînțeles că o dăm pe gratis, dat fiind că femeile nu au dreptul de a deține cărți de credit. O expediem din Olanda și Franța. Vameșii wasabieni au confiscat aproape jumătate. Trebuie să fim mai inventivi în ce privește ambalajul și expeditorul. Până acum am scris pe pachete „Lalele" sau „Ciocolată" și că e „Perisabil", dar cred că o să trebuiască să schimbăm strategia. FedEx a început să facă nazuri.

— Mulțumesc, George. Bravo.

— Mai facem un sondaj săptămâna viitoare, după emisiunea cea nouă.

Emisiunea cea nouă se numea *Chop-Chop Square*, o telenovelă despre o familie regală care locuia într-o țară cu un nume neprecizat, care semăna izbitor cu Wasabia. Ea debută la 20:00, o oră de maximă audiență, și fu condamnată în cinci sute de moschei până a doua zi în zori. Ministerul Informațiilor wasabian o catalogă drept „o ticăloșie în ochii lui Dumnezeu".

Bobby, mai nedormit ca oricând, raportă că marele *mullah* din Muk, autoritatea religioasă supremă a Wasabiei — și câtuși de puțin o *mimosa pudica* — se pregătea să emită „cea mai a naibii *fatwa* din toate timpurile".

— Ei bine, spuse Laila, trăgând dintr-o nouă țigară, asta o să-i topească ceara din urechi lui Gazzy.

Florence observă că Laila părea să savureze totul din plin. Atribui aceasta nu atât furiei pe care o dezlănțuise TVMatar în rândul populației wasabiene, cât poziției inconfortabile în care îl punea pe soțul ei, emirul. Laila îi destăinui că, în seara precedentă, avusese parte de o scenă regală. Emirul spusese:

— Ce faceți, tu și americanca aia, pentru numele lui Dumnezeu cel mare și milostiv? M-a sunat Tallulah însuși... de trei ori.

— A sunat mai întâi aici, dragule. I-am spus că eşti la Um-beseir. Că te destinzi după rigorile muncii de-aici.

— N-am nevoie de aşa ceva, doamnă. Puteai să mă informezi în legătură cu... cu postul ăsta de televiziune al tău. Pe sfânta barbă a Profetului, Laila. Ce faceţi, tu şi americanca aia? Aud tot felul de lucruri despre ea.

— E un om de afaceri foarte abil. Vrei să vezi cât am câştigat săptămâna trecută? Am cifrele. Uite.

— Mm. Şi e... de-adevăratelea?

— Dragule, e doar începutul. Oare nu i-a scăpat stăpânului meu...

— Te rog să nu-mi mai spui aşa! Ce te-a apucat?

— Poate te-a apucat pe tine de undeva.

— Dacă mi-am mai luat vreo nevastă? Nu.

— Şi aşa defineşti tu fidelitatea?

— Laila, m-apucă durerile în piept din cauza ta. Vrei ca Hamdul să rămână fără tată?

Emirul avea obiceiul de a mima durerile în piept ori de câte ori se vedea încolţit.

— Să-l chem pe cardiologul regal? întrebă Laila.

— Mi-a trecut. Nu că ţi-ar păsa, mai spuse el, studiind foaia de hârtie cu cifrele. Trebuie să recunosc că sunt impresionante.

— La fel ca şi asta.

Laila îi întinse o pagină decupată din *Al-Ahram*, ziarul panarab. Titlul era: SĂ FIE OARE „BUDINCA DIN MATAR" NOUL SALADIN?

Articolul, scris de George, fusese trimis la ziar de Renard şi plătit de Bobby.

> TVMatar, noul post de televiziune prin satelit cu sediul în Amo-Amas, vine cu o agendă îndrăzneaţă, care provoacă în întreaga regiune zvonul că emirul Bin Haz, despre care s-a crezut până nu demult că se

mulțumește să culeagă roadele bogate ale politicii churchilliene și să se relaxeze în „palatul de iarnă", are o inimă care, contrazicând credința răspândită că ar fi slabă, pare să bată chiar foarte puternic.

— Hmm, făcu Gazzy, încruntându-se.

— Stăpânul meu nu e mulțumit?

— „Budinca din Matar"?

— Dragule, te-au numit noul Saladin, pentru numele lui Dumnezeu. Acceptă complimentul.

— Mă rog, spuse Gazzy, azvârlind pe jos bucata de ziar. E treaba ta, nu a mea.

— Dar te rog, soțul meu drag, vino lângă mine, îl îndemnă ea, mângâindu-i obrazul cu tandrețe. A trecut atâta timp...

— Hmm...

— Dragule...

— Da, draga mea.

— Ai fost cam ocupat și nu vreau să mă molipsesc de ceva.

— Zău așa, Laila!

— Nu tu ești cel căruia i se aduce jignirea, Gazzir. Nu-mi face mie scene demne de Potemkin. Subliniam doar un aspect de igienă.

— Și te pricepi de minune să-i strici cheful omului.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Hamdul a crescut. Are zece ani. Nu-ți cer decât o analiză de sânge. Nu poți să spui că nu sunt rezonabilă. Oricum îți schimbi sângele o dată pe lună.

— Lasă. Ia zi, ce-i cu postul ăsta de televiziune?

— Ce-i cu el?

— Tallulah a înnebunit complet.

— Dragule, tu îi detești și pe Tallulah, și pe wasabieni. Iar postul o să facă din tine cel mai bogat om din golf, ca

să nu mai pomenesc de „noul Saladin". Dacă e vreo problemă, nu înțeleg care anume.

— O să trebuiască să discut cu miniștrii mei.

— Sunt convinsă c-or să se arate plini de înțelepciune, iar tu o să ieși mai înțelept ca niciodată.

— Domnul fie lăudat, spuse emirul, uneori mă întreb dacă nu m-am împreunat cu o diavoliță!

— Așa îmi spuneai pe vremuri și în pat. În prima noapte, la Connaught. Ah, ce leu era stăpânul meu, îl tachină ea, mângâindu-l pe obraz.

O dorea cu ardoare, dar nu era dispus să se coboare până la a-și face analizele. Ieși tropăind, pentru a-și continua murmurele în singurătate. Dar îi venea și să zâmbească, fiindcă izvorul proiectatelor venituri din reclame era, într-adevăr, ca un șuvoi de apă dulce pe nisipul fierbinte al deșertului. Și era plăcut să ți se spună noul Saladin, chiar dacă nu reieșea prea clar cine erau necredincioșii.

capitolul unsprezece

Ideea principală, pe care Delame-Noir i-o explica lui Maliq în timp ce stăteau și își beau cafeaua în salonul mare de la Palais Framboise, la marginea Parisului — sediul unui colț al guvernului francez aparținând lui Delame — era că *moolah*-ii reprezentau cheia întregii afaceri. Maliq își pierduse răbdarea și starea de confort. Nu-i plăcea să fie privit de sus de către acest individ înalt, elegant și desăvârșit îmbrăcat, care arunca în stânga și-n dreapta cu referiri la istoria Wasabiei și a Matarului.

Dominique Delame-Noir era șef la Onzième Bureau, care se ocupa de operațiunile cele mai delicate din politica externă a Franței. Era, de asemenea, autorul unei lucrări monumentale despre acordul de pace din Orientul Mijlociu din 1922, o lucrare scrisă din perspectivă franceză și intitulată *Noi luăm Libanul și Siria, iar voi puteți să-i păstrați pe evrei și pe palestinieni.* Vorbea trei dialecte arabe, pe lângă pașтună și kurdă; și se scuza — poate puțin exagerat — pentru felul în care vorbea farsi. Publica și poezie în arabă. Cronicarul literar de la *Le Soir* o denumise „o încercare de a combina misticismul obtuz al lui Gibran cu nihilismul opac, hipercofeinizat al lui Sartre". În fine.

— Desigur, îi spuse Delame-Noir lui Maliq, cu aerul unui sufleu care se umflă, dialectica existentă la începutul secolului al XVIII-lea, între Rafiq și imamul din Muk, nu este un lucru pe care am vrea să-l vedem în noul Matar?

Maliq contră cu o opacitate a expresiei menită să indice că creierul îi era atât de ocupat cu cântărirea nuanțelor și permutărilor, încât nu mai avea neuroni de cheltuit cu banalii mușchi faciali. În realitate, habar nu avea despre ce naiba vorbea Delame-Noir. *Treci odată la partea unde ajung emir.*

— După cum, continuă monoton Delame-Noir, nu s-ar bucura nimeni să vadă o revenire la perioada dintre 1825 și '34! Domnia interimară și discordantă a lui Ali bin Hawalli, precum și reapariția pe scenă a mohabilor, urmată de acea *nouvelle hejira* a lui Bahim Habb?

Delame-Noir surâse senin, arcuindu-și o sprânceană, pentru a pune în evidență strălucirea carteziană a acestei perspective istorice. Maliq tânjea să se afle într-o mașină de Formula Unu, vibrând în goană pe asfaltul fierbinte și drept, la un sfert din viteza sunetului, pe lângă mulțimile adoratoare care strigau din răsputeri: „Maliq! Maliq magnificul!" Destul răbdase... *Destul!*

— Sunt conștient de toate astea, spuse el, așezând ceașca de ceai din porțelan de Sèvres pe o masă ce fusese construită pentru una dintre metresele lui Ludovic al XV-lea. Am venit aici să discutăm despre viitorul Matarului, nu despre trecut.

Delame-Noir îi atinse mâneca sacoului cu vârful degetelor.

— Exact!

Maliq făcu ochii mari.

— Cât de bine evaluați caracterul istoric al situației, poate singurul din *umara* contemporană. Și ce interesantă este contemplarea unei paralele între actualul emir — fratele dumneavoastră — și stră-stră-străunchiul lui și al dumneavoastră, Mustafa bin...

— Da, da, da, Mustafa, gemu Maliq. Paralela îți sare drept în față, ca o viperă de Sirhan. Dar cum rămâne cu conturile bancare??

— Aaa, toarse Delame-Noir, îndreptându-şi arătătorul către tavanul înalt de şapte metri, unde zburătăceau amoraşi în frescă, implicarea dumneavoastră este totală. Pentru dumneavoastră, Maliq bin-Kash al-Haz, aceasta nu este pur şi simplu o chestiune de oportunitate politică, nici vorbă, ci de datorie. Consangvinitatea în perfectă armonie cu datoria, în cadrul girodinamic al istoricităţii.

Ce tot spunea ramolitul ăsta bătrân? Măcar acum părea să se apropie de finalul torentului de aiureli elegante.

— Nu, nu, aşa ceva nu vedem în fiecare zi. Bravo, *mon prince*. Mă înclin în faţa dumneavoastră.

— Conturile bancare, încercă Maliq încă o dată.

— În Yemen, spuse Delame-Noir. Totul e aranjat.

— Şi cum rămâne cu americanca, Farfaf... cum s-o fi pronunţând, Flor-ents.

Pe Delame-Noir îl interesa în cea mai mare măsură americanca, dar deocamdată era decis, ca un spion bătrân şi viclean ce era, să păstreze o parte din detalii pentru sine, ca de pildă faptul că îşi inserase un om, pe talentata Annabelle, în haremul de la Um-beseir.

— Desigur, o supraveghem îndeaproape, rosti el acum clar şi la obiect, fără cârlionţi rococo şi frunze de acantă. Are un succes enorm cu postul de televiziune. Fratele dumneavoastră scoate foarte mulţi bani. Şi trebuie să spun că pare foarte mulţumit.

— Frate-meu e un broscoi fleşcăit.

— Întrebarea este cum îi redăm Matarului adevărata măreţie. Cred că ar fi o idee bună să începeţi să-i cultivaţi pe *mullah*-i. Cred că ar fi bine să începeţi să petreceţi mai mult timp prin moschei.

— În moschei?! răbufni Maliq. Eu sunt pilot de curse.

— Şi încă unul strălucit. De douăzeci de ori campion!

— Douăzeci şi una.

— Exact. Dar de ce ar fi acesta un motiv să nu aveţi convingeri religioase? Sunt convins că ele — împreună cu con-

turile din băncile yemenite — or să-i ajute să vă vadă într-o altă lumină.

Maliq oftă.

— Nu am o reputație de om credincios.

Delame-Noir se prefăcu a medita, deși în realitate anticipase fiecare cuvânt din această conversație, fiecare virgulă. Își ridică ochii în tavan, parcă în căutarea unui răspuns.

— Cunoașteți zicala — franceză la origine, dar pe care englezii au furat-o, așa cum au furat atâtea altele — care spune că „în bârlogul vulpii nu există atei"?

— Da, minți Maliq.

— Nu este oare la fel de adevărat că nu există atei nici în cockpitul unei mașini de Formula Unu în flăcări, care merge cu patru sute de kilometri pe oră? întrebă Delame-Noir zâmbind.

— Și ce-mi propuneți? zise Maliq, cu iritarea celui care pricepea mai greu. Să iau foc și să am un accident?

Pe chipul lui Delame-Noir se instală o expresie îndurerată.

— Câtuși de puțin, *mon prince*, zise el și zâmbetul reveni, cu colțurile gurii ridicate șiret. Mă gândeam că v-am putea ajuta cu o parte din detaliile tehnice. Sau poate că echipa dumneavoastră de tehnicieni este deja suficient de versată în materie de, să zicem, efecte speciale?

Lui Maliq nu-i plăcea insinuarea, dar planul lui Delame-Noir era acum pe înțelesul său și îi convenea.

— Prințul Maliq este teafăr! le comunică prezentatoarea Fatima Sham, de la TVMatar, spectatorilor. Este în viață și teafăr. Domnul fie lăudat!

Florence urmărea emisia din cabina de control, împreună cu George, Bobby și Rick. Încă nu se obișnuise să audă sintagma „Domnul fie lăudat" din gurile prezentatorilor de televiziune. Avea o sonoritate stranie pentru urechea

ei americană. *Președintele Trezoreriei a anunțat astăzi că va reduce rata dobânzilor cu o jumătate de procent. Domnul fie lăudat!*

Renard se crispă și el. În general, PR-iștii sunt oameni fără credință în Dumnezeu, cu excepția situațiilor în care din asta se pot scoate bani, caz în care pot deveni deosebit de evlavioși. Dar George le ceruse categoric realizatorilor de emisiuni și reporterilor să introducă din când în când câte un *Allahu akbar*, pe motiv că „dă credibilitate în rândul cetățenilor arabi". Un pic de credibilitate în rândul cetățenilor nu era, poate, o idee rea, dat fiind numărul mare de păpușele printre prezentatoarele de la TVMatar. Erau toate femei, izbitor de frumoase și complet occidentalizate.

În situația de față, Florence se gândi că „Domnul fie lăudat!" era, probabil, o formulă adecvată. Anul acesta, cursa Matar 500 avusese cel mai dramatic finiș dintre toate edițiile. Mașina prințului Maliq — aflată în frunte, ca de obicei — începuse brusc să scoată un fum negru. Dar, în loc să oprească, prințul continuase să parcurgă curajos cele două tururi rămase. După ce încheiase cursa pe primul loc, spatele mașinii izbucnise în flăcări. Încetinise, apoi oprise și sărise din cockpit, negru de funingine. Echipa de intervenție îl acoperise cu spumă chimică ignifugă. Era o imagine stranie, dar triumfătoare — felul cum stătea acolo, negru și înspumat. George declarase că arăta „ca un om de zăpadă scos din mină".

Fatima, prezentatoarea știrilor, tocmai relata că prințul Maliq mersese de pe circuit direct la moschee, „unde adusese mulțumire pentru salvarea ca prin minune".

— Presupun că și eu aș face la fel, spuse George. Doar că pe mine n-o să mă prindeți conducând una din chestiile alea.

Bobby urmărea concentrat pe monitor interviul cu Maliq. Fusese înregistrat înainte de cursă, iar Maliq îi spunea reporterului „cât de îndurător e bunul Dumnezeu".

— Dintr-odată e tare credincios, spuse Bobby.

— Poate că abia acum L-a găsit pe Dumnezeu, îi răspunse George. Se mai întâmplă. Oamenii îl găsesc mereu pe Domnul în deşert. Acolo n-are cine ştie ce concurenţă. Pe Madison Avenue nu-L găseşte nimeni.

— Eu L-am găsit pe K Street, spuse Rick.

— Cum adică?

— În ziua în care am obţinut contractul cu sultanul Bruneiului. Am ieşit în stradă şi am auzit cântând un întreg cor de îngeri. Îmi vibra tot corpul. A fost o experienţă religioasă totală. Onorariu fix de cincizeci de mii de dolari pe lună. Atunci am trăit extazul.

— Ştii, Rick, spuse George, de fiecare dată când mă gândesc să trec în sectorul privat, deschizi tu gura şi existenţa mea monotonă şi incoloră, cu leafa mea de nimica, încep să pară pline de noblețe.

— Maşina pe care o conduce, spuse Bobby, care continua să urmărească monitorul pe care se derula acum cu încetinitorul accidentul lui Maliq, e franţuzească.

— Prinţul e mare francofil, spuse George. Petrece o grămadă de timp la Paris. Abia s-a întors. Toţi se duc acolo la cumpărături. Toată lumea merge la Paris, în afară de bietul George, înţepenit în văgăuna asta şi muncind pentru regina Cruella pe o simbrie de sclav.

— De ce nu se duce bietul George să facă *shopping* în duty-free? zise Florence, scriind la computer. Au nişte oferte — chilipir, nu alta.

— Mi-am cheltuit toţi banii la maşinile de pocher din Infidel Land. Sunt măsluite, vă spun eu. Toată regiunea asta e coruptă.

— De ce nu-i scrii lui Charlie Duckett o telegramă lungă pe tema asta?

— N-ai decât să zici ce vrei despre el, dar măcar nu m-a legat cu lanţuri de birou, ca tine. Măcar la Washington aveam o viaţă a mea.

Bobby se ridică şi îşi puse sacoul.

— Unde te duci? îl întrebă Florence.

— Mă duc să văd dacă pot să-L găsesc pe Dumnezeu.

— Transmite-I salutările mele, completă Renard.

Florence îl urmări ieşind. George o urmări pe Florence urmărindu-l ieşind.

— Suntem pe cale să facem o pasiune? murmură el.

Florence roşi.

— Are un ambalaj reuşit, recunosc, dar zău, Firenze, nu e genul tău. Sunt sigur că sexul ar putea fi vulcanic şi cutremurător, dar despre ce aţi putea discuta după aia? Alabama şi Auburn? Tehnici de sufocare? Cum arunci în aer o maşină? Cum se înregistrează convorbirile telefonice?

— Dacă n-ai nimic de făcut, îţi găsesc eu ceva.

— De ce, ah, de ce te-am lăsat să mă târăşti până în locul ăsta macabru?

— Rick, spuse Florence, putem să vedem episodul de săptămâna viitoare din *Chop-Chop*?

Rick îl proiectă pe unul dintre monitoare. Îl urmăriră toţi trei. În episodul anterior, prinţesa Mahnaz fusese acuzată pe nedrept de adulter de către soţul ei, răul prinţ Wakmal. Aflase că Wakmal sprijinea în secret o celulă teroristă care îşi propusese să-l omoare pe fratele ei, bunul rege Ambalah. Wakmal o aruncase în închisoare şi plănuia să-i taie capul. Vărul primar al lui Mahnaz, tânărul, dar îndrăzneţul Tafas, îi trimisese pe ascuns un mesaj de îmbărbătare, ascuns într-o ciocolată, anunţând-o că el şi trupele sale de comando intenţionau să o salveze. Dar Wakmal aflase despre planul de salvare şi, fără ştirea lui Tafas, îi întinsese o capcană. *Chop-Chop Square* era programul numărul unu de pe TVMatar, cu ratinguri uriaşe. Wasabienii nu erau deloc amuzaţi.

Florence privi pe vizorul ochi-de-peşte montat în uşa apartamentului. Văzând că era Bobby, puse la loc piedica

pistolului şi deschise uşa. Era în pijamaua de mătase şi trecuse de două noaptea. Bobby avea o expresie supusă pe chipul congestionat.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, doamnă.

— „Doamnă" la ora asta? Pot să-ţi... vrei ceva de băut? întrebă ea.

— Nu e o vizită de politeţe, zise el neliniştit.

— Te simţi bine, Bobby?

— Mă tem c-am feştelit-o.

— Chiar şi aşa, hai să bem un pahar.

Turnă bourbon în două pahare şi îi întinse unul.

— M-am dus pe circuit, spuse Bobby. Voiam să mă uit mai bine la maşina prinţului. Tot fumul ăla, nu ştiu dacă ai observat, dar mie mi s-a părut cam prea egal pe amândouă părţile. În fine, am găsit maşina şi într-adevăr, fusese dotată cu aruncătoare de fum.

— Dar ştiam că trişează, nu? A câştigat toate cursele până acum.

— Nu asta mi-a atras atenţia, ci toate aiurelile despre cât de minunat e Dumnezeu şi cum a întins-o Maliq direct la moschee. Şi faptul că maşina e franţuzească. Trebuie văzut tabloul întreg. Am făcut nişte săpături. Acu' două săptămâni Maliq s-a dus la Paris şi, în timp ce era acolo, a făcut o vizită la Onzième Bureau.

Florence ştia despre Onzième.

— Serios? Eşti sigur?

— Mda. De-aia m-am gândit că merită să verific puţin maşina, spuse Bobby, cu privirile în paharul de bourbon. N-a ieşit prea bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut un mic accident. Cineva a fost omorât. Pe cuvânt că n-am prea avut de ales. Ei au deschis focul.

Se uită la ea, cu inocenţă în priviri.

— Nu sunt... nu sunt..., se frământă el. Nu sunt unul din ăia care omoară civili, să ştii.

— Continuă.

— Mă uitam în mașină și brusc m-am trezit că trage cineva după mine. Cum ziceam, n-am avut de ales. Îmi pare rău, pe cuvânt. Recunosc că lucrurile se complică. Pe de altă parte, ce am aflat probabil că merita aflat.

Rămaseră câteva clipe în tăcere.

— Poate că a fost o spargere, sugeră Florence.

— Nu chiar.

— Spionaj industrial.

— Nu prea cred.

— Putea fi o rudă... a vreunuia dintre piloții care, în atâția ani de zile, și-au pierdut viața concurând împotriva lui Maliq. Poate că au intrat în garaj ca să-i saboteze mașina. Din răzbunare. Ce alt motiv mai bun, în partea asta de lume?

Bobby se uită la ea. Dădu din cap gânditor.

— E plauzibil, dar mai sunt două probleme. Unu, că n-o să țină figura într-un tribunal din Matar; și doi, că stăm și mai prost dacă celălalt mă recunoaște.

— Celălalt?

— Mai era unul. Care a scăpat. A doua greșeală pe care am făcut-o. Astă-seară nu prea-mi ies lucrurile. Chestia e că acum trebuie să plec.

— Să pleci?

— Păi, da. M-am transformat din atu în handicap. Îmi pare foarte rău.

— N-ai avut ce face. Dar nu se poate să pleci așa, spuse ea.

Își dădu seama că se apleca din ce în ce mai aproape de el. Păru să constate și el același lucru, stingherit.

— N-are să facă deloc bine operațiunii dacă mă arestează. E o țară liberală prin comparație cu standardele din Orientul Mijlociu, dar tipul e fratele emirului și cineva tocmai i-a omorât un om, în timp ce-i scotocea prin garaj.

Florence se gândi rapid.

— Dar ce-o să zică lumea dacă dispari dintr-odată?

— Cred că asta pot să rezolv în așa fel încât să nu dăm de bănuit.

— Cum?

— Vrei să știi sau trebuie să știi?

— Amândouă.

Bobby o privi.

— Am pe cineva la Imigrări. O să-mi antedateze ieșirea din țară, pentru ca din acte să reiasă că am plecat de ieri.

— Aha. Bine. Dar de plecat cum pleci?

— M-am gândit să mă duc la pescuit. Se pescuiește mult în apele astea, să știi, spuse el și se ridică să iasă. Uite ce-i, mă întorc de îndată ce pot, da? Tu ai grijă ce faci, Flo, bine?

capitolul doisprezece

Ştirea despre omorul din garajul lui Maliq apăru pe pagina întâi a ziarului *Al Matar,* imediat sub titlu. Florence nu avea de ales. Matarul era cea mai liniştită dintre ţările din regiune şi dispariţia aceasta, a unuia dintre angajaţii prinţului moştenitor — în ziua în care acesta scăpase în mod miraculos de la moarte! — mirosea a făcătură. Se vorbea că poliţia avea deja indicii.

Florence află atâta cât putea afla fără să pară că acordă prea multă importanţă evenimentului. Între timp, amână cât putu mai mult o întrevedere cu Laila, prefăcându-se răcită. Decise ca, pentru moment, să nu le spună lui George şi lui Rick ce se petrecuse, pentru cazul în care ar fi fost reţinuţi şi interogaţi. Se simţea foarte singură.

Dar se mai întâmplă ceva: Maliq anunţă că renunţa la activitatea de pilot profesionist, pentru a-şi urma noua pasiune, religia. El declară că moartea slujitorului Abu Tash nu era altceva decât „un asasinat" pus la cale de „duşmanii Islamului". Ceea ce îi lăsă pe mulţi dintre locuitorii Matarului, chiar şi dintre elementele religioase cele mai conservatoare, cu gura căscată. Nu era clar ce fel de motivaţie religioasă putea avea un schimb de focuri dintr-un garaj, dar mă rog. Mai mult, Maliq declară că el fusese adevărata ţintă. În *Al Matar* apăru un anunţ prin care se ofereau 500 000 de baba (100 000 de dolari) pentru orice informaţie care avea să ducă la arestarea şi condamnarea „asasinului".

— Unde-i Attila? întrebă George, la câteva zile de la dispariția lui Bobby. Nu l-am văzut. E pe-afară, aruncă poduri în aer?

— S-a întors la Washington, răspunse Florence, cât putu mai natural. Nu-ți aduci aminte, a plecat în ziua dinaintea cursei.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, George.

— Firenze, ce tot spui? A urmărit cursa împreună cu noi de-aici, din cabina de control.

— Ba nu, George, te înșeli. A plecat acasă cu o zi înainte.

Rick intră și el în dispută.

— Nu, a fost aici, îmi amintesc și eu.

Florence îi privi.

— George, Rick, ascultați-mă bine. Bobby a plecat acasă în ziua dinaintea cursei. Ați înțeles?

Amândoi o priviră încremeniți. În cele din urmă, George șopti.

— Mamă, Doamne!

— Zâmbiți, zise Florence.

Erau și câțiva tehnicieni de față.

— Am știut c-așa o să se-ntâmple.

— Nu discutăm despre asta acum, George.

— Și noi am rămas să facem curat în urma lui? Tipic pentru CIA.

— A fost un accident, George.

Florence depunea eforturi atât de mari să își păstreze o expresie a feței normală, că parcă făcuse o operație estetică de proastă calitate.

— Accident pe dr...

— George, te rog, taci din gură. O să discutăm la vremea potrivită. Între timp, dacă sunteți întrebați, nu știți decât că a trebuit să se întoarcă acasă din motive familiale. Cu o zi înaintea cursei. Atât.

— Or să se prindă.

— Ba nu. Totul e aranjat. Voi concentraţi-vă doar asupra treburilor voastre.

— Puteai să ne spui şi nouă, zise George bosumflat.

— Am încercat să vă protejez.

— Mulţumesc foarte mult. Mă simt mult mai în siguranţă.

Şi George ieşi ca o furtună.

— Îmi pare rău, Rick.

— Suntem în Orientul Mijlociu, spuse el, ridicând din umeri. La ce altceva să te aştepţi? Dar uită-te la mine, dacă încep să-mi smulgă unghiile, e bine să ştii de pe-acum: eu le spun tot.

— O să ţin cont.

După câteva clipe, Rick întrebă:

— Se... face aşa ceva pe-aici?

— Nu. Asta e una dintre cele mai evoluate ţări din regiune. Tărâmul unde s-a născut duty-free-ul.

Uşile cabinei de control se deschiseră şi intră Laila, urmată de patru bărbaţi cu înfăţişări fioroase.

— Florence, unde te-ai ascuns până acum? Te simţi mai bine? Pari un pic obosită.

— A fost doar o răceală.

Florence măsură din ochi anturajul Lailei, care ocupase poziţii la o distanţă de trei metri. Laila îi urmări privirea şi explică.

— Din ordinul lui Gazzy. După crima din garaj. Toată lumea a luat-o razna.

— Au descoperit ceva?

— Trebuie să înţelegi că poliţia din Matar e cunoscută în toată lumea... pentru incompetenţă. Infracţiunile nu sunt prea multe. N-au exerciţiu. Au un fel de descriere, dar era întuneric.

— Se ştie ce căuta... — Florence trebui să facă un efort ca să pronunţe cuvântul — criminalul?

— Maliq insistă că a fost un asasinat care a dat greș. Mie nu-mi trece prin cap cine ar vrea să-l asasineze pe el, poate doar — și Laila coborî glasul — dacă a fost vreo rudă a unuia dintre șoferii pe care i-a bătut.

— M-am gândit și eu, spuse Florence, încercând să dea mai multă greutate teoriei.

— Dar nu putem spune asta la televizor.

— Nu, zise Florence. Bineînțeles că nu. Maliq pare... schimbat de când cu accidentul.

— Nici n-ai idee. A venit să-l vadă pe Gazzy ieri, la palat, și a început să-i țină predici din Coran în fața tuturor. Îți vine să crezi? Maliq! Gazzy nu s-a distrat deloc. I-a zis: „Frate dragă, cred că te-ai lovit cu capul de volan." Maliq a început să dea din mâini și să-l acuze pe Gazzy că-și vinde țara păgânilor. Cum auzi. Gazzy era livid de furie. I-a poruncit lui Maliq să părăsească palatul. Iar acum unii dintre *moolah*-i fac un tapaj nemaipomenit pe tema asta, îndemnând lumea să meargă în pelerinaj la garajul lui Maliq. Să pună mâna pe vehiculul miraculos. E ca dintr-o telenovelă de pe TVMatar. Un *moolah* a emis chiar și o *fatwa* care zice că e o datorie de credință! Îți vine să crezi? A trecut o groază de timp de când nu s-a mai emis o *fatwa* în Matar. Gazzy l-a convocat pe *moolah*-ul care a scris-o și i-a tras o săpuneală.

— Laila, spuse Florence, e posibil ca Maliq să pună ceva la cale?

— Mai degrabă să pună ceva pe butuci. Dar la ce te gândeai?

— E posibil ca Maliq să organizeze vreun fel de lovitură împotriva emirului?

— Știi tu ceva?

— Nu. Dar evlavia asta bruscă mă face întotdeauna să ciulesc urechile. Și ce i-a apucat așa, dintr-odată, pe *moolah*-i? Până acum au fost cuminți.

— Gazzy zice că vor Mercedesuri noi. I-a dat instrucțiuni imamului să le spună să se potolească, altfel or să meargă pe jos la Mecca, la următorul pelerinaj. Cât despre Maliq, cine știe, poate L-a găsit pe Dumnezeu în ultimul tur. Cine poate ști ce-i în mintea lui Maliq? Și cine *vrea* să știe? Cum e episodul nou din *Chop-Chop Square*? Mor să-l văd.

— Ne întrebam dacă s-o omorâm pe prințesa Mahnaz sau să-l lăsăm pe Tafas s-o salveze în ultima clipă. Tu ce zici?

— Mie, uneia, îmi plac finalurile fericite și curate, cu multe panglici, dar recunosc că mama mi-a dat să citesc Dickens când eram mică. Bobby e aici?

— Bobby?

— Domnul Thibodeaux.

— A trebuit să se întoarcă în State.

— Da? Când?

— Pe la începutul săptămânii, spuse Florence, făcând eforturi să pară nonșalantă.

— Ce păcat.

— De ce?

— Voiam să-l întreb ceva.

— S-ar putea să vorbesc cu el. Să-i transmit ceva?

Laila o privi.

— Se mai întoarce?

— Sigur.

— Când?

— Cât poate de repede.

— Aha. Pot... să mai aștept, spuse Laila, dar cu o privire dintr-odată dură, făcând-o pe Florence să transpire.

Florence îl sună pe Unchiul Sam pe linia sigură, prin satelit, cea pe care Bobby îi spusese să o folosească „numai când încep focurile de mortiere".

— Ce face fata mea? Hei, serialul ăla nou e formidabil. Eu zic că Tafas o să-şi facă apariţia în ultima clipă şi o s-o salveze pe Fatima.

— Mahnaz.

— Credeam că pe toate le cheamă Fatima. E greu să le deosebeşti cu vălurile alea.

— Tocmai asta încercăm să schimbăm. Dar s-ar putea ca nu Mahnaz să aibă nevoie să fie salvată. Ai vorbit cu prietenul nostru?

— A, da, a, da. A sunat azi-dimineaţă. E la — suntem pe telefonul sigur, văd — Paris.

— La Paris?

— A descoperit tot felul de lucruri interesante. Ţi-a bătut cineva la uşă în miez de noapte? Poliţiştii de pe-acolo sunt de o incompetenţă notorie.

— Nu. A trebuit să le spun lui George şi lui Rick. Şi Laila a trecut pe-aici şi a părut interesată de absenţa prietenului nostru.

— E isteaţă şeica. Educaţia aia britanică. Oricum, faci o treabă bună acolo, domnişoară, ţine-o tot aşa. Unchiul e mândru, foarte mândru. Nu intra în vorbă cu străinii. Şi stai cu telefonul la îndemână; nu uita, el e firul tău de siguranţă.

Florence închise. Simţea cum o cuprinde panica. Ar fi vrut ca Bobby să fie aici, dar dacă era pe urmele a ceva interesant la Paris, cu atât mai bine.

George se ascundea, botos, pe undeva, aşa că Florence îl căută pe Renard, care reuşea să o înveselească întotdeauna cu venalitatea lui neruşinată şi cu cabalele lui scandaloase.

— Rick, spuse ea, tu ce voiai să te faci când erai mic?

Rick îşi ridică ochii din aparatul de montaj.

— Adică dacă am vrut întotdeauna să fiu un PR-ist jegos?

— N-am zis asta.

— Ah, Frenzy — Frenzy era numele lui de alint pentru Florence, derivat de la Firenze al lui George — nu mi-am dorit altceva decât să-i ajut pe oameni.

— Serios?

— Îmi amintesc limpede când aveam șapte sau opt ani, cum visam să-i ajut pe cultivatorii bogați de citrice din Florida să obțină niște aranjamente mai profitabile cu Comisia de Atribuiri, în dauna cultivatorilor de pepeni din California.

— Ești foarte cinic.

— Nu spun că nu am standarde. L-am refuzat pe Michael Jackson de client.

— Zău?

— Nu eram sigur că are destui bani. Dar acum uită-te la mine, Renard al Arabiei, contribuind la emanciparea a aproape un miliard de femei cu voal și la instituirea unei păci durabile în Orientul Mijlociu, o regiune care nu a cunoscut decât dușmăniile și ura sectară timp de mii de ani. Uite (și îi arătă antebrațul). Piele de găină.

— Alea sunt arsuri de la soare.

— Aici, dacă ieși pe stradă treizeci de secunde, pac!, cancerul de piele. E ca și cum ai umbla printr-un cuptor cu microunde. Nu mă mai mir că toți se îmbracă precum Casper Stafia. Ce loc straniu.

— De ce-ai venit? Pentru bani?

— De ce nu?

— Nu sunt sigură că te cred.

— S-ar putea să existe un alt motiv.

— Da?

— Nu sunt sigur că vrei să-l auzi. Sau nu acum, cu câte se întâmplă în jur.

Florence rămase cu ochii ațintiți asupra lui, mută, fără să poată articula. Era atrăgător, Rick, suplu ca un lup și, dacă împrejurările ar fi fost altele, cine știe...

— Nu, zâmbi el. Nu strica delicioasa stinghereală a momentului spunând ceva frumos. Oricum, la Renard Strategic Communications nu întreţinem niciodată legături sentimentale cu clientul. Pentru că aproape întotdeauna se sfârşeşte cu clientul cerând o reducere de tarif.

Rick reveni la aparatul de montaj.

— Am o idee ucigătoare pentru un serial nou. Mi-am tras palme că nu m-am gândit mai devreme.

Reacţia lui George:

— Baţi câmpii!

Ceea ce o convinse pe Florence că era exact direcţia pe care trebuiau să o urmeze. George era şi acum, din multe puncte de vedere, o fiinţă creată de Departamentul de Stat, iar dacă îl făcea să pălească, însemna că ideea era suficient de îndrăzneaţă.

Tustrei i-o prezentară Lailei, care, în vreme ce Rick detalia acţiunea din primele trei episoade, nu rosti, decât:

— Vai de mine! Vai de mine şi de mine! Doamne, Dumnezeule!

Când Rick sfârşi, ea zise:

— O să prindă ca un kilogram de şuncă în toiul Ramadanului.

— Vrei să cerem şi părerea emirului? o întrebă Florence.

— Doamne, nu, râse Laila. Nu, cred că emirului o să-i facem o surpriză. E foarte ocupat în ultima vreme. Ritmul nebunesc de la Um-beseir. Nici nu ştiu cum de mai rezistă.

Florence şi Rick se ridicară să plece. Laila întrebă:

— Şi ce mai face domnul Bobby?

— Bine. Ocupat.

— Revine în curând printre noi?

— Da, zise Florence. Sunt sigură.

— Ce bine, surâse Laila. E tare plictisitor pe-aici fără el.

capitolul treisprezece

Bătaia la uşă veni nu chiar în miez de noapte, dar suficient de aproape pentru a crea un efect dramatic: 11:35, după ceasul digital de perete al lui Florence.

Privind pe vizor, Florence numără trei bărbaţi. Chiar şi în sterilitatea ambiguă a *thobelor* albe, păreau a fi de la poliţie — fie de la poliţie, fie membri ai unui pluton de execuţie. Se prezentară prin interfon drept:

— Inspectorii Muhammed, Rama şi Azbekir, de la Divizia de Servicii Interne, doamnă.

Florence apăsă pe butonul de *Redial* al telefonului celular de securitate pe care i-l dăduse Bobby. Teoretic, acesta punea în alertă cavaleria.

— Domnilor, spuse ea în interfon, e târziu şi dormeam.

Vorbise englezeşte, nu în araba ei fluentă.

— E o chestiune de mare urgenţă, doamnă.

— În legătură cu ce?

— Cu colegul dumneavoastră, domnul Thee-thi-boo.

— Nu-i aici.

— Da, doamnă, tocmai asta e urgenţa.

— Dacă e urgent, ar trebui să vorbiţi direct cu el.

— Dar nu este aici.

— Atunci, cum poate fi urgent?

— Dar, doamnă... trebuie să ne lăsaţi să intrăm. Suntem de la poliţie.

Se întrebă cât mai putea susţine această conversaţie ca o bandă a lui Möbius. Pe neaşteptate, telefonul ciripi. Răs-

punse şi un glas american răguşit, care suna ca personificarea Diviziei 101 Aeropurtate, spuse:

— S-a întâmplat ceva, doamnă?

— Cred că am nişte poliţişti la uşă.

— Au spus ce doresc?

— Au întrebări despre prietenul nostru.

— Suntem în apropiere.

— Ce fac dacă mă iau cu ei?

— Păstraţi-vă calmul. Ţineţi capul la cutie.

— Dar cine sunteţi?

— În momentul acesta nu sunt sigur, doamnă.

— Mă descurc singură cu ei. Nu mai vreau împuşcături.

— Doamnă! repeta între timp inspectorul Muhammed în interfon, pe un ton văicăreţ. Trebuie să ne deschideţi! Avem chestiuni oficiale! Rog îmbrăcaţi decent.

Florence deschise uşa şi-i înfruntă pe cei trei cu aerul adecvat şi furios al unei femei arabe caste şi nevinovate, întrerupte din rugăciune la o oră nepotrivită.

— Ce înseamnă toate astea?

— Trebuie să vorbim despre colegul dumneavoastră, domnul Tee-boo... Tee-boo...

— Domnul Bobby. Ce-i cu el?

— A părăsit regatul, spuse inspectorul Muhammed alarmat.

— La fel ca sute sau mii de oameni în fiecare zi.

— Dar este o neregulă.

— Ce neregulă?

— A fost văzut, de mai mulţi ori aici, în Amo-Amas, în oraş, de multe oameni, pe cincisprezece ai acestei luni.

— Şi?

— Dar biroul lui de-aici ne spune că a plecat pe paisprezece. Nu se poate.

— Nu-mi amintesc când a plecat. Cred... da, a fost cu o zi înainte de cursa de maşini.

— Nu, doamnă, nu se poate.

— Dar ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că avem nevoie de el, să-i punem niște întrebări.

— De ce?

— Noi suntem cei care pun întrebările aici, doamnă. Am vorbit cu el la telefonul mobil și ne-a informat că a părăsit Amo-Amas cu un avion Air France pe data de paisprezece, dar n-am găsit nici o dovadă a biletului la Air France.

— Și Departamentul de Imigrări ce spune? Trebuie să fi fost verificat de autoritățile competente la ieșirea din țară, pe aeroport.

Inspectorul Muhammed se încruntă.

— Foarte corect. Ceea ce spuneți este exact, da.

— Și?

— Apare o neregulă. Informațiile de la Departamentul de Imigrări și de la Air France nu corespund.

— Și dumneavoastră pe cine credeți? întrebă Florence cu dispreț. Pe reprezentanții propriului guvern sau o... linie aeriană franțuzească?

— Problema rămâne, doamnă, spuse inspectorul Muhammed.

— Dar nu aici și nu la ora asta. Uite ce vă propun, însă: o să discut eu însămi chestiunea cu emirul, fie ca Allah să-l țină sănătos o mie de ani.

— Cu emirul?

— Da. Am audiență la Maiestatea Sa mâine, la ora nouă. Presupunând că sunt lăsată să și dorm puțin până atunci.

— Vă mulțumesc, doamnă, spuse inspectorul Muhammed nefericit.

A doua zi de dimineață, la nouă fix, Florence și Laila se înfățișară dinaintea emirului. Pe agenda de lucru erau cifrele (extaziante) cele mai recente reprezentând veniturile aduse de TVMatar.

Florence izbuti să strecoare o referire piezişă la faptul că poliţia secretă din Matar îi bătuse la uşă la o oră târzie, urmărind cu atenţie chipul emirului şi pe al şeicei. Laila păru neplăcut surprinsă.

— Leii din Matar, pufni ea. Ăsta e sloganul lor. Lei! Până şi un struţ îi bate în luptă.

— Laila, interveni emirul, nu trebuie să vorbeşti aşa despre ei. Sunt nişte profesionişti desăvârşiţi şi vigilenţi.

— Atunci cum rămâne cu comandoul trimis de Irak să te asasineze acum trei ani? Cine te-a avertizat? CIA-ul! Unde-a fost atunci vigilenţa „Leilor din Matar"?

— Oamenii noştri ştiau totul despre asasinii irakieni. Au lucrat în colaborare cu CIA-ul.

— Dragule, sunt nişte imbecili. Începând cu şeful lor, Fahim, vărul tău, spuse Laila şi se întoarse spre Florence. Emirul are, după cum ştii, şaptesprezece fraţi vitregi, toţi vitregiţi de inteligenţă, care reuşesc să adune laolaltă opt creiere şi jumătate.

— Laila!

— Mulţumesc lui Dumnezeu că soţul meu e atât de dăruit. Din toate punctele de vedere.

— De ce vorbeşti atât de nepoliticos, ba şi în faţa lui Florence? O faci să se simtă prost.

— Ba nu, dragule, pe tine te fac să te simţi prost.

Faţa emirului era toată smochinită de nemulţumire.

— Zău aşa, să ştii că-mi pierd răbdarea. Arătaţi-mi cifrele pentru reclame.

În timp ce le studia, smochina se preschimbă într-o caisă netedă şi pufoasă.

— Mm... mhm... Domnul fie lăudat... Măi, măi, trebuie să recunosc că arată foarte bine.

— Sunt încântată că stăpânul găseşte munca noastră umilă pe placul său, spuse Laila.

— Soţia mea, îi explică emirul languros lui Florence, a căpătat ceea ce voi, în Occident, numiţi „o atitudine" uriaşă

de când a început să lucreze cu tine. Ar fi unii care ar numi-o boală infecțioasă occidentală.

— Singura boală infecțioasă care se găsește pe-aici, zise Laila, n-a fost adusă în Matar de Florence.

— Nu permit să mi se vorbească în felul ăsta! explodă Gazzy. Emirul Matarului nu poate avea liniște nici în propriul lui cort?

— Îl cam tragi de mustăți, observă Florence după ce rămaseră singure.

— Măcar să mă distrez puțin. Te asigur că joacă teatru. Și asta ca să-și poată lua zborul, într-un vârtej de justificări, către Um-beseir, cu patul lui uriaș și cu pitipoancele rusoaice. Dacă ajunge vreodată să-și scrie autobiografia, ar trebui să o intituleze *Cele șapte perne ale înțelepciunii.*

— Poate-ar trebui să facem o emisiune cu titlul ăsta, zâmbi Florence.

— Eu am văzut-o deja, zise Laila.

Mukfeciorii, noul sitcom realizat de TVMatar despre o echipă de polițiști inepți, dar cruzi, foarte asemănători cu poliția religioasă wasabiană, stârni imediat senzație în regiune. Un cunoscut cronicar de televiziune îl supranumi *Friends from Hell**.

Episodul din deschidere prezenta cele șase personaje principale relaxându-se la birou, după o zi în care biciuiseră femei pentru diverse infracțiuni, văitându-se că îi dureau brațele și trecându-și unul altuia tablete de ibuprofen.

— Ultima s-a opus. Da' cred că s-a-nvățat minte să mai calce pe trotuar fără un însoțitor bărbat.

— În ce lume nerușinată trăim, fraților. Dacă n-am fi noi, iadul ar sta să plesnească de plin.

— Vai, ce mă doare mâna! Cinci sute de vergi am administrat azi. Iar mâine avem trei bătăi cu pietre.

---

*Prieteni din iad (*n.tr.*).

— Ascultați-l pe Mansour! Scheaună ca femeia aia de la mall, astăzi!

— Domnul să se îndure de noi! invocă un altul, citind eticheta de pe cutia de ibuprofen. Tabletele astea sunt fabricate de o companie care se numește Phitzer!

— Și?

— E evreiască, prostule!

— Nemțească. Sigur.

— Și ești dispus să riști?

Individul își vârî un deget pe gât și ieși din bătaia camerei, scoțând niște sunete oribile. Ceilalți schimbară priviri, apoi își vârâră degetele pe gât și ieșiră în fugă din bătaia camerei.

— Deștept, spuse Florence, felul subtil în care abordează antisemitismul.

— Da, spuse Rick, și eu am fost mulțumit de găselniță.

Marele imam din Muk, cea mai înaltă autoritate religioasă din toată Wasabia, emise o *fatwa* care cerea asasinarea — „cu cât mai sângeroasă, cu atât mai plăcută în ochii Domnului" — întregului personal angajat la TVMatar. *Fatwa*, publicată în *Al Kuk*, cel mai important ziar wasabian, mai spunea că acela care avea să îndeplinească această faptă sfântă nu numai că urma să aibă garantată eternitatea în grădinile cu nectar ale paradisului, ci și de două ori mai multe fecioare cu ochii înnegriți cu *kohl* decât era numărul obișnuit, însumând — aici, opiniile învățaților religiei difereau — peste 140, destul pentru veșnicia oricărui bărbat, chiar și a celor mai în putere.

Reacția Ministerului Regal pentru Afaceri Externe al Wasabiei se dovedi la fel de violentă. Acesta declară că serialul era „un act grosolan de amestec în afacerile interne ale Wasabiei" și „o gravă provocare".

Ministerul wasabian pentru Aplicarea Tehnologiei Caste primi însărcinarea de a bruia transmisiile prin satelit ale

postului TVMatar în Wasabia. Sarcina fu îndeplinită cu succes timp de câteva ore. Aproape concomitent, bruiajul fu contrabruiat, aparent cu ajutorul unei aparaturi superioare amplasate, după cum avea să se dovedească, la Tel Aviv, unde episoadele din *Mukfeciorii* își atrăseseră deja spectatori credincioși și entuziaști, chiar și printre ultraortodocșii care nici măcar nu aprobau ideea de televiziune. Ministerul wasabian al Dezaprobării Generale și Permanente a Israelului aduse prompt cazul dinaintea Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite. Timp de câteva zile, plescăituri moi din limbă se auziră în jurul mesei, pe când indignarea wasabiană era tradusă simultan în 196 de limbi, moment în care delegatul Statelor Unite făcu observația că în întreaga lume nu existau atâtea țări. Reprezentantul permanent al Statelor Unite în Consiliul de Securitate, un petic de chelie într-un ocean de încruntături, ridică pixul foarte sus, și își exprimă „veto"-ul față de indiferent ce se vota și avea nevoie de „veto"-ul său, după care toată lumea se îndreptă spre restaurantul Hotelului Four Seasons, unde avea loc cocteilul aferent lansării unei cărți de Henry Kissinger. Pe de altă parte, situația din Amo-Amas devenea, din ce în ce mai mult, din ce în ce mai puțin placidă.

capitolul paisprezece

Exploziile nu sunt, din păcate, evenimente neobişnuite în Orientul Mijlociu, dar până acum Matarul (Elveţia Golfului) fusese scutit de impactul modificator al gelignitului asupra mediului înconjurător.

Ultima dată când avusese loc o explozie care să merite a fi pomenită fusese în 1936, în timpul vizitei oficiale făcute de nava britanică *Indubitable*, care îl avea la bord pe ducele de York, care îi ţinea locul fratelui său, Edward al VIII-lea, care dezertase la Cap d'Antibes, când aflase că doamna Simpson se afla acolo pentru a participa la balul mascat dat de Verbena Goughsborough-Pong. El îşi anunţase pur şi simplu aghiotantul că nu avea nici o intenţie să îşi continue drumul spre Matar, ca „să dea din mâini după muşte şi să fie înconjurat de o mulţime de coloraţi urâţi şi mirositori", lăsându-i pe cei de la Foreign Office să explice unui emirat evident dezamăgit că Maiestatea Sa avea un atac de zona zoster.

Bietul duce de York, care, peste câţiva ani, avea să fie suit fără voie pe tronul Angliei după ce fratele său sucombase în faţa misterioaselor farmece ale divorţatei din Baltimore — unii susţineau că fusese ceva cu nişte cuburi de gheaţă — fusese împins bâlbâindu-se spasmodic pe pasarela lui *Indubitable*, pentru a comunica „prof-f-f-fundele sent-t-timente de pri-prietenie ale Coroanei f-f-f-faţă de po-po-porul ma-ma-ma-t..."

Din dorinţa de a scurta chinurile ducelui, comandantul navei, amiralul Sir Knatchbull Cavendish-Hump, ordonase

începerea celor nouăsprezece salve de tun. Din greşeală, tunarul încărcase un proiectil adevărat, care aterizase în cartierul Disparya, poreclit de atunci încoace „cartierul disperării". Episodul îi provocase o cădere nervoasă în toată legea ducelui, care fusese dus în cabină şi nu îşi mai făcuse apariţia pe punte până când nava nu andocase la Aden. Se înfiinţase un fond de ajutorare pentru familiile celor dispăruţi şi pentru construirea unei şcoli de meserii, pe care stă şi astăzi placa instalată „pentru comemorarea legăturii şi amiciţiei istorice dintre Marea Britanie şi Emiratul Regal al Matarului".

Bătrânii de pe Randolph Churchill Street, care se întindea pe toată deschiderea portului Amo, observau, sorbindu-şi ceaiul de mentă şi fumându-şi narghilelele din miezul zilei, umplute cu *qoosh*, o iarbă cu un efect vag narcotic, amestecată cu tutun, că explozia de acum le amintea de ziua aceea din 1936, când îi vizitase viitorul rege.

De data aceasta, slavă cerului, nu fusese omorât nimeni. Un miracol, se spunea. Explozibilul fusese ascuns într-un SUV parcat la intersecţia străzilor Chartwell şi Marlborough. El se dezintegră în zece mii de bucăţele, dar suflul acţionă propulsând o maşină din apropiere. Martorii urmăriseră vehiculul ridicându-se câteva sute de metri în aer şi apoi căzând pe o traiectorie parabolică prin acoperişul bisericii anglicane St. Margaret-in-the-Marsh. Dacă părintele Whitcomb ar fi fost mai puţin sprinten de picior, întâmplarea s-ar fi putut încheia cu o tragedie.

Bineînţeles că incidentul stârni speculaţii intense prin cafenelele din Amo-Amas, aceste veritabile incubatoare de zvonuri. Oare lovitura fusese destinată bisericii St. Margaret? Şi dacă da, însemna că era salva de deschidere a unui jihad? Şi dacă da, de ce împotriva anglicanilor? Să fi fost cumva o reacţie faţă de recenta numire a episcopului de Leeds, cel care îşi schimbase sexul? Ce-i drept, evenimentul

nu fusese bine primit printre elementele mai conservatoare din ungherele îndepărtate ale comunității anglicane. Nevrând să rişte, Whitehall-ul anunță că trimitea o echipă de experți criminaliști pentru a „da ajutor" autorităților din Matar în investigație. *Al Matar* botează episodul „un semnal de trezire", recunoscând în același timp că nu era clar pe cine ar fi trebuit să trezească.

Între timp, Maliq, care acum predica zilnic din amvonul noii sale *madrassa*, unde învățăceii memorau Sfântul Coran în timp ce se obișnuiau să depaneze mașini de curse, condamnă atentatul ca fiind opera „blasfemiatorilor străini, cărora li s-a îngăduit să pângărească pământul sfânt al Matarului". Era o săgeată clară la adresa palatului. Emirul nu se arătă prea încântat.

— Pământul Matarului n-a avut niciodată ceva sfânt, îi spuse Laila lui Florence. Dar lucrurile se complică. Presupun că nu ştii nimic despre ce se petrece?

— Bineînțeles că nu.

Afirmația avea avantajul de a fi adevărată.

— Întrebam doar. Pari ofensată.

— De ce-ar trebui să ştiu ceva despre un atentat cu bombă din Amo?

— Draga mea, nu spun decât că lucrurile erau mult mai liniştite în Matar până să veniți tu şi anturajul tău. Eram Elveția Golfului. Şi acum începe să semene cu Bagdadul. Gazzy e foc şi pară. E pe drum de la Um-beseir încoace, ceea ce îl enervează întotdeauna. L-am auzit pe Fetish, omul lui, vorbind despre o întrevedere pe care Gazzy urmează s-o aibă azi la patru cu Valmar, ambasadorul francez.

— Da? spuse Florence, străduindu-se să nu pară prea interesată.

— Mă rog, poate că are vreo întrebare legată de ce vin trebuie să ofere vreunei metrese. Hai să schimbăm subiectul. Draga mea, au început să-mi pună întrebări cam incomode

despre domnul Thibodeaux al tău. Cred că ar trebui să se întoarcă de la problema asta urgentă de familie, care pare să-i ocupe timpul. Vor să-l întrebe câte ceva.

— Despre împuşcături? Ce poate să ştie el despre aşa ceva?

— Tu doar pomeneşte-i, dacă vorbeşti cu el.

Florence ridică din umeri.

— Sigur.

Cu puţin înainte de ora şase a acelei după-amiezi, uşa lui Florence se deschise dând la iveală un Fetish cu aspect nefericit, însoţit de doi membri ai personalului casei regale, pe care Florence îi recunoscu a fi soldaţi din gardă.

Fetish se dispensă de obişnuitele plecăciuni şi temenele. Avea două motive să fie în toane proaste: bosumflarea emirului şi faptul că fusese forţat să plece de la Um-beseir. Lui Fetish îi plăcea la Um-beseir aproape la fel de mult ca emirului, pentru că avea şi el o mică aventură cu proaspăta sosită de la Paris, Annabelle. Un lucru periculos, fără îndoială, dar care merita.

Florence se văzu chemată la emir.

— Imediat.

În timp ce stătea pe bancheta din spate a limuzinei, cu Fetish pe locul de lângă şofer, lui Florence începu să-i sune telefonul de urgenţă. Răspunse şi, de la celălalt capăt al firului, auzi glasul bine-venit, dar problematic al lui Bobby.

— Hei, tati, spuse ea, ce mai faci? Sunt aici cu Sharif Fetish. Suntem în maşină, ne ducem la emir. La palat. Nu-i aşa că e distractiv? Mami ce face? E mai bine?

— Bomba din maşină, spuse Bobby. Francezii au pus-o.

— Serios? Ce grozav. Se poartă frumos cu asistentele?

— Sunt pe drum, mă întorc.

— Nu, nu. Nu cred că e bine pentru ea în clipa asta.

— Te mai sun.

— Bo..., începu ea, dar se controlă. *Bye.*

Se întoarse către Fetish.

— Mama. E în spital. Dar se simte mai bine.

Fetish acceptă explicația fără să clintească. Florence adăugă în șoaptă:

— M-am gândit că vrei să știi.

La sosirea lui Florence, Laila se afla în biroul emirului. Atmosfera din încăpere purta aroma distinctă a unei recente discuții în contradictoriu.

— Lăsați-ne, le spuse emirul lui Fetish și diferiților slujitori.

— Florence, începu Laila, emirul tocmai...

— Eu sunt cel care conduce audiența asta, dacă nu te superi. Simplul fapt că emiteți pe lungimile mele de undă nu înseamnă că mă las dat la o parte în propriul meu cort.

— Dragule, nu încearcă nimeni să te dea la o parte.

— Nu mă mai „drăgăli" atâta. Florence, s-au adus câteva acuzații. Din politețe, n-am să ți le repet.

— Da, stăpâne.

— Și nu mă mai „stăpâni" atâta. Să nu credeți că mă aiuriți cu lingușelile. N-aveți decât să vă țeseți pânza de păianjen, dar nu sunt insecta voastră. Acum, o să te întreb pe de-a dreptul. Te culci cu nevasta mea?

— Gaz, zise Laila, zău așa, e prea de tot.

— Las-o să răspundă.

În mașină, pe drum, Florence repetase doar răspunsurile la „Ești agent CIA?" Aceasta era o întrebare pe care nu o anticipase.

— Păi, nu. Dacă tot mă întrebați.

— Se vorbește. Se vorbește despre voi două.

— Cine vorbește? Cine ți-a spus asemenea prostii? întrebă Laila.

— Destul că se vorbește.

— Frumoasă unitate de măsură, zise Laila.

— Nu mă mai măsura atâta. Circulă zvonul că soţia mea — şeica — are o aventură cu o altă femeie! E înjositor. Un afront adus bărbăţiei.

— Dragule, nu cred că bărbăţia ta poate fi pusă la îndoială, dat fiind efortul susţinut pe care-l face.

— Femeie, mă superi.

Florence interveni:

— Îmi permiteţi să-i arăt înălţimii voastre un articol apărut ieri în *Al Matar*? Se leagă de chestia... de chestiunea asta a demnităţii voastre.

Scoase din servietă un dosar pe care i-l întinse.

El îl apucă posomorât şi-l citi. Titlul era următorul:

EMIRUL, FORŢA CONDUCĂTOARE
DIN SPATELE LUI TVMATAR

Din câte afirmă persoane bine informate din Amo-Amas, emirul Gazzir Bin Haz însuşi, şi nu şeica Laila, este cel care a dat de la bun început direcţia postului TVMatar.

„Din viziunea sa s-au născut programele, spune o astfel de persoană. Gazzir are capacitatea strălucită de a înţelege forţa acestui mediu de comunicare, pe care îl foloseşte pentru a transforma lumea arabă şi a o pune în armonie cu modernitatea, păstrând în acelaşi timp ceea ce este fundamental în bogata noastră religie şi cultură. Desigur, lucrul acesta îi va aduce şi inamici, dar unii de marcă, şi nici un conducător nu poate fi considerat măreţ dacă nu are inamici măreţi. Astfel, Gazzir poate fi supranumit «Noul Nasser» sau, după toate cruciadele organizate în ultima vreme de Statele Unite şi Anglia, «Noul Saladin»."

Articolul fusese scris de Rick, tradus în arabă de George şi trimis la *Al Matar* de Bobby.

— Hmm, făcu emirul.

— Citiți în continuare, spuse Florence. E și un paragraf despre Laila.

> Deși este, cu numele, directorul postului TVMatar, șeica Laila recunoaște fără rezerve meritele soțului ei în conceperea și implementarea acestor programe revoluționare.
>
> „Emirul — ne-a declarat ea într-un interviu telefonic — este un vizionar. Pentru el nu există prezent, ci doar viitor. Ca șef de stat, este profund preocupat de miile de detalii legate de guvernarea țării sale. Este adevărat că am ceva experiență în televiziune, de aceea era normal să îmi ceară să-l ajut. Dar, de la un capăt la altul, TVMatar este realizarea emirului."

— Ai spus tu așa ceva? întrebă el.

— E acolo, negru pe alb.

— Ce puneți la cale, împielițatelor? Trebuie să-mi spuneți.

— Te ajutăm să devii Noul Saladin, îi răspunse Laila. Dar dacă vrei să intri în istorie doar ca unul dintre mulții emiri bogați din Golf, nu trebuie decât să spui. Tu hotărăști.

Emirul se uită la Florence.

— E adevărat?

— Dacă măreția vă bate la ușă, sire, ce rost are să vă împotriviți?

Emirul își mângâie bărbuța.

— Azi-dimineață m-a sunat Kamar ak-Zaman, secretarul Ligii Arabe.

— Da? zise Laila.

— Vor să vorbesc la conferință. În Bahrain. Săptămâna viitoare.

— Dar e minunat, dragule! Până acum nu te-au invitat niciodată să vorbești.

— Sire, spuse Florence, e o veste cu adevărat excelentă. Dar mă tem că absența voastră din țară într-un asemenea moment s-ar putea dovedi... irezistibilă pentru anume elemente.

— Cum adică?

— Adică, sire, fratele vostru, Maliq, ar putea profita de ocazia oferită de absență ca să acționeze împotriva voastră.

Emirul o fixă o secundă cu privirea, apoi râse.

— Maliq? Să mă înlăture *pe mine* de la putere? Zău așa!

— Gândiți-vă. Fratele vostru se transformă din pilot de curse în ayatolah înflăcărat în mai puțin timp decât îți trebuie ca să ajungi de la zero la o sută de kilometri la oră. Brusc, toți *moolah*-ii vă declară corupt în predicile lor — bineînțeles, nu susțin că au dreptate. Apoi ambasadorul Franței vă spune că eu și soția voastră avem o legătură lesbiană.

Emirul se trase înapoi.

— De unde știi?

— O simplă deducție, Maiestate. V-ați întâlnit cu el și m-ați convocat pentru a ne pune față în față cu acest cancan. Căci asta este. Între timp, wasabienii au instituit starea de alertă în armată și patrulează de-a lungul frontierelor cu avioanele de luptă. O mașină-capcană explodează în centrul orașului. Iar acum sunteți ademenit... mă rog invitat... să părăsiți țara. Poate că văd eu pericole acolo unde nu există, dar avem aici toate elementele unei lovituri de stat în pregătire. Apropo, ați putea să-l întrebați pe domnul Valmar, data viitoare când vine să vă aducă bârfe despre soția voastră și despre mine, dacă vreunul dintre angajații de la ambasadă se pricepe la explozibili.

— Ce tot spui? Francezii au pus bomba?

— Fratele vostru și francezii se înțeleg foarte bine.

Emirul se întoarse către soția sa.

— E mai interesant decât să prezidezi peste Elveția Golfului, dacă vrei să știi părerea mea, spuse Laila. S-ar putea

ca Florence să aibă dreptate. Nu eşti obligat să te duci să vorbeşti la conferinţă. Poţi fi Noul Saladin aici, acasă, îmbogăţindu-te din onorariile pentru reclame. Saladin n-a avut în viaţa lui cifre ca astea. Şi mai e ceva: îţi dai seama cât timp a trecut de când o ţară arabă a avut de oferit altceva decât autocompătimire, refuz, acuzaţii şi sinucigaşi cu bombă? Pentru prima dată după secole întregi, o ţară arabă obţine venituri nu din petrol, ci dintr-o idee. Caz în care s-ar putea ca femeile să aibă şi altă contribuţie la progresul civilizaţiei decât propriul vagin. Nu înţelegi ce se întâmplă? Ai putea fi liderul arab care să scoată Orientul Mijlociu din Evul Mediu Şi tu priveşti şansa asta, care ţi-a căzut în poală ca o smochină coaptă, frângându-ţi mâinile şi acuzându-ne pe noi că suntem o pereche de Sapho?

— Bravo, bravo! Ce discurs frumos, spuse emirul, care apoi se întoarse iar către Florence. Crezi că regele Tallulah e implicat în acest aşa-zis complot împotriva mea? Îşi trimite avioanele de luptă să survoleze zona de graniţă. Când încolo, când încoace. Zi şi noapte. Deşertul se zgâlţâie de zgomotul motoarelor lui. Şi toate din cauza postului de televiziune.

— Nu ştiu, sire. Dar, istoric vorbind, Wasabia a tânjit întotdeauna după o bucată de coastă.

— Şi americanii or să îngăduie aşa ceva?

— Nu pot să vorbesc în numele guvernului Statelor Unite. E adevărat că, în largul coastelor voastre, sunt mai multe vase de război americane şi britanice decât peşti. Dar, după felul în care au mers lucrurile în ultima vreme, e posibil să nu fie prea nerăbdători să intervină militar.

Emirul medită.

— Atunci ce motiv a avut ambasadorul Franţei să vină la mine şi să-mi spună că americanii vor să mă răstoarne?

— Trebuie să recunosc, spuse Laila, că domnul Valmar a venit cu tot felul de idei astăzi. Aşa ţi-a spus?

— Mi-a spus că Florence e un spion trimis de CIA să-mi submineze regimul.

— Îmbogățindu-te și făcând din tine un Nou Saladin, liderul moral al lumii arabe? Asta zic și eu subminare.

— Ești într-adevăr spion, Florence? întrebă emirul.

— Nu crezi că ai acuzat-o de destule pe Florence pentru o singură zi? interveni Laila.

— Nu, răspunse Florence. Nu sunt spion.

Emirul nu păru definitiv convins, dar capul începuse deja să i se învârtească.

— Atunci ce motiv avea Valmar să-mi spună că se teme de posibilitatea unui conflict între Wasabia și Matar? întrebă el.

— Cine știe, dragule? Poate că vrea să cumperi niște avioane de luptă franțuzești. Ați abordat subiectul?

— A menționat... ceva.

— Poftim.

— Oricum ar fi, de-acum înainte, nu vreau ca voi două să mai ieșiți în public împreună. Nu faceți decât să dați apă la moară bârfelor.

— Ridicol, spuse Laila.

— Sunt emir. Trebuie să mă gândesc la demnitatea Matarului. Acum puteți să ne lăsați. Ne doare capul.

— „Demnitatea Matarului", îi spuse Laila lui Florence după ce ieșiră din birou. Cea mai aberantă expresie inventată vreodată. Îmi pare rău, draga mea. Se pare că s-a sfârșit cu sexul dezlănțuit și pasional. Dar, dacă e în joc demnitatea Matarului, ce putem face? Zău așa.

Florence se gândea la conceptul de abstinență sexuală.

— Vreau să mă ajuți cu o idee, spuse ea. Asta pentru cazul în care vrem să ducem totul pe un plan mai înalt.

capitolul cincisprezece

Mesajul de pe telefonul BlackBerry, de urgență, al lui Florence era: „Plaja Blenheim, ora 22,50."

Plaja Blenheim se afla la o oră de mers cu mașina spre sud față de Amo-Amas. O revistă pentru turiști o numise o dată una dintre cele mai frumoase zece plaje din lume. Nu devenise și una dintre cele mai frecventate plaje din lume, pentru că era terenul de reproducere al șarpelui de mare vărgat, unul dintre cei mai frumoși și mai veninoși șerpi din lume. Înainte de a primi numele ilustrului strămoș al lui Winston Churchill, zona era cunoscută drept Noosh al Zhikh-ir sau Laguna Evei. Poveștile locului spuneau că aici se aflase Grădina Paradisului.

Florence stătea în mașina parcată, privind plaja pustie în noaptea fără lună. Se simțea expusă. Făcuse eforturi ca să se asigure că nu era urmărită. Era obosită, iar cofeina și adrenalina îi provocau puseuri nervoase. Parcă avea în cap un ghem din folie de aluminiu mototolită. S-ar fi vrut acasă, în Foggy Bottom, într-o cadă cu apă fierbinte și spumă, nu pe o fâșie de nisip pe care se unduiau șerpi veninoși.

La unsprezece fără un sfert, coborî din mașină și se îndreptă spre malul apei, atentă la orice obiect care se zvârcolea. Imediat auzi zgomotul unui motor de barcă. Făcu semn cu lanterna. I se răspunse. N-o zări decât când era aproape pe mal: o barcă pneumatică rapidă, cu trei bărbați cu chipurile înnegrite, ținând în mâini arme automate.

De la prova, o siluetă cu fața neînnegrită sări când barca ajunse destul de aproape.

— Un pic cam dramatic, nu crezi? spuse ea.

— N-am găsit loc la avion, zise Bobby, întorcându-se către cei din barcă. Vă mulțumesc, domnilor. Complimentele mele căpitanului.

Barca dădu înapoi în valuri, se roti și dispăru bâzâind în întuneric.

— Mamă, cât sunt de mari submarinele de azi. Am avut o cabină întreagă doar pentru mine. Pe vremuri, dormeam în locașurile pentru torpile. Ce-ai mai făcut, Flo? Mi-a fost dor de tine.

Avea ceva parcă diferit. Abia când urcară în mașină, cu plafoniera aprinsă, văzu cât de mare era diferența. Părul blond și scurt îi era acum negru, lung și legat într-o coadă la spate. Avea și mustață. Îi zâmbi larg.

— Fă cunoștință cu Willie G. Underwood – și accentul din sud dispăruse, înlocuit de cel spart, vestic. Din Reno, Nevada. Mă bucur grozav de cunoștință. Cartea mea de vizită.

JACKPOTS INTERNATIONAL,
CONSULTANȚI DE JOCURI
Zarurile noastre sunt mereu mari

— Ce mama naibii mai e și asta? întrebă Florence.

— Depanator de jocuri mecanice! Dar nu ne recomandăm așa. Preferăm termenul de „specialiști în ajustarea recompenselor". Depanăm aparatele mari, Trump 7600 sau Bugsy 1200 — monștrii unde se câștigă până la o jumătate de milion de dolari. Ții minte, cele cu fluiere și sirene — *Heeeeeiiii! Avem un câștigătorrrr*? Ce rost are să riști să îmbogățești cine știe ce vânzător olandez de țigări de foi, nu? Mă urmărești?

— Într-adevăr, ce rost are?

— Eşti supărată pe mine? întrebă el, revenind la accentul de Alabama.

— Mi se pun o mulţime de întrebări în legătură cu tine. Până şi de către Laila. Cineva te-a recunoscut.

— M-am gândit eu. De-aia am venit cu jocurile mecanice. În lumea asta, trebuie să te confunzi cu peisajul. Ăsta e lucrul cel mai important.

— Unde stai?

— Am o cameră rezervată la Aladdin, în Infidel Land.

— Acolo chiar că o să te confunzi cu peisajul.

— Să ştii că *vreau* să mă pierd în peisaj, poate că ar trebui să-mi comand şi două prostituate rusoaice. Misiunea asta începe să-mi placă. Pari epuizată, Flo.

— Motivul pentru care par epuizată e că am tot primit vizite în miez de noapte, din partea poliţiei, care te căuta pe tine.

— Îmi pare rău. Dar în curând or să aibă probleme mai mari decât un schimb de focuri într-un garaj.

— Ce pregăteşti?

— O să ne reconcentrăm energiile aici. Văd că amicul Maliq s-a transformat în mare lider religios.

— Da, iar în ultima vreme a ţinut o mulţime de predici. Îi trezeşte din amorţeală pe *moolah*-i.

— Aşa se întâmplă când devine omul credincios şi lasă în urmă un trecut de păcat, murmură Bobby gânditor. Majoritatea fondatorilor marilor religii ale lumii au fost *playboy* de un fel sau altul înainte de a-l găsi pe Dumnezeu. Pe urmă, într-o bună zi, i-au auzit vocea, au zărit o lumină orbitoare şi ce să vezi? Corul cântă imnuri, iar ei au un miliard de adepţi. Dacă stai să te gândeşti, Isus a fost singurul care a înfiinţat o religie fără să treacă mai întâi prin faza tinereţii zbuciumate. Nu cred că era cine ştie ce distracţie să fii dulgher. Am un mesaj de la Unchiul Sam. E îngrijorat

de soarta ta. Vrea să pleci de-aici. Cred că are dreptate. Se întâmplă tot felul de lucruri şi or să se întâmple şi mai multe.

— N-am de gând să plec. E operaţiunea mea.

— Eu nu sunt decât solul, doamna mea.

— Ce se petrece? Ce-ai descoperit la Paris?

— Cam de când Maliq a scăpat miraculos din accidentul de maşină, la Banque de Cannes au fost deschise şaptezeci şi opt de conturi bancare. Numele pe care au fost deschise coincid cu numele a şaptezeci şi opt de *moolah*-i şi suma iniţială a fost de o sută de mii de dolari pentru fiecare. Adunând ce primesc indivizii ăştia de la francezi, peste bacşişul pe care li-l dă propriul lor guvern, mă gândesc să mă apuc şi eu de religie.

— Deci e adevărat: se pregăteşte o lovitură împotriva lui Gazzy.

— Eu aşa cred, spuse Bobby. Îl cultivă de ceva timp pe Maliq, făcându-i cadou maşini de curse şi turnând în el destul Château Lafite cât să înece o balenă. Cu Maliq de partea lor, obţin ce şi-au dorit dintotdeauna, ieşirea la mare. Baze navale, terminaluri pentru petroliere. Când or să sfârşească ei cu Amo, o să arate ca Riviera. S-ar putea să înfiinţeze şi festivaluri de film. Or să-i spună regelui Tallulah şi wasabienilor: „Bun, v-am scăpat de emirul Gazzir şi l-am instalat pe idiotul de frate-său. *Naturellement*, dorim o reducere la ţiţei. Dar nu vă alarmaţi, puteţi recupera cerându-le americanilor de două ori mai mult decât au plătit până acum", spuse Bobby, clătinând din cap. Ar fi trebuit să mă prind mult mai repede. Dacă m-aş fi prins, bineînţeles că n-aş fi folosit Air France pentru plecarea falsă de-aici. A fost o mare tâmpenie. Aşa şi-au dat seama că eu l-am omorât pe tipul de la garaj. Franţujii m-au turnat la matarieni. Pe de altă parte, aşa am ajuns şi eu la ei. Aşa că, într-un fel, suntem chit. Dar nu pentru mult timp, fiindcă le pregătesc franţujilor o figură de dimensiuni industriale.

— Ce vrei să faci?

— Flo... Florence, zău că e mai bine să nu știi.

— Lucrezi în continuare pentru mine, spuse Florence. Nu-i așa?

— Nu sunt deloc sigur că toată situația mai are vreun pic de coerență în momentul ăsta. Dar ascultă-mă, cred că Unchiul Sam are dreptate să te scoată de-aici. TVMatar a fost o idee foarte bună, dar, în loc să ducă la emanciparea femeilor, pare să provoace tulburări masive în zonă.

— O să fie un coșmar aici, mai ales pentru femei, dacă Maliq preia puterea și de dictat or să dicteze wasabienii. Știi bine ce-or să facă.

Bobby se uită pe geam.

— Mda, spuse el, dacă aș fi localnic, aș fi foarte tentat să investesc în companii care produc *abaaya* și văluri. S-ar putea ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă pe-aici.

— Ambasadorul Franței i-a spus lui Gazzy că se zvonește că Laila și cu mine suntem lesbiene.

Bobby oftă.

— Băi, sunt tari! Trebuie să recunoști. Dacă s-a dus vorba că tu și nevasta emirului vă țineți de tumbe împreună, cred că ar trebui să chem înapoi taxiul care m-a adus și să le spun să te ia pe tine.

— Nu plec de-aici și cu asta, basta.

— Tu ești șefa.

Merseră o vreme în tăcere.

— Ăă... spuse Bobby.

— Ce e?

— Zvonul ăsta... e doar atât, un zvon, nu?

— Sunt... Ce ți-a... Cum poți să-mi pui o asemenea întrebare?

— Întrebam și eu. Ca persoană care se ocupă de securitate, trebuie să am toate informațiile.

— Bine, acum le ai.

— Foarte bine.

— Doar pentru că nu m-am dat la tine...

— Flo, oftă Bobby, n-are nici o legătură.

— Eşti amabil să nu-mi mai spui aşa?

— Foarte bine. Doamnă.

— Nici aşa. De ce trebuie să sune fie ca femeia de serviciu, fie ca o babă?

— Bine. Florence a Arabiei. Aşa vrei să-ţi spun?

— Nu-mi spune în nici un fel, zise Florence şi se uită la Bobby, care zâmbea. Ce-i atât de amuzant? Eu nu văd nimic amuzant.

— Mă gândeam doar, zise el, cu ce paşi mari ne îndreptăm spre pace şi stabilitate în Orientul Mijlociu.

capitolul șaisprezece

Florence decise ca deocamdată să nu le comunice lui George și lui Rick că se întorsese Bobby. În cazul unui interogatoriu, cu cât știau mai puțin, cu atât mai bine.

— Pot să-ți spun ceva, Firenze?

— Da, George.

— Arăți îngrozitor.

— Mulțumesc.

— Poate nici eu nu arăt prea grozav. Pot să-ți mai spun ceva?

— Da, George.

— Am sentimentul limpede că îmi ascunzi ceva. Și Renard are același sentiment.

— Știți și voi, se petrec multe.

— Te superi dacă te întreb ceva?

— *Ce*, George?

— De fapt, nu e treaba mea. Nu-ntreba și n-o să ți se spună, ăsta e principiul meu, dar tu și șeica... Umblă un zvon.

— Nu, George, nu am o aventură cu șeica.

— Nu că m-ar deranja...

— Nu asta-i problema. Zău așa, nu mă așteptam ca oamenii mei să bârfească pe tema asta. Face parte din activitatea de dezinformare a francezilor, între altele.

— Aha. Foarte inteligent din partea lor. Prin părțile astea, lumea nu are prea multă simpatie pentru persoanele cu înclinații sapphice.

Chiar atunci intră Renard.

— Hei, Florence, ai auzit de zvonul ăsta care circulă pe seama ta și a soției șeicului?

— Chiar despre asta discutam.

— Aha, zise Rick și dădu din cap nesigur.

— Nu-i adevărat, spuse Florence.

— Hei, mie nu-mi pasă, să știi.

Florence suspină în sinea ei. Acum trebuia să-i explice și lui Rick că, numai pentru că nu se dăduse la el, asta nu însemna că ea și soția emirului nu făcuseră... cum se exprimase Bobby... tumbe împreună?

— Las-o moartă, spuse ea. Nu vrei să anunțăm la știrile de la ora șase că nu am o aventură cu soția conducătorului țării?

— Ar trebui să ne gândim un pic, spuse George. Nu e bine să circule așa ceva. Or fi ei mai deschiși la minte în Matar, dar tot arabi sunt.

— Abia aștept să aud ce idei aveți.

— Am eu o idee, spuse Rick. Cred că ar trebui ca tu și cu mine să fim văzuți în public, pipăindu-ne.

Florence îl ațintì cu privirea.

— Mulțumesc pentru contribuție.

— Vorbesc serios. Dacă vrei să le demonstrezi că ești hetero, știi altă metodă mai bună? zise Rick și zâmbi. Am putea să stăm la Café Clementine și să ne mozolim.

George spuse:

— Ăștia nu se dau în vânt după manifestările publice de afecțiune, fie ele hetero sau homo.

— Dacă trebuie să alegem între bănuiala că o face cu nevasta emirului și că o face cu mine..., ridică Rick din umeri.

Telefonul de urgență al lui Florence sună. Era Bobby sau Willie G. Underwood sau cum și-o mai fi spunând. Pe fundal, auzi zgomotul jocurilor mecanice.

— Ești singură? spuse el.

— Stau aici cu George și Rick. Ce se întâmplă?

— Lucrurile se mișcă la Kaffa. Nu știe nimeni, așa că nu povesti nimănui. Tocmai ni s-a comunicat că prințesa Hamzin, a doua soție a regelui Tallulah, a dat buzna ieri în ședința de consiliu. Suficient de rău. Ultima dată când s-a întâmplat așa ceva în țara aia, pe Pământ încă umblau dinozaurii. Dar, ca și cum n-ar fi fost destul, era fără văl și îmbrăcată în pantaloni. În pantaloni! Și dacă nici asta nu era destul, a început să-i predice regelui și membrilor consiliului despre îmbunătățirea situației femeilor din regat. S-ar părea că prințesa e fan al postului TVMatar. Cică pe rege l-au dus la spital, cu dureri de inimă.

— Înseamnă că a început, spuse Florence. Revolta femeilor arabe. E o veste extraordinară, Bobby.

— Aș zice că depinde de cum definești termenul de „extraordinară". Wasabienii sunt turbați de furie. Sateliții noștri interceptează tot felul de conversații. Și e foarte limpede pe cine dau vina pentru toate astea. E revoluția ta, Flo. Dar bănuiala mea e că oricând poate să intre cineva peste tine în birou și să te ducă la emir. De-aia te-am sunat, ca să te avertizez.

— Trebuie să difuzăm informația asta, să o dăm la știri.

— Ușurel, stai așa. Cine te crezi, Bob Woodward? Tot ce-ți spun e neoficial. Nu știe nimeni din afara palatului. Și nu se vrea să se afle, din motive evidente. Dacă dai știrea la televizor, o să se dezlănțuie iadul peste noi.

— Atunci de ce mi-ai spus?

— Ca să ții capul la cutie. În orice caz, nu ți-am spus ca să te duci să le fluturi steaguri roșii pe sub nas.

— Bobby, ăsta e principalul motiv pentru care am venit aici.

— Hei, Flo a Arabiei, ascultă-mă o clipă. Nu am venit aici, repet, NU am venit aici ca să declanșăm un război între Wasabia și Matar. Suntem de acord până aici? Pun pariu pe un milion de dolari — la care acum, că știu să

repar niște nenorocite de jocuri mecanice, am acces — că Unchiul Sam al nostru îmi dă dreptate.

— Îmi dai voie să-ți amintesc că asta nu e operațiunea ta? Ai fost adus ca să te ocupi de securitate și de informații. Și tot ce-ai reușit să faci până acum a fost să împuști un om într-un garaj și să dai de veste serviciilor secrete franceze despre prezența noastră aici. Până aici suntem de acord?

— Dacă pe mine nu vrei să mă asculți, sună-l pe Unchiul Sam și cere-i părerea despre situație. Dat fiind că el e cel care ne plătește lefurile.

— Asta o să și fac. Dar cum rămâne cu prințesa?

— Pentru prințesă, lucrurile nu sunt tocmai roz.

— Ce știm?

— Neoficial?

— Cine te crezi, Deep Throat? Ce știm?

— Arată rău. Din ce-au prins sateliții, se vorbește despre o lapidare.

— Lapidare? Bătaie cu pietre?

— Ce-a făcut nu a fost tocmai lucrul cel mai deștept din lume. Și-a pus bărbatul, pe rege, într-o lumină proastă de față cu toți miniștrii. Ce dracu', așa ceva nu se face nici în Alabama.

— Ce tot spui?

— Spun că pe prințesa Hamzin o așteaptă zile grele.

— Dar n-o putem abandona așa, Bobby.

— Cum adică? Nu lucrează pentru noi.

— Dar e cauza noastră. E revoluția noastră. Noi am inițiat-o.

— Stai puțin. Nu noi i-am spus să dea buzna peste ședința bărbatului ei și să ia pe toată lumea la trei păzește.

— Tu ai văzut vreodată o lapidare?

— Nu, dar ce legătură are?

— Eu am văzut. Mă rog, un clip video. Fata nu avea mai mult de nouăsprezece ani. Adulter. Folosesc pietre mici, ca să dureze mai mult. A fost oribil, Bobby.

— Nu mă-ndoiesc nici o clipă, dar uite ce e, Flo, nu trebuie să pierdem din vedere imaginea generală. Faci publică o asemenea informație și or să știe exact de unde provine, iar totul o să ți se prăbușească în cap. Și n-o să fie cu pietre mici. Or să fie niște pietroaie cât...

— Bobby, ăsta e momentul. E Aqaba. Nu mai putem da înapoi. N-o putem lăsa să moară.

— Dă-o dracului de treabă, fato, tu ce-ai crezut că o să se-ntâmple? Că toate emisiunile alea feministe difuzate într-un regat care e încă în secolul al XIV-lea or să aibă ca rezultat o conferință? Că or să se organizeze discuții pe grupuri, în care toți participanții poartă ecusoane în piept? Și că or să zică: „Ah, vai, câtă dreptate aveți, preaînțeleaptă doamnă din America, aveți absolută dreptate, nu ar trebui să ne persecutăm în felul ăsta femeile. Ce medieval din partea noastră! Gata, doamnelor, azvârliți vălurile, pe-aici către ghișeul de eliberare a permiselor de conducere. Și, ca să vă demonstrăm ce liberali o să fim de-acum înainte, nici capetele alea frumușele n-o să vi le mai retezăm!" Asta ai crezut că o să se întâmple? Suntem în Orientul Mijlociu! Leagăn de destabilizare, mama băilor cu catran, cel mai îndelungat conflict de pe planetă! Nu pricepi că, de la Grădina Raiului încoace, aici n-a mai mers nimic cum trebuie? Și n-o să meargă nimic, niciodată.

— Atunci ce căutăm aici?

— După cum se arată, înrăutățim și mai mult situația. Dar măcar suntem consecvenți. Asta ar trebui să fie mottoul nostru: „Politica externă a Statelor Unite în Orientul Mijlociu: înrăutățirea situației." Flo? Ești acolo? Zi ceva, Florence! Flo! Dă-o-ncolo de treabă, fato...

Florence o sună pe Laila.

— Trebuie să te văd. E urgent.

— Nu e momentul cel mai potrivit, spuse Laila. Gazzy scoate flăcări pe nări. A primit tot felul de telefoane. Se întâmplă ceva şi nu vrea să-mi spună ce.

— Cred că ştiu eu, dar nu vreau să-ţi explic la telefon.

— Nu cred că e bine să-l enervăm acum lăsându-ne văzute împreună. Ştiu că e absurd, dar n-ar trebui să dăm apă la moară zvonului ăstuia ridicol.

— E important, spuse Florence. Dacă n-ar fi, n-aş face-o. Chartwell Mall, lângă Starbucks. O să fiu afară, lângă ficus.

— E oare înţelept, draga mea, să mergem la mall într-un moment ca ăsta?

Florence se uită prin deschizătura cu plasă a vălului. Femeia care se apropie de ea era acoperită din cap până în picioare cu o *abaaya* albă. Ajunse lângă ea şi rămase locului, privind nesigură în jur.

— Eu sunt, spuse Florence.

— Slavă Domnului, zise Laila. Uită-te la noi. Mă simt ca o invitată la *Cher Azade*.

Se aşezară lângă ficus, în timp ce burghezia din Matar, mare, mică sau mijlocie, defila în confortul cu fundal muzical al mall-ului.

— Am reuşit să scap de bodyguarzi strecurându-mă pe uşa din dos a cabinei de probă de la Ralph Lauren. Sunt proşti ca noaptea. Ferească Dumnezeu să încerce cineva cu adevărat să mă asasineze. Ei, ce-i urgenţa asta enormă?

Florence îi povesti Lailei despre prinţesa Hamzin. Laila absorbi veştile în tăcere.

— Am cunoscut-o. E cea mai drăguţă dintre soţiile lui Tallulah, nu că asta o să-i ajute la ceva. Doamne, ce-o fi fost în capul ei? oftă Laila, întorcând capul spre Starbucks. Acum sute de ani, poate o mie, aici a fost un *souk*. Un furnicar

de negustători, vase și caravane. Unii dintre primii europeni care au băut cafea au luat-o de aici. Acum avem Starbucks. Așa progresăm. Ce să spun, Firenze, am impresia că ești foarte la curent cu tot felul de lucruri. Ce altceva mai ai să-mi relatezi în față la Starbucks? Până la urmă, tot m-ai amestecat în cine știe ce operațiune desfășurată de CIA?

— Sincer, nu știu pentru cine lucrez, spuse Florence.

— Un răspuns evaziv, care miroase de la o poștă.

— Știu cum trebuie să sune. Dar adevărul este că nu știu. Un tip care își spune Unchiul Sam...

— Nici nu vreau să aud, spuse Laila furioasă. O să sfârșesc într-o celulă de închisoare. Mai bine să nu știu nimic din ce ar putea dori să afle ei. Dar ai fi putut să-mi spui, Florence.

— E lucrul pe care-l aud de la toată lumea în ultima vreme, zise Florence bucuroasă, pentru prima dată, că purta văl, căci simțea lacrimile adunându-i-se în ochi. Îmi pare rău. Am așteptat momentul potrivit ca să-ți spun.

— Nu că nu mi-aș fi pus întrebări, continuă Laila, pe un ton ceva mai blând. Mi-a trecut prin cap. Nu sunt nici eu proastă. Dar totul mergea atât de bine, că am conchis că nu poate fi o operațiune a CIA-ului. Ei calcă mereu în strâchini. Și acum... Deci domnul Bobby al tău... el a fost la garaj.

— Da. A fost legitimă apărare.

— Întotdeauna e. Dar ce căuta acolo?

— Îi verifica mașina lui Maliq. A constatat că fusese aranjată. Fumul negru, minunea, au fost o făcătură care să-i ofere o scuză pentru transformarea religioasă.

— Deci... avem de-a face cu o lovitură de stat?

— Pot aranja să vă scot pe tine și pe fiul tău din țară, spuse Florence.

Laila se ridică în picioare.

— Mulțumesc, dar cred că ne-ai ajutat destul.

capitolul şaptesprezece

Florence se întoarse complet deprimată la birou, unde secretara o anunţă că o căutase „unchiul".

— N-a spus care unchi. A dat de înţeles că ştii.

Florence ştia, într-adevăr; şi mai ştia că nu avea să fie o convorbire plăcută. Formă numărul. Unchiul Sam răspunse la mijlocul primului ţârâit, ceea ce nu anunţa niciodată ceva bun. Auzea şuieratul aburului care parcă îi ţâşnea pe urechi.

— Ce, în numele a tot ce e mai sfânt, ai impresia că faci acolo? se precipită el.

— Văd că Bobby te-a pus la curent.

— La curent? Aşa-i spui tu? Pe toţi sfinţii mai sfinţi, nu poţi să dai ştirea asta la televiziune! Ai idee ce consecinţe poate să aibă?

Florence începea să obosească. Avea impresia că, de când lucra pentru guvern, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului contrazicându-se.

— I-am spus Lailei că lucrez pentru guvern.

— Poftim? Ce-ai făcut?

— Dacă tot eşti supărat pe mine, măcar să ştii de ce.

— Ce ţi-a venit să faci una ca asta?

— Am obosit să o tot mint. Şi oricum cred că ştia.

— Florence, spuse el pe cu totul alt ton, te retrag, cu începere din momentul ăsta. Ai făcut o treabă foarte bună. Dar eşti obosită. Ai nevoie să petreci un timp în State. Sau, şi mai bine, câteva zile la Paris sau la Londra, la cumpărături — pe banii lu' Unchiu'. Cum îţi sună?

— M-ai trimis aici să provoc o revoluție. Acum vrei să mă duc la cumpărături?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, las-o mai moale, domnișoară. Nu încerc să dau cine știe ce mare declarație șovină. Dacă vrei să te duci la muzeu, n-ai decât să te duci la muzeu. Eu sunt adeptul culturii.

— Ce spirit progresist.

— Florence, dacă difuzezi știrea asta despre prințesă, o să... Ah, cum să-ți explic?

— În englezește?

— În englezește. Foarte bine. O să-ți fac o paralelă englezească. În al Doilea Război Mondial, Churchill a aflat că nemții urmau să bombardeze Coventry-ul. Dacă i-ar fi avertizat pe locuitorii din Coventry, nemții s-ar fi prins că englezii le-au descifrat codul. Așa că i-a lăsat să lanseze bombele în Coventry. Și au murit oameni. Dar a câștigat războiul.

— Cu alte cuvinte, trebuie să fii nemilos.

— Exact. Exact.

— Mulțumesc, Unchiule Sam. Mi-ai clarificat perfect situația.

— Știam că o să înțelegi. Trimit avionul să te ia. Of, cred că ești zdrobită de oboseală. Dar ce treabă bună ai făcut. Ce treabă bună. Gândește-te la o săptămână într-un apartament la Le Bristol, pe Rue du Faubourg St. Honoré. Hotelul meu preferat. Somn până târziu, masaj, muzee...

— Sună grozav.

— O să fiu acolo când aterizează avionul. Cu o pancartă, la caruselul de bagaje.

— Pa, Unchiule Sam.

Florence o chemă pe Fatima Sham și îi înmânâ scriptul pentru emisiune. Fatima îl citi. Își ridică brusc ochii din hârtii.

— N-am văzut încă nimic pe tema asta. E în exclusivitate?

— Da.

— Şi sursa?

— Sigură.

— Aha, spuse Fatima. Pricep.

— Ar putea fi şansa vieţii tale, Fatima.

— Da. S-ar putea chiar să-mi aducă o slujbă de ziarist adevărat. Florence, ăsta pare a fi momentul potrivit să te întreb.

— Dă-i drumul.

— Suntem într-adevăr un fel de operaţiune CIA?

— Nici eu nu ştiu sigur, oftă Florence. Probabil ţi se pare că mă ascund după deget.

— Mda, spuse Fatima, cam aşa pare.

— Probabil că asta suntem, într-un fel sau altul. E la fel de adevărat însă că fata asta de la Kaffa urmează să fie omorâtă dacă nu facem nimic. Iar acum ştii tot atât cât ştiu şi eu.

— O, Doamne, spuse Fatima. Şi eu, care ziceam că facem aşa o treabă bună.

— Şi eu ziceam la fel. Dar trebuie să-ţi mai spun ceva. Difuzarea ştirii ăsteia n-o să te ajute să-ţi faci prieteni în Wasabia. Iar situaţia de-aici s-ar putea să se schimbe. Am stârnit un cuib de vipere. Dacă preferi să nu intri pe post cu aşa ceva, te înţeleg. Aş putea să o fac eu, dar ar însemna să le dau adversarilor muniţie de folosit împotriva noastră.

Fatima se uită la script.

— Nu-i putem lăsa s-o omoare cu pietre. Hai că mă aşez pe telefoane, să văd ce pot să aflu.

La uşă se opri şi completă:

— Indiferent ce se întâmplă, bravo ţie, Florence.

Florence îi chemă pe George şi pe Rick la ea în birou şi închise uşa, apoi îl prinse pe Bobby la telefon şi-l puse pe speaker.

— Bobby, vreau să-i scoți pe George și pe Rick din țară imediat.

— De ce? întrebă el și adăugă, după o pauză: Am avut impresia că ai stabilit cu Unchiul Sam... Ce se întâmplă, Florence?

— Bobby, te rog, timp de numai zece minute, prefă-te că ești în subordinea mea. Vreau ca amândoi să fie plecați de-aici până diseară. Poți să aranjezi cu taxiul ăla plutitor al tău?

— Dă-o-ncolo, fato, nu pot să comand un submarin nuclear ca pe o mâncare chinezească.

— Submarin? spuse George pălind. Stați așa. Eu nu mă urc în nici un submarin. Sunt claustrofob.

— E un submarin mare, George, spuse Florence.

— Ar trebui să fie mare cât *Queen Mary II* și să rămână la suprafață.

— George, zise Florence aspru, s-ar putea ca peste douăsprezece ore turela unui submarin american să fie pentru tine cea mai frumoasă priveliște de pe pământ. Bobby.

— Ce-i?

— Scoate-i de-aici. Cu submarinul, cu cămila, cu balonul cu nacelă, nu mă interesează. E o operațiune de exfiltrare de mare prioritate. Ne-am înțeles? Pot să contez pe tine? Alo, Bobby!

— Aici sunt, ce naiba!

Câteva clipe mai târziu, vocea i se auzi din nou în speaker.

— Băieți, sunteți acolo?

— Suntem aici, răspunse Rick în numele șocatului George, care începuse, în mod evident, să își deruleze în minte filmul de groază în care juca rolul principal, coborând mai adânc, tot mai adânc...

— Bine, ascultați-mă. Cunoașteți Café Winston, pe Esplanade, lângă restaurantul pescăresc în aer liber? Acum e trei și-un sfert. Să fiți acolo într-o oră. Nu mai târziu, ați

înțeles? Nu vă duceți acasă. Nu luați cu voi nimic de la birou. Ieșiți pur și simplu pe ușa principală. Plecați separat, la zece minute distanță. Fiecare să aveți sub braț câte un ziar sau o revistă. Așa o să arătați mai relaxați. Mergeți, nu fugiți. Nu vă uitați în spate. Dacă vedeți că vă urmărește cineva, e probabil unul dintre oamenii mei. Totul o să fie bine. Când ajungeți, comandați o cafea și stați liniștiți. Plătiți cafeaua când vi se aduce. Lăsați bacșișul obișnuit. O să vedeți două taxiuri Mercedes Amo trăgând în față, la câteva minute diferență. Fiecare o să aibă câte o fâșie de bandă adezivă galbenă pe antenă. George, tu iei prima mașină. Renard, pe a doua. Luați-vă ziarele cu voi. Ați reținut? Să vă repet?

— Nu, am reținut, spuse Rick.

— George, ești acolo? întrebă Bobby.

— Ce e?

— Totul o să iasă bine. O să supraviețuiești cu bine. Ai niște Valium sau ceva asemănător la tine? Lasă, îți trimit eu cu taxiul. O să fie bine. Să știi că pe submarine sunt... ăă... o mulțime cum ești tu.

— Claustrofobi?

— Nu, știi tu... ăă... Lasă. O să iasă bine.

— Bobby, spuse Florence.

— Ce e? se răsti el.

— Îți mulțumesc.

Bobby închise.

— În clipa asta, cred că nu-i sunt prea simpatică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece? spuse George.

— Plecați amândoi în concediu. Ați făcut o treabă extraordinară. Sunt mândră de voi.

Simți că se înecă, dar reuși să înghită.

— Firenze, repetă George, ce se petrece?

— Situația e pe cale să se deterioreze. Prefer să nu trebuiască să vă port și vouă de grijă.

— Hei, stai așa, eu pot să-i fac față, spuse Rick. Vorbești cu un tip care tocmai a organizat un turneu de golf în Coreea de Nord cu O.J. Simpson.

— Rick, am trecut de faza abilităților organizatorice. Uitați ce e, suntem foarte aproape să pierdem sprijinul celor care ne-au trimis aici, indiferent cine-or fi. Ceea ce face ca situația aici să fie, cum se spune în Departamentul de Stat, neviabilă. Ăsta e momentul în care se evacuează personalul neesențial.

— Neesențial? făcu Rick. Asta sunt eu?

— Ești cel mai sclipitor — și mai sucit — creier din domeniu. Ne vedem pe plajă, dar mai am câteva lucruri de făcut până atunci.

Plecară. În drum spre ieșire, Florence îl auzi pe George spunându-i lui Rick:

— Eu în submarin nu mă urc nici cu tot Valiumul din lume.

După plecarea lor, Florence izbucni în plâns, dar, ca o fată eficientă ce era, se potoli rapid și se apucă iar de treabă.

capitolul optsprezece

— Bună seara. Sunt Fatima Sham de la TVMatar şi vă prezint ştirile de la ora şase. Prinţesa Hamzin, a doua soţie a regelui Tallulah al Wasabiei, a fost condamnată la moarte prin bătaie cu pietre. Crima prinţesei: a militat pe lângă soţul său şi pe lângă miniştrii acestuia în favoarea drepturilor femeilor. Astăzi după-amiază l-am contactat telefonic pe prinţul Jerbil al Jakar, ministrul wasabian al Afacerilor Externe.

O fotografie a ministrului apăru pe ecran, însoţită de înregistrarea convorbirii telefonice.

„— Este o minciună monstruoasă! Nu există pic de adevăr în toate astea. Minciuni. Numai minciuni! Cine v-a spus o minciună atât de gogonată? Vreun delincvent.

— Îi putem lua un interviu prinţesei?

— Membrii casei regale nu acordă interviuri. Nu, e o provocare grosolană. E o tentativă de amestec în treburile interne. N-o să vă meargă. Nu, nu.

— Puteţi dovedi că prinţesa este încă în viaţă?

— Bineînţeles că e în viaţă! Toată lumea e fericită. La revedere, doamnă."

Urmă sunetul receptorului trântit în furcă.

— A fost prinţul Jerbil al Jakar, ministrul wasabian al Afacerilor Externe, continuă Fatima. Practica wasabiană a bătăii cu pietre presupune ca mărimea pietrelor să fie aleasă în conformitate cu gravitatea faptei. În cazurile de adulter, se folosesc pietre mici, pentru prelungirea execuţiei.

Nu se știe care va fi mărimea lor pentru o soție de rege, pentru crima de a fi militat în favoarea îmbunătățirii situației femeilor. Am vorbit cu marele muftiu Adman Ifkir, o autoritate de frunte în lumea religioasă wasabiană.

Banda porni.

„ — Mare muftiu Ifkir, vă mulțumim că ați acceptat să acordați un interviu pentru TVMatar.

— Da, sunt aici. Numele Domnului fie binecuvântat.

— Delictul comis de prințesa Hamzin pare să fie foarte grav.

— Aa, foarte grav, foarte grav. Nu există pedeapsă suficient de severă.

— Dar bătaia cu pietre? Pare destul de severă.

— Doar dacă folosești pietre foarte mici.

— Dar de ce nu este pur și simplu decapitată?

— Nu, nu, nu. E prea rapid. Prea rapid.

— Atunci, ce dimensiune de pietre recomandați?

— Cele mai mici. Ca astea. Astea sunt cele mai bune. Ca acelea cu care azvârlim în Satana la Mecca, de hagialâc.

— Acelea chiar sunt *foarte* mici. Dar nu durează foarte mult să ucizi o femeie cu pietre atât de mici?

— Ba da. Asta e și rostul. E un gest de îndurare. Îi dă timp să se căiască.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat.

— Cu plăcere."

Florence îi spuse în cască Fatimei:

— Asta o să le atragă sigur atenția. Interviurile sunt bune.

— Florence, spuse un asistent din cabina de control. Șeica Laila. Pe linia doi.

— Fir-ar să fie, Florence, ce faci?

— Ce-am venit să fac.

— Asta include și destabilizarea întregii regiuni? Și un pretext oferit Wasabiei să ne invadeze? Iar tu, tu o să fii demult plecată, nu-i așa? Văzută ultima dată suind la bordul unui elicopter american.

Închise telefonul înainte ca Florence să apuce să-i răspundă.

Florence rămase la postul ei din cabina de control pe tot parcursul nopții, până a doua zi de dimineață, urmărind evenimentele. Nu exista un loc mai bun pentru urmărirea evenimentelor. Toată lumea venea la ea prin intermediul monitoarelor. Pe cel din fața ei era un bărbat cu o expresie dură, identificat pe burtieră drept PRINȚUL BAWAD, MINISTRUL WASABIAN DE EXTERNE. Florence îl urmări pe soțul răposatei prințese Nazrah, a cărei evadare din miez de noapte pusese în mișcare tot acest lanț de întâmplări. Părea total neamuzat în timp ce își croia drum pe lângă o grămadă ordonată de reporteri guralivi, în fața sediului Națiunilor Unite.

— Nu există nici un strop de adevăr în toate aceste calomnii, declară el încruntat, înainte de a dispărea în limuzină, înconjurat de agenții de pază încordați.

Pe alt monitor, Florence văzu un grup de femei adunate în fața ambasadei Wasabiei de la Washington, cu pancarte pe care scria PORCII DE WASABIENI și ELIBERAȚI-O PE PRINȚESA HAMZIN.

Ei, Nazrah, îi spuse ea în gând, *uite ce tevatură ai stârnit.*

Un alt monitor înfățișa o conferință de presă aflată în curs de desfășurare la Departamentul de Stat din Washington.

— Nu am nimic pentru dumneavoastră acum, spuse purtătorul de cuvânt, mai lugubru decât de obicei, unei păduri de mâini ridicate în fața sa.

— Secretarul a discutat cu wasabienii pe tema aceasta?

— Nu, din câte... Cum spuneam, nu am nici o informație pentru dumneavoastră.

— Care e situația prințesei?

— Sunteți liberi să puneți întrebarea ministrului lor de Externe.

Un reporter francez întrebă:

— Ce informații ne puteți oferi despre relația dintre guvernul american și TVMatar, care a difuzat acest material provocator?

— Nu știu să existe vreo legătură.

— Dar finanțarea vine din partea CIA-ului, nu?

— Nu am nici un comentariu de făcut pe această temă.

Florence se surprinse gândindu-se la Rick și la George. Și-i imagină pe toți în barca de cauciuc, îndreptându-se spre submarinul care îi aștepta, sub paza trupelor SEAL cu fețele înnegrite. George se văicărea. Zâmbi cu gândul la Bobby, care îi povestea despre marinarii voinici pe care urma să-i cunoască.

Hotărî să vadă care era situația. Formă numărul Unchiului Sam pe telefonul de urgență. Telefonul sună de câteva ori, apoi un glas înregistrat îi spuse că numărul format nu era alocat. Începuseră să distrugă țesuturile de legătură. De-acum încolo, era singură.

Spre ora patru dimineață, o ajunse oboseala și simți nevoia să se odihnească măcar o oră. În tavanul toaletei de lângă cabina de control exista o trapă de siguranță. Oamenii lui Bobby o instalaseră. O deschise și urcă pe acoperișul clădirii în care se afla TVMatar, de unde se vedeau întregul oraș și golful. Se întinse, privind cerul de deasupra Matarului. Știa că, în fiecare noapte, multă lume din Orientul Mijlociu dormea pe acoperișuri – pentru a fugi de caniculă, sau poate de poliția secretă. Într-un colț de lume unde aceasta vine după tine în mijlocul nopții, un asemenea aranjament este înțelept. Singura problemă este că, uneori, alături de stelele căzătoare, apar și ploile de gloanțe. Arabii adoră să tragă salve de bucurie în aer, pentru a sărbători victoriile existenței: o nuntă, nașterea unui fiu, vestea că încă un martir a urcat la cer.

Florence moţăi fără linişte până în zori, apoi coborî în cabina de control, unde află că wasabienii aduseseră dovezi că prinţesa Hamzin era bine, sănătoasă.

Dovezi triumfătoare. Prinţesa nu era doar bine, sănătoasă, ci şi la cumpărături, după bijuterii, nici mai mult, nici mai puţin decât la Paris. Televiziunea franceză difuzase imagini surprinse prin vitrina principală a magazinului Hermès. Ele o înfăţişau întinzând cardul American Express pentru o brăţară cu diamante de 150 000 de dolari. Reporterul de la ştiri apăru cu un zâmbet ironic şi spuse:

— Evident, prinţesa preferă să *poarte* pietrele.

Florence îşi aruncă privirea asupra celorlalte monitoare. Pe toate se vedea acelaşi material filmat. Îi urmă prinţul Bawad, întruchiparea siguranţei de sine.

— Lumea poate vedea limpede, spuse el, mângâindu-şi bărbuţa, ce viaţă oropsită duc prinţesele noastre.

În ora următoare, Florence văzu o succesiune de vorbitori în zeci de emisiuni televizate. Unul, un profesor de antropologie de la Universitatea din Chicago, spuse că Statele Unite nu aveau căderea să impună altor ţări valorile feminismului pentru simplul motiv că multe dintre femeile arabe, indiene sau africane, poate chiar majoritatea, „nu doresc să fie emancipate".

— Cum ne-ar plăcea, întrebă el gânditor, dacă una dintre aceste ţări ar încerca să ne impună valorile sale?

Florence tocmai încerca să decidă dacă majoritatea femeilor arabe, de pildă, erau mulţumite de statutul lor când îi sună telefonul mobil. Era Laila.

— N-ar fi trebuit să spun ce-am spus.

— Nu ai nici un motiv să-ţi ceri scuze faţă de mine, spuse Florence.

— Deduc că ai văzut imaginile de la Paris?

— Da.

— Şi?

— Există două explicații posibile. Prima este că informația e eronată. A doua că i-am salvat viața.

— Trebuie să recunosc că nu e tocmai ideea mea despre sufragiul femeilor arabe, să întinzi gheara după o brățară de o sută cincizeci de mii de dolari de la Hermès, achitată cu un card American Express.

— Ai văzut expresia de pe chipul ei. Era ca drogată.

— Asta intenționezi să declari la televiziune?

— Nu știu, spuse Florence, regretând absența lui Renard, maestrul formulărilor și reformulărilor. Cineva a fost mai șiret decât mine.

— Nu vrei să știi care e poziția Noului Saladin? Cred că se pregătește să instituie lapidarea în Matar — pentru conducerea de la TVMatar. Ne cerem scuze public?

— Ticăloșilor ălora? Peste cadavrul meu.

— În locul tău, n-aș folosi expresia asta în Orientul Mijlociu. Mai bine transmite ceva. Eu o să încerc să-l ocolesc pe Noul Saladin, dar tu fă bine și apucă-te de treabă.

Cu ochii la peretele de monitoare luminoase, Florence o chemă pe Fatima.

— Fatima, îi spuse ea, o să vină și ziua în care ai să faci jurnalism adevărat. Dar n-o să fie astăzi.

— Bună ziua vă spun din studioul de știri TVMatar din Amo-Amas. Sunt Fatima Sham. O sursă apropiată familiei regale din Wasabia a confirmat pentru postul nostru că prințesa Hamzin a fost condamnată la moarte prin lapidare, pentru delictul de lipsă de respect. Sursa confirmă, în același timp, că, în urma reacției internaționale negative față de această știre, combinată cu indignarea crescândă la nivel mondial, casa regală încearcă acum să mușamalizeze povestea. În seara trecută, după afirmațiile sursei noastre, prințesa a fost luată pe sus, urcată într-un avion al Forțelor Aeriene Regale Wasabiene și transportată la Paris, unde s-a

regizat o expediție prin magazine, din care să reiasă că prințesa se află la mii de kilometri depărtare, unde cumpără bijuterii scumpe, și nu este amenințată cu o moarte oribilă. Vă prezentăm interviul în exclusivitate cu sursa noastră dinăuntrul palatului de la Kaffa. Dat fiind că se teme pentru viața sa, am convenit să nu-i arătăm chipul și să folosim doar numele de „Abdul".

„— Poți să ne spui ce s-a întâmplat?

— Urmau s-o omoare cu pietre pe stăpâna mea. Cu pietre foarte mici. Ah, îngrozitor. Apoi s-a dat știrea la televizor — slavă cerului! Ministrul regelui Tallulah a început să se teamă și a spus: «Vai, asta o să aibă un efect îngrozitor, îngrozitor asupra imaginii regale! Trebuie să așteptăm și să o ucidem când nu-i acordă nimeni atenție.» Așa că au venit cu seringi mari, pline cu droguri, și au înțepat-o, uite-așa (Abdul se împunse în braț). Și au dus-o la avionul de Paris.

— De unde știi toate acestea?

— Eram acolo! Am văzut. Cu cei doi ochi ai mei, mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a îngăduit să-i păstrez pe amândoi. Era și o persoană franceză.

— Ce persoană franceză?

— A, foarte franceză. O persoană franceză cu părul cărunt. A fost de multe ori aici, în palat. Cei din familia regală îl ascultă mereu. Cred că tot ce e francez e bun. El le spune ce să facă și ei fac. Le spune: «Aduceți-o la Paris, o să montăm o expediție la cumpărături.»

— Spui deci că imaginile de la televiziune, cu prințesa la cumpărături, au fost special aranjate ca să pară că nu este în pericol?

— Da, dar e în mare pericol! În continuare! Când n-o să mai fie nimeni atent, atunci or s-o ucidă. Biata mea stăpână!

— Abdul, îți mulțumim pentru tot ce ne-ai relatat. Ai dat dovadă de mult curaj acceptând să vorbești. O ultimă

întrebare: spui că francezii au multă influenţă pe lângă casa regală wasabiană?

— Da. De multe ori i-am ascultat pe prinţi şi pe rege vorbind la telefon, de multe ori, şi francezii ziceau: «Trebuie să ne ajutaţi să luăm înapoi ieşirea la mare pe care ne-a furat-o ticălosul englez Churchill. Iar noi o să vă dăm petrol şi baze navale.» De multe ori am auzit asemenea conversaţii. De multe, multe ori.

— Îţi mulţumim. Domnul să te aibă în pază. După pauză, o relatare a corespondentului nostru de la Paris."

Florence se lăsă pe spate în fotoliul din cabina de control. Păcat că nu fusese şi Renard aici, să urmărească împreună interviul. Era convinsă că ar fi fost mândru de ea. Cel mai mult o mulţumea detaliul despre francezi. Chiar atunci sună Laila.

— Formidabil. Unde naiba l-aţi găsit pe Abdul? Ce lovitură!

— Lucrează aici, la cantină, spuse Florence.

— Aha.

Urmă o pauză.

— Da, cu asta sigur luăm un Emmy pentru reportaj de investigaţie majoră. Cred că n-am să-i împărtăşesc partea asta Noului Saladin. A, începe iar. Nu vreau să pierd nici un cuvânt. Te sun la reclame.

— Bun venit din nou la ştirile de la TVMatar. Sunt Fatima Sham. Vă prezentăm o relatare în exclusivitate de la Rita Ferreira, corespondentul nostru de la Paris.

— Da, Fatima, bună ziua. Mă aflu în faţa porţii de la Onzième Bureau, o ramură mai puţin cunoscută a serviciilor franceze de contrainformaţii. Am încercat să vorbim cu oficialii de aici în legătură cu informaţia conform căreia fonduri secrete s-ar îndrepta către *mullah*-ii din Matar, într-o încercare de a provoca o lovitură de stat în acest liniştit stat din Golf şi de a înlocui un conducător binevoitor

și popular, emirul Gazzir Bin Haz, cu o dictatură islamică fundamentalistă.

Pe ecran apăru reportera încercând să împingă un microfon pe geamul unei mașini care ieșea pe poartă.

— TVMatar, alo! *Bonjour*! Este adevărat că încercați să provocați o revoluție în Matar?

Mașina își continuă drumul. Ecranul arătă doi jandarmi apropiindu-se și făcând semn camerei să nu mai filmeze.

— *Allez! Allez!*

— Suntem de la TVMatar, vrem să vă punem câteva întrebări.

— Nu. Trebuie să plecați. Plecați. Plecați imediat.

— Dar vrem să vorbim cu cineva de la Onzième Bureau, să întrebăm despre planurile de destabilizare a țării.

— Trebuie să întrebați la Ministerul de Externe. *Allez!*

capitolul nouăsprezece

— Cred, spuse Laila la telefon, că ar fi bine să vii încoace, la palat. Ambasadorul Franței a cerut audiență. Noul Saladin are nevoie de o mână de ajutor să țină spinarea dreaptă. E singura lui parte care nu e dreaptă mai tot timpul. Îți trimit mașina.

Florence străbătu, în mașina cu șofer, străzile de cuptor ale orașului, până la palat. Pași pe pardoseala stropită cu lapislazuli, trecând pe lângă fântânile răcoroase de alabastru, pe terase umbrite și coridoare cu mozaicuri, pe lângă soldați din gardă îmbrăcați în uniforme de ceremonie și până în sala de audiențe a emirului, unde o aștepta Leul din Matar. Leul stătea încruntat.

— Ei bine, domnișoară intrigantă, spuse el, mi-ai adus popularitate. Brusc, toată lumea vrea să mă vadă. Ambasadorul Franței, ambasadorul Wasabiei. Ambasadorul vostru, al Americii. Până și ambasadorul Rusiei. Mă-ntreb, ăsta ce mai vrea? Ar trebui să-i chem pe toți odată. E mult de când n-am mai organizat o mare audiență diplomatică. Nu știu dacă să-ți mulțumesc sau să te deportez. Aș putea pur și simplu să pun să te escorteze până la granița wasabiană și să te azvârle dincolo. Sunt convins că regele Tallulah ar fi încântat să-i fii și lui oaspete.

— Regret că i-am provocat atâta bătaie de cap Maiestății Voastre.

— Nu, zău. Acum, ce-i cu zvonul că francezii îi cumpără pe *mullah*-i? E adevărat?

— Da.

— Şi cum de-ai aflat tu acest detaliu atât de interesant?

— Meseria mea e să adun informaţii.

— Lucrezi pentru CIA? De data asta vreau un răspuns cinstit.

— Eu nu ştiu să fie aşa, stăpâne.

Emirul o ţintui cu privirea.

— Cum adică, nu ştii să fie aşa? Ce fel de răspuns e ăsta?

— Unul vag, dar cinstit. A fost cineva, care însă a dispărut. Aşa că acum s-ar părea că sunt angajată la TVMatar. Adică lucrez pentru Maiestatea Voastră.

— Nu-mi mai arunca praf în ochi. Acest cineva, cine e?

— N-am ştiut niciodată exact. Mi s-a prezentat ca venind din partea guvernului Statelor Unite. Cert este că dispunea de resurse mari. Destul ca să facă totul posibil. Finanţarea iniţială, elicopterul dăruit Maiestăţii Voastre...

— Vreau un răspuns!

— Dragule, interveni Laila, calmează-te. O să-ţi iasă o erupţie. Florence încearcă să-ţi explice. Deşi recunosc că, în momentul ăsta, nici eu nu înţeleg prea bine. Dar TVMatar e total independent. Tu eşti proprietarul, dragule. Mai mult, îţi aduce venituri foarte, foarte frumoase. Ai cel mai mare post de televiziune din lumea arabă.

— Da, da, da, dar a fost finanţat cu bani de la contrainformaţiile americane?

— Dragule, spuse Laila, crezi că, dacă ar fi fost, ar fi funcţionat atât de bine?

— Asta aşa e, murmură Florence.

— Nu ştiu dacă totul a ieşit chiar atât de „bine", spuse emirul. Şi nu încercaţi să mă duceţi cu vorbele voastre mieroase. Vreau să ştiu — acum, în clipa asta — dacă a fost o operaţiune a americanilor.

— Da, recunoscu Florence. Regret că v-am mintit. Dar nu regret ce am făcut.

Emirul își mută privirile de la Florence la soția lui.

— Tu ai știut?

— Nu, se bâgă Florence. Am mințit-o și pe Laila. V-am mințit pe amândoi.

Emirul se așeză pe divan, bătându-se cu vârfurile degetelor peste buzele vineții.

— Atunci nu am de ales. O să trebuiască să urmeze o arestare. Și un proces și pe urmă... Uite în ce situație m-ați pus. Nu-mi lăsați de ales.

— Dragule, zise Laila, hai să ne gândim bine înainte de a face vreun pas pripit. Florence a recunoscut că a lucrat pentru o ramură ezoterică a guvernului american. Dar TVMatar este în întregime sub controlul nostru. Și a dat Matarului un glas pe scena internațională. Am lăsat mult în urmă uleiul de smochine și taxele lui Churchill. Iar acum Florence și șoriceii ei curioși par să fi dat peste un complot menit să te înlocuiască pe tron cu odiosul tău frățior. Una peste alta, a făcut din tine un om independent, bogat și important, și se străduiește să te țină pe tron. Iar tu vrei s-o arestezi. Faci cum vrei, dar, dacă insiști să mergi pe drumul ăsta fără sens, singurul mesaj pe care o să-l transmiți lumii are să fie: „Uitați-vă ce găgăuță am fost! Americanca a reușit să mă îmbrobodească perfect!" Și s-a terminat cu Noul Saladin. Dar tu decizi, dragule.

Emirul își frecă fruntea. Laila îi aruncă o privire lui Florence.

— Mai ești și acum agent american? o întrebă ea.

Florence se închipui ținând o conferință de presă la Departamentul de Stat. *Nu am nimic pentru dumneavoastră acum.*

— Florence?

— Nu, nu. Cred că, în momentul ăsta, nu mai sunt.

Laila se întoarse spre emir.

— Poftim. Ce atâta tevatură?

Emirul le privi ostenit pe cele două femei care stăteau în picioare dinaintea lui.

— Dacă aflu, spuse el, că sunteți mână în mână, o să aveți de suportat consecințele. Consecințe drastice.

— N-ar trebui să ne gândim ce-o să-i spui lui Monsieur Valmar?

La momentul cuvenit, fu anunțat ambasadorul francez. Laila și Florence se retraseră pe o ușă separată, înainte ca el să fie poftit înăuntru.

— Ai fi putut să mă avertizezi că ai de gând să recunoști că ești spion american, spuse Laila nervoasă.

— Nu sunt spion. Și n-am fost niciodată.

— Mă rog. Pentru moment, situația pare să se fi stabilizat. Dar *au revoir*, Elveția Golfului.

— Da, o aprobă Florence. Începe să aibă tot mai mult aer de Orientul Mijlociu.

Florence se întoarse la TVMatar. Îi sună mobilul. Răspunse și se încruntă, recunoscând vocea.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Un salut nu tocmai prietenos, spuse Unchiul Sam. Am încercat cu disperare să dau de tine.

— Serios? Ce straniu! Și eu te-am sunat de câteva ori și mi s-a spus că numărul e nealocat. Am avut sentimentul pregnant că m-ați azvârlit peste bord.

— Telefoanele astea. Mă scot din minți.

— Las-o moartă. Ce vrei? Sunt foarte ocupată.

— Trebuie să stăm de vorbă, Florence.

— Vorbește.

— Între patru ochi. Trimit avionul. Iar. Poate ajunge în două ore. Și de data asta nu mai e o invitație, domnișoară.

— Nu mai lucrez pentru tine (îl auzi suspinând). Dacă vrei, îți trimit o scrisoare oficială de demisie. Le-am povestit despre tine.

— Cui i-ai povestit despre mine?

— Emirului. Lailei. Și m-am simțit foarte bine.

— Fir-ar să fie, Florence. Ce te-a apucat să faci una ca asta?

— M-am plictisit să mint. Scuză-mă.

— Ai făcut o clientită. Uite ce e, se mai întâmplă. Practic, toți ambasadorii pe care îi trimitem în străinătate sfârșesc prin a face lobby pentru țările respective, nu pentru Statele Unite. Din fericire, boala are leac.

— Da? Care?

— Te urci în avion și vii acasă. Și a doua zi, când te trezești, ți se pare totul un vis.

— O să vin acasă după ce termin aici.

— Ai terminat acolo. Ce trebuie să fac, să trimit Delta Force după tine? Să nu crezi că nu sunt în stare. Florence, nu mă face să vin personal până acolo.

— La revedere, Sam. Mulțumesc pentru tot.

— Șeica?

— Ce-i cu ea?

— Zvonurile alea... sunt adevărate? Ai... cum să spun... o legătură cu șeica?

— E absurd.

— Se vorbește mult pe tema asta, Florence. Pentru tine e foarte periculos. Știi de ce sunt în stare arabii. Cum e cu bărbăția lor.

— Spre deosebire de noi, să zicem?

— Înțelegi foarte bine ce vreau să spun. Trebuie să te scoatem de-acolo. *Imediat.*

— *Nu-ți pune nădejdea în femei*
Și nu te încrede în inima lor,
Căci bucuria și tristețea
Le vin din părțile trupului.

— Ce tot spui acolo?

— Un fragment din *O mie și una de nopți.* Uite, am promis să rămân, să termin ce-am început.

— Ai promis? Cui i-ai promis?
— Prietenei mele lesbiene, Laila.
— Florence...
— La revedere, Sam.

După încheierea convorbirii, Florence simți că i se ia o povară de pe umeri. Se uită la telefonul mobil, cel pe care i-l dăduse Bobby, veriga ei de legătură cu cei care acum îi erau foști angajatori, cald încă după frazele precipitate ale Unchiului Sam. Sună din nou. Se pregătea să apese pe buton ca să preia apelul, dar se opri. Știa că telefoanele mobile erau un mijloc de asasinare des folosit în Orientul Mijlociu. Israelienii îl introduseseră. Câteva grame de explozibil C4 în microfon.

Erau în stare să-i facă una ca asta... și ei? Florence așează telefonul jos și se trase înapoi din fața lui, în timp ce el continua să țârâie.

— Ah!

Tresări.

— Scuze, Florence.

Dăduse peste asistentă.

— Ai pățit ceva?
— Nu, n-am nimic.
— N-o găsim pe Fatima.

Fatima Sham, prezentatoarea, nu venise la serviciu. O căutaseră acasă, pe mobil, la prietenul ei, la mama ei. Dispăruse.

Florence o sună pe Laila.

— O să vorbesc cu colonelul Boutros, spuse aceasta. Când a fost văzută ultima dată?

— Aseară, când a plecat de la studio.

— Bine, mă ocup. Până atunci, Gazzy s-a umflat în pene de zici că-i mascota de la Michelin. I-a frecat ridichea ambasadorului francez pentru chestia cu *mullah*-ii. Monsieur.

Valmar era cam palid când a plecat. Gazzy n-a mai simţit că are atâta putere de când a exilat-o pe maică-sa. Sper că n-am creat un Frankenstein.

În timp ce autorităţile o căutau pe Fatima, Florence încerca să se concentreze asupra emisiunilor de la TVMatar care se ocupau de evenimente. Şi nu erau puţine.

Maliq reintrase în joc. Îşi chemă adepţii să se adune pe circuit, pentru „rugăciune". Emirul îi refuză autorizaţia pentru miting. *Mullah*-ii îl acuzau acum că „vinde Islamul necredincioşilor". Gazzy replică azvârlindu-i pe câţiva în închisoare şi confiscându-le Mercedesurile. Dădu o declaraţie în care sublinia că, în conformitate cu legea, în Matar, adunările publice trebuiau aprobate de emir. Aceasta încă de la cel de-al treilea emir (1627-1641), despre care savanţii afirmau acum că suferise de agorafobie, o boală rară în deşert, dar orişicât.

Francezii negau suav, cu fluturări aferate de mână, că le-ar fi trimis în secret bani *mullah*-ilor din Matar. Negau, de asemenea, până şi existenţa unui Onzième Bureau. Între timp, agenţii biroului îşi ocupau timpul dând spre publicare tuturor ziarelor arabe articole în care se sugera că familia Bin Haz era acum o filială aflată în proprietatea exclusivă a guvernului american.

Prinţesa Hamzin, cu ochii duşi în fundul capului, se mutase, împreună cu anturajul de masculi musculoşi, de la Paris la Londra, unde era fotografiată intens la Harrods şi în alte magazine de lux. American Express aduna bani cu lopata de pe urma acestei excursii. Wasabienii continuau să pretindă insistent scuze din partea postului TVMatar pentru „glumele sale odioase".

În restul ştirilor venite din Orientul Mijlociu: şcolile palestiniene ofereau acum cursuri prin corespondenţă pentru sinucigaşii cu bombă; în Israel, arheologii americani

descoperiseră, sub structurile Orașului Vechi, un manuscris datând din secolul unu, care se voia a fi un certificat de căsătorie între un dulgher nazaritean pe nume Iosif și o fostă prostituată, Maria, din orașul Magdala. Aceasta provocă senzație timp de mai multe luni, până când datarea cu ajutorul carbonului și investigațiile confirmară că documentul plecase din departamentul de publicitate al unei edituri din New York.

La trei zile după dispariția Fatimei, la recepția postului TVMatar sosi un pachet. După ce se stabili că nu avea o bombă, pachetul se dovedi a conține o casetă video. Caseta o prezenta pe Fatima, îngropată în nisip până la gât și omorâtă cu pietre de dimensiuni mici. Înregistrarea dură douăzeci de minute. Toți cei care o vizionară aveau ochii plini de lacrimi.

Florence se duse cu caseta la Laila. Nu se simțea în stare să o mai vadă o dată, de aceea părăsi încăperea, în timp ce Laila se uita.

Așteptă afară, pe terasă, privind la golful luminat de lună, simțind cum stropii sărați ce țâșneau din fântâna așezată în mijlocul stemei regale îi acopereau pielea. Laila ieși din cameră, palidă, zguduită. Nici una din ele nu rosti un cuvânt. Rămaseră lângă balustradă, de unde se vedeau grădinile, ascultând valurile care lingeau malul și briza care făcea să foșnească frunzele curmalilor.

capitolul douăzeci

— E o mizerie, spuse emirul, nu zic că nu e, dar nu avem nici o dovadă.

— Dovadă? repetă Florence mânioasă. Cine altcineva ar fi putut fi?

— Ce ai de gând, să stârneşti un război? E un lucru oribil şi regretabil şi am să-i dau de capăt. Dar caseta n-o s-o difuzezi sub nici un motiv. N-ar însemna decât să le faci jocul celor care au comis aşa ceva.

— Înălţimea Voastră, spuse Florence, femeia asta a fost un cetăţean al ţării voastre. S-a bucurat de protecţia voastră. Oare poporul vostru nu mai e decât un vânat care cade precum gazelele sub loviturile braconierilor wasabieni?

— Bineînţeles că nu. Şi nu sunt sigur că-mi place tonul dumitale, doamnă.

— Iertaţi-mă. Am uitat că mă adresez Noului Saladin.

— Situaţia dumitale aici e suficient de complicată şi fără să mai adaugi insolenţa. Laila, poate ar fi mai bine s-o conduci pe musafira noastră.

— Gazzir, spuse Laila, nu poţi lăsa aşa ceva nepedepsit. Poate c-a fost un act de răzbunare, dar a fost şi un mod de a-ţi pune la încercare hotărârea.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Măcar să arăţi lumii ce i-au făcut fetei ăsteia.

— Dar nu ştim cine-i autorul.

— Atunci doar o dăm pe post, propuse Florence, şi lăsăm lumea să tragă singură concluziile.

— Văd că vrei război, doamnă de la CIA, spuse emirul. Dar n-am de gând să ți-l ofer. Ai venit aici ca să stârnești zarvă și ai reușit. Acum nu te mai ține curelele? Ar fi trebuit să rămâi acasă. Ai noroc că nu ești tu pe casetă.

— Cum poți să spui așa ceva, Gazzy? zise Laila.

— Nu, spuse Florence. Are dreptate. Eu ar fi trebuit să fiu.

— N-am de gând să provoc un jihad numai ca să-ți satisfac pofta de martiriu. Așa. Am o agendă foarte încărcată. Vă puteți retrage.

Laila o conduse pe Florence până la mașină. Îi șopti la ureche, să n-o audă bodyguardul:

— Cafea, mâine, la zece.

Noul „bodyguard" oficial nu o urmă pe Florence și în baia de dincolo de cabina de control. A doua zi, la ora nouă, Florence luă *abaaya* pe care o ținea într-un sertar al biroului. Intră în baie și ieși prin trapa pe acoperiș, coborî pe o scară de incendiu și parcurse pe jos cele trei cvartale până la garajul unde stătea ceea ce Bobby numise „mașina de siguranță". Teoretic, cel puțin.

Ținându-și respirația, răsuci cheia în contact. Mașina nu sări în aer. Douăzeci de minute mai târziu era la mall, în fața cafenelei Starbucks, unde, sub ficus, o aștepta o siluetă cunoscută, în alb, ținând două cafele mari, cu lapte degresat.

— Cu neputință să bei ceva prin plasa asta de la gură, se plânse Laila.

— Folosește paiul.

— Ieri, după ce am plecat noi, a primit un telefon de la... O, Doamne, acum eu sunt spionul. Nu mai lucrezi pentru ei, nu-i așa, Florence? Trebuie să-mi spui.

— Nu. Acum suntem pe cont propriu.

— Bine. A primit un telefon de la regele Tallulah. Am ascultat întreaga conversație.

— Cum?

— Am adaptat sistemul. Nu trag cu urechea de amorul artei, dar, când ai un copil de care trebuie să te îngrijești, cum se spune, informația înseamnă putere.

— Despre ce-au discutat emirul și regele?

— Despre summitul panarab din Bahrain. Tallulah i-a spus că abia așteaptă să-l vadă acolo. Cu multă nerăbdare. Ce cinste pentru Matar. Și așa mai departe. Îmi venea să urlu.

— Au vorbit despre Fatima?

— Da, în felul care le e specific. „Ce poveste neplăcută." „Într-adevăr, foarte neplăcută." Acum erau chit, așa că nu mai avea nici un rost să insiste. Nu mai e o chestiune de onoare. Să înceapă festivitățile. Parcă-i vedeam împreună într-un cort, cu bărbile lucind de seu de oaie și de orez cu unt. A fost oribil, Firenze. L-am iubit odată. Cu tot cu haremul lui. Dar după ce am auzit ieri... nu. Nu mai pot să-mi dăruiesc dragostea unui asemenea om.

Tăcură câteva clipe. Florence spuse:

— Vor să-l scoată din țară. Întrunirea panarabă. Atunci o să se întâmple. Atunci or să acționeze.

— Da.

— E dispus să te asculte?

— În momentul ăsta? S-ar putea să creadă că e o cabală organizată de amândouă, ca să-l împiedicăm să îmbrace mantia Noului Saladin.

— Atunci cum procedăm, Laila?

— Înainte de orice altceva, trebuie să-mi scot fiul de aici.

— Vrei să te ajut?

— Mai bine nu. Dar am nevoie de o zi sau două. Sora mea locuiește în Anglia. Mi-am păstrat conturile bancare. Pentru zile ploioase. În deșert nu plouă prea des, dar când se întâmplă, potopul poate să fie ucigaș.

— Patruzeci și opt de ore, deci.

— Firenze, știu că ai spus că o să mă ajuți până la capăt. E foarte frumos din partea ta, dar... Ce încerc să spun, draga mea, deși nu prea coerent, e că s-ar putea să fie mai bine să pleci din Matar chiar acum.

— Nu încă. Mai am asta de făcut. Pe urmă plec, împreună cu tine. În plus, zâmbi Florence, nu pot să urmăresc totul pe ecranul unui televizor din aeroportul de la Frankfurt. Prea m-am obișnuit să stau în cabina de control.

— Of, Doamne, spuse Laila. Ce-o să se aleagă de noi?

— Asta m-a întrebat și Nazrah în noaptea aia, la Spitalul Fairfax.

Se ridicară, îndreptându-se spre ascensoare.

— Te-aș săruta de la revedere, spuse Laila, dar nu trebuie să-i scandalizăm pe bunii căutători de chilipiruri de la mall.

Trei zile mai târziu, telespectatorii care urmăreau TVMatar văzură cu surprindere chipul nou care îi întâmpină din redacția știrilor de la ora șase. Era cel al unei femei atrăgătoare de vreo treizeci de ani, cu părul negru. Ar fi putut trece drept localnică, dar avea un nume cu rezonanță italiană.

— Cea care prezintă de regulă știrile în această emisiune, începu Florence, este Fatima Sham. Fatima a dispărut în urma unui reportaj în care relata că familia regală wasabiană și-a condamnat o prințesă la moarte prin lapidare, pentru crima de a fi militat pe lângă rege pentru a pune capăt persecuțiilor împotriva femeilor. Autoritățile au inițiat investigații pentru a o găsi pe domnișoara Sham. Cercetările au rămas fără rezultat. Apoi, cu patru zile în urmă, TVMatar a primit o casetă video expediată anonim. Caseta vă va fi prezentată în scurt timp. Dar vă avertizăm: ea prezintă uciderea domnișoarei Sham. Dacă nu aveți puterea sau dorința de a vedea cum este omorâtă cu pietre

o tânără, atunci este mai bine să nu urmăriţi materialul care urmează. Dacă sunt copii de faţă, este recomandabil să fie scoşi din încăpere. Difuzarea se face la iniţiativa mea, exclusiv a mea, cu un singur scop: de a cinsti memoria unei femei curajoase, care a îndrăznit să ridice glasul împotriva unei nedreptăţi teribile şi care, pentru aceasta, a fost ea însăşi ucisă în mod sălbatic. Termenul de „martir" este astăzi compromis şi mânjit. Veţi vedea acum un martiriu adevărat.

Florence dăduse instrucţiuni personalului să întrerupă liniile telefonice şi să baricadeze toate uşile către cabina de control. Ceruse, de asemenea, ca, pentru alimentarea cu energie, să se facă trecerea pe generatoarele de urgenţă, pentru ca emisia să poată continua şi în cazul în care sursele exterioare aveau să fie tăiate.

Banda se derulă până la capătul celor douăzeci de minute. Toată lumea din studio plânse, deşi toţi văzuseră caseta. Florence trebui să facă eforturi ca să îşi păstreze cumpătul. Se lipsise de fard, pentru ca ochii să nu i se transforme într-o caricatură noroioasă în rimel.

Îi trebuiră câteva minute după finalul înregistrării pentru a continua.

— Nu se ştie exact cine a comis acest act. Dar metoda de execuţie este des folosită în Wasabia. Fatima Sham avea douăzeci şi şase de ani. Lasă în urmă o familie, prieteni, colegi şi milioane de surori din întreaga lume arabă. *Etemen aan mouwt'ha yekoon aindee manaa.*

În câteva clipe, se auziră bubuituri în uşa de oţel a cabinei de control. Toată lumea era pregătită de luptă. Se înarmară cu extinctoare, securi, ţevi de oţel, cabluri electrice. Urmărindu-i, Florence încercă o mândrie amestecată cu sentimentul inutilităţii.

— Nu, ordonă ea. Puneţi-le jos.

Îşi desprinse microfonul, se privi în oglindă şi merse la uşă. Îi făcu semn unui tehnician care se aşezase în aşa

fel încât să-i atace pe invadatori cu un coş de hârtii. Acesta deschise uşa. Cinci sau şase bărbaţi dădură năvală înăuntru, cu armele scoase. Florence li se adresă aspru.

— Lăsaţi armele. Noi suntem neînarmaţi.

Agenţii de securitate îngheţară, luaţi prin surprindere de neaşteptata temeritate. Apoi unul dintre ei, aparent şeful, se apropie şi o plesni pe Florence puternic peste faţă. Lovitura o prinse pe picior greşit. Florence căzu. Tehnicianul cu coşul de hârtii se îndreptă spre atacator, dar primi un pat de pistol peste faţă, care îi rupse nasul şi împrăştie stropi de sânge prin aer. Ameţită, Florence simţi metalul rece cuprinzându-i cu o pocnitură încheieturile. Fu ridicată cu forţa în picioare şi scoasă târâş din cabina de control.

O îngrămădiră pe bancheta din spate a unui automobil şi-i aruncară o pătură peste cap. Nu-i rămase decât să ghicească dacă aceasta era pentru a o umili sau pentru a o împiedica să vadă unde o duceau.

Ştia unde se afla secţia de poliţie şi, după mişcările maşinii, încercă să calculeze dacă aceasta era destinaţia. După un sfert de ceas de curbe cărora le pierdu şirul, nu avea nici cea mai vagă idee încotro o duceau. Aşezat pe scaunul din faţă, şeful nu-i răspunse la întrebări.

Până la graniţa cu Wasabia nu erau decât cincisprezece kilometri, iar scenariul acesta direcţional îi era cel mai puţin agreabil dintre toate. Dar mai exista o posibilitate: se îndrepta către aceeaşi soartă ca a Fatimei. Florence îşi imagină maşina oprind, pătura fiindu-i smulsă din cap, groapa săpată în nisip, coşul plin cu pietre mici, camera video montată pe trepied. Sigur voiau să înregistreze şi de data aceasta.

Îşi simţi obrajii înfierbântându-i-se şi stomacul urcându-i în gât. Apoi însă, imaginea sa, acoperită în propriile resturi odată cu execuţia, fu mai puternică decât greaţa. Dacă asta trebuia să-i fie soarta, Florence era hotărâtă să o întâmpine cu toată demnitatea de care era în stare, cu capul

sus, cu privirea senină şi poate chiar cu un „Mai duceţi-vă dracului!" aruncat ucigaşilor. În fine, poate ceva mai elegant decât „Duceţi-vă dracului!" Meditã asupra ultimelor sale cuvinte.

Trecu o jumătate de oră. În cele din urmă, automobilul încetini, coti de câteva ori şi opri. Auzi glasuri. Fu extrasă de pe bancheta din spate şi, cu fiecare braţ prins strâns, fu escortată pe o suprafaţă de marmură. Îşi aminti, din cursul despre luări de ostatici pe care-l făcuse la Departamentul de Stat, că trebuia să observe toate detaliile, dar, cu pătura în cap, nu-i era uşor. Îşi spuse: *asta e podeaua, e un amănunt pe care pot să-l reţin.* Dar, la urma urmelor, nu era decât o podea şi atât.

capitolul douăzeci şi unu

Fu dusă într-o cameră fără ferestre, cu un scop arhitectural ambiguu. Ar fi putut sluji drept cămară pentru alimentele proaspete, lămâile verzi de Kaffir şi pepenii de Damasc. Asemenea spaţii aveau şi alte utilizări, mai puţin plăcute. Grosimea uşii care se închise în urma ei şi puţinătatea mobilierului — un scaun şi o masă de lemn, un bec atârnat de tavan, un pat de campanie, cu arcuri, şi o găleată de plastic — trădau austeritatea. Singurul obiect nelalocul lui era camera video, montată pe un trepied.

După ceasul de mână, cu cadranul zgâriat de cătuşe, se apropia de trei noaptea când se deschise uşa. Bărbatul din faţa ei purta haine occidentale, care ar fi putut fi o uniformă militară, minus însemnele.

— O să fii deportată, spuse el, aşezând câteva foi de hârtie pe masă, în faţa ei. Unde, asta depinde.

Citi hârtiile. Era o mărturisire, sub forma unui script. Pesemne că urma să o citească pentru a fi înregistrată.

În ea, Florence recunoştea „o relaţie nenaturală şi imorală"... nu cu şeica, ci cu colega ei de la TVMatar, Fatima Sham. Florence învăţase destule despre jurnalism pentru a recunoaşte un paragraf introductiv bun. Continuă să citească. Mai departe, recunoştea că încercase să şantajeze casa regală wasabiană de Hamooj. „Ruşinosul complot" era pentru a le pretinde suma de 20 de milioane de dolari. Când ei refuzaseră — „aşa cum, slavă cerului, era de aşteptat" — iubita lui Florence, Fatima Sham, transmisese la televiziune

„diabolicul și neadevăratul" reportaj despre prințesa Hamzin. *Cineva a cumpănit bine toate astea*, își spuse Florence, în timp ce citea. Confesiunea continua prin a afirma că Florence și „complicii" ei se răzbunaseră pe „wasbienii de onoare", ucigând-o pe Fatima în maniera sângeroasă descrisă și trimițând o copie a casetei la Kaffa, cu amenințarea că avea să fie difuzată pe TVMatar, iar vina avea să fie atribuită wasabienilor, dacă nu se plătea o răscumpărare de 40 de milioane de dolari. Din nou, „cinstiții" wasabieni refuzaseră să cedeze. Apoi însă, „poliția" — scriptul nu preciza *care* poliție — o prinsese. Nu mai putea trăi cu gândul la lucrurile rușinoase pe care le comisese, de aceea înregistra această „mărturisire adevărată". Care se încheia cu scuze față de emirul Matarului și de regele Wasabiei pentru înfăptuirea unor acte atât de diabolice, în timp ce era oaspete pe pământul „sfânt".

— Ca să vezi, spuse ea la final, ridicându-și ochii către temnicerul cel acru. S-ar zice că n-am stat cu mâinile în sân.

Omul apăsă pe butonul de înregistrare al camerei video.

— Începe, spuse el.

Florence privi drept în obiectiv.

— Mă numesc Florence Farfaletti, spuse ea. Sunt cetățean american. Cred că sunt ținută undeva, într-un subsol. E puțin umed, dar altfel tolerabil. Vă urez o zi bună.

Bărbatul apăsă pe butonul de oprire.

— N-o să-ți placă la Kaffa.

Se apropie de ea. Florence se chirci, crezând că voia s-o lovească, dar el îi desfăcu cătușele.

— Conduci un post de televiziune, continuă el, indicându-i camera video. Poftim, aparatură de televiziune. Mă întorc peste două ore. Fă filmul.

Se folosi de ora următoare pentru a cerceta fiecare centimetru pătrat al încăperii. Încercă să smulgă o sârmă din pat, cu gândul de a-și face o unealtă pentru a forța ușa, dar

renunță după câteva minute. Abordarea prezenta lacune, între care prima era că nu se pricepea să forțeze încuietori. Li se predaseră câteva noțiuni de bază în cursul de un weekend pe care-l făcuse în Virginia, despre luarea de ostatici, dar mare lucru nu se lipise de ea. Se gândi să câștige timp sabotând camera video, dar i se păru un câștig neînsemnat. Poate că dacă vorbea, fără a mărturisi nimic, până se termina caseta — o Șeherezadă video, cu contorul oprit la 1001.

Se întrebă ce se mai întâmpla la Washington. Ce făcea Unchiul Sam? Trăgea sfori sau ștergea fișiere din computer? Sau stătea la un martini și o friptură nu prea pătrunsă, cu garnitură de ceapă, la Palm?

Îi era dor de Bobby. Îi era dor de George. Îi era dor de Rick. George și Rick nu i-ar fi fost de prea mare ajutor, dar ar fi putut-o încuraja. Închise ochii — o durea capul de frică și oboseală — și visă la turela unui submarin nuclear american spărgând suprafața netedă ca sticla de dincolo de plaja cu șerpi. Unde era Laila? Orele treceau.

Cu câteva minute înainte de șapte dimineața, după ceasul scrijelit, auzi sunetul ușii descuiate. Inima îi bătea tare. Ușa se deschise și intrară temnicerul și încă un bărbat — un torționar, după înfățișare. Temnicerul se duse drept la camera video și examină contorul. Arăta tot 003. Fața i se crâmpoți de nemulțumire. Îi făcu semn cu capul torționarului, care scoase un pistol de nouă milimetri și-i lipi țeava de fruntea lui Florence. Era rece ca stetoscopul unui doctor. Florence înghiți în sec și închise ochii.

— Faci mărturisire?

— Nu.

— Omoar-o.

Florence închise strâns ochii. Simți mirosul uleiului de pe armă. Se întrebă ce aveau să facă apoi cu cadavrul ei. Să-l

dea rechinilor de dincolo de recif? Crabii aveau să termine ce era de terminat. Își văzu propriile oase, de un alb strălucitor, sclipind fosforescent pe fondul albastru al apei, odihnindu-se placid pe fund. *Haideți odată!*

Pistonul țăcăni în gol. Cu un țipăt scurt, Florence deschise ochii. Cei doi zâmbeau cu cruzime, dar în ochii lor se citea limpede înfrângerea. Plecară. Ea se ridică și trase un șut găleții de plastic, până în celălalt capăt al încăperii. Aceasta ricoșă din perete. Apoi, de spaimă și epuizare, Florence leșină.

În vis îi era sete, foarte sete. Își mușca buzele ca să-și bea sângele. Era în deșert. Era ca un cuptor. În timpul atacului de la Aqaba, era atât de cald, încât mâinile lui Lawrence se băsicau pe metalul armei. Și mai era și un submarin. *Un submarin în mijlocul deșertului? Nu pune întrebări. Urcă la bord... ascultă... te cheamă.*

— Ce zi e? o întrebă ea pe Laila.

— Joi.

Florence stătuse cinci zile în celula subterană, înainte ca ușa să se trântească de perete și în încăpere să pătrundă colonelul Boutros, șeful Poliției Regale Matariene, împreună cu doi dintre oamenii săi.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că sunteți teafără, doamnă. Aveți vreo rană gravă? Ce v-au făcut? Le-ați văzut fețele? Puteți să ne faceți o descriere?

O scoaseră afară și văzu că stătuse în subsolul unei clădiri abandonate, ca o fabrică, de la marginea orașului Amo-Amas. Pe drumul înapoi către sediul poliției, îi puse colonelului o mie de întrebări. Răspunsurile lui i se părură prudente. Când ajunseră la poliție, îi aștepta acolo o armată de ziariști, cu camere video. Colonelul Boutros se înfoie, pozând studiat alături de Florence.

— Domnul fie lăudat, am găsit-o!

Un reporter de televiziune îi întinse un microfon:

— Flor-ents, o să anunți acum sfârșitul jihadului sexual organizat de femeile din Matar?

— Poftim?

— N-ai știut?

— Am stat cinci zile închisă într-o celulă.

— Femeile din Matar au făcut jihad pentru tine. Împotriva bărbaților din Matar.

— Cum au făcut asta?

— După ce ai fost răpită, șeica Laila a ieșit pe post și le-a cerut femeilor din Matar să nu mai aibă relații cu soții lor până când te întorci. Sunt numeroși bărbați în Matar care se bucură de revenirea ta.

Florence tocmai digera vestea, când auzi sunetul unor sirene. Își făcu apariția o limuzină albă, lungă de doisprezece metri, purtând emblema casei regale și escortată de motocicliști. În ea era Fetish, omul de încredere al emirului, tot numai zâmbete unsuroase.

— Slavă marelui Allah, care ni te-a adus înapoi nevătămată!

Apoi mașina porni în grabă către palat.

După ce i se dădu o cameră în care să se spele și îmbrăcăminte curată, Florence fu introdusă în sala de ceremonii a emirului. La intrare, o orbi un fulger de lumină. Fotograful oficial. Emirul se ridică în picioare — un lucru într-adevăr neobișnuit — și-i ieși în întâmpinare. O îmbrățișă și o sărută blând pe frunte, în timp ce blițurile continuau, scăldându-i în lumini intermitente, ca de stroboscop. Laila privea.

— Soră dragă! spuse el. Prin ce-ai trecut și cât de îngrijorați am fost!

Continuă să pozeze pentru încă vreo câteva fotografii. Apoi Fetish făcu un semn cu mâna și fotograful dispăru; rămaseră doar emirul, Florence și șeica. Între soț și soție se simțea tensiunea, constată Florence.

— Cum te simți, dragă Florence? spuse el. Sunt oripilat, pur și simplu oripilat că ți s-a putut întâmpla așa ceva. Dar — și coborî tonul până la unul de predică blândă — nici tu nu ai fost deloc cuminte în ce-ai făcut. Aici nu suntem la Super Bowl-ul american, să dai tot ce-ți trece prin cap la televizor. N-ai idee, nici nu-ți poți imagina ce probleme mi-ai cauzat cu vecinii. Au adus tancuri — tancuri! — la graniță. Și propriul tău guvern s-a alarmat. S-a alarmat foarte tare. Precis și-au spus: dă, Doamne, să nu fie al doilea Kuweit! S-au purtat numeroase convorbiri între Washington, Kaffa și Amo-Amas. Nici nu vreau să mă uit pe factura pentru telefon. În fine, totul s-a aranjat. Deocamdată. Stai jos, stai jos, pentru Dumnezeu. Vrei un ceai? Ceva mai mult decât un ceai? Whisky? Și mie mi-ar prinde bine. Mulțumim Domnului pentru perseverența colonelului Boutros.

Florence se uită la Laila, care îi aruncă o privire care parcă spunea: *cântă-i în strună.*

— Da, spuse emirul, îndreptându-se ușor de spate (întotdeauna stai drept când minți de îngheață apele). Oamenii lui te-au găsit. La timp. Bunul Dumnezeu știe ce ți se pregătise.

Florence răspunse:

— Mulțumesc lui Dumnezeu că l-a trimis pe colonelul Boutros.

— Ai reușit să le vezi fețele? întrebă amabil emirul. O să-i dăm în urmărire. N-or să mai aibă liniște. Sau poate c-au fugit deja dincolo de graniță.

— Cei care m-au răpit erau... wasabieni?

— Desigur. Nici un matarian n-ar fi în stare de un act atât de barbar.

Observația îi smulse Lailei un mormăit. Emirul înțepeni. Apoi spuse:

— Laila a fost foarte îngrijorată din cauza ta. Ca noi toți, de altfel. A apărut la televiziune și le-a cerut femeilor din

Matar să întrerupă... relațiile conjugale normale până o să fii găsită.

— În cazul lui Aristofan a mers, i-o întoarse scurt Laila.

Emirul zâmbi.

— Într-adevăr, ne-a dat un imbold în plus să te găsim. Întregul Matar — dar mai ales bărbații — se bucură de revenirea ta. Care, vai, trebuie să fie scurtă. În condițiile date, cred că este mai bine să părăsești țara. O să regret plecarea ta, Florence. Ce mult ai înveselit micul și monotonul nostru regat de la marginea mării. Dar, înainte să pleci, una sau două chestiuni.

— Aș fi zis că sunt cel puțin trei sau patru, sire.

— Poftim? A, suferința prin care ai trecut nu ți-a tocit spiritul. Excelent, excelent. Acum, o să te rog să dai o mică declarație.

— Asta voiau și cei care m-au răpit.

— A, nu-i același lucru, zise emirul cam pripit. Doar ceva care să aducă pacea între mine și femei. Vezi tu — continuă el, aruncându-i o privire rapidă Lailei, care îl urmărea cu o răceală evidentă —, s-a lăsat impresia că guvernul nostru nu a fost suficient de preocupat de această oribilă răpire. Desigur, realitatea este cu totul alta. O să corectezi această impresie înainte de a pleca?

Florence îl măsură rece, din cap până în picioare.

— Cum poruncește Înălțimea Voastră.

— Ești foarte *simpatico*, Florence. Asta e italianca din tine. Întotdeauna i-am adorat pur și simplu pe italieni, chiar dacă n-au fost deloc cuminți sub Mussolini. Carevasăzică, faci pace între mine și femei. Bun, bun. Atunci, eu îmi iau rămas-bun. Cum te pot răsplăti pentru tot ce ai făcut aici? Trebuie să mai vii să ne vizitezi. A, era să uit, un dar.

Emirul bătu din palme. Apăru Fetish, purtând o cutie neagră. Emirul o deschise. Era o medalie, meșteșugit lucrată în email și aur, de forma unui cap de leu pe două iatagane fără teacă, emblema Matarului.

— Ordinul Leului Regal al Matarului, clasa întâi, spuse emirul cu mândrie, trecându-i panglica peste cap. Este prima dată când i se acordă unei femei.

Florence se uită la Laila, care își dădea ochii peste cap. Făcu o plecăciune ușoară.

— Este o mare cinste, sire.

— Să vii repede înapoi, draga mea. Să vii repede înapoi. Iubito, o conduci tu pe Florence?

Florence și Laila vorbiră încet pe drumul spre mașină.

— Jihad sexual? întrebă Florence.

— Nu râde. A funcționat. Nici un bărbat matarian nu s-a mai culcat cu o femeie de cinci zile. Un stimulent foarte puternic. Dar, dacă nu era domnul Thibodeaux al tău, puteai să fii și acum în celulă. A intrat în priză după ce ai dispărut.

— Bobby? E...

— Afară. Și-a tras altă identitate. Foarte îndrăzneață. Nu uita să-l feliciți pentru ea.

capitolul douăzeci și doi

Florence auzi mulțimea înainte ca ea și Laila să iasă pe ușa principală a palatului.

— Ce-i asta? o întrebă ea pe Laila.

— Suporterii tăi, scumpo.

Erau cu miile, în special femei. La vederea lui Florence, începură strigătele ondulate ale femeilor arabe, deși trecuse destul de multă vreme de când tradiția aceasta se mai manifestase în Matarul deschis către progres. Începură să scandeze:

— Flor-ens! Flor-ens!

Obiectului acestui omagiu, care stătea pe treptele de marmură, îi suna ca numele unui deodorant de cameră. Se repeziră înainte, îmbulzindu-se în jurul ei, pipăind-o, agățându-se de ea. I se înmânară flori. Garda de la palat încercă fără succes să le respingă pe femei.

Laila avusese grijă să fie de față camere video care să înregistreze totul, precum și un car de reportaj de la TVMatar, care să transmită materialul către un satelit aflat la 400 km înălțime și, de acolo, către milioane de televizoare. În ultima vreme, începuse să gândească asemenea unui realizator de *reality show*-uri, fapt care aproape o îngrozea.

— Flor-ens! Flor-ens!

Laila țipă în urechea lui Florence:

— Cred că e bine să le spui câteva cuvinte, draga mea, altfel n-or să te mai lase să pleci de-aici.

— Dar...

— Şi nu uita să-i mulţumeşti lui Gazzy, altfel chiar că nu mai pleci.

Florence roşi înghiţind în sec, cu gura uscată ca iasca. Simţea mai degrabă epuizarea decât triumful, dar ridică mâinile pentru a calma mulţimea şi prin minte îi străfulgeră inevitabil imaginea lui Peter O'Toole sărind cu mantia lui albă pe acoperişul trenului turcesc dinamitat. Oricât ar fi încercat să şi-o alunge din cap, nu reuşi. Filmul nu voia să se întrerupă. Următoarea imagine era aceea a turcului rănit trăgându-i un glonţ în umăr lui O'Toole. Acum se uită în jos cu teamă la mulţimea care o înconjura. Deşi cele mai multe femei erau îmbrăcate în haine occidentale, erau şi câteva zeci care purtau *abaaya*. Poate că antropologul de la Universitatea din Chicago avusese dreptate: poate că unele dintre femeile arabe *nu* voiau să fie salvate de oprimare. Florence meditä la această posibilitate înfricoşătoare şi la ce uşor i-ar fi fost cuiva s-o omoare aici, pe loc. Cât de uşor era de ascuns un pistol sub văl.

Frica îi dădu puteri. Gesticulă energic către mulţime, să tacă. Gloata se potoli. Florence deschise gura să vorbească şi... se trezi fără cuvinte. Abia acum îşi dădu seama că pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Draga mea, îi spuse Laila, adună-te, zău aşa.

Apoi Florence auzi un glas, unul bărbătesc, cu accent din sudul Statelor Unite. Glasul zise:

— Ce naiba, fato, ai de gând să le zici ceva oamenilor sau vrei să stai acolo şi să te smiorcăi, de parc-ai fi câştigat concursul pentru Miss America?

Glasul părea să vină dinspre o femeie îmbrăcată într-o *abaaya* portocalie. Florence se uită la Laila, care zâmbea.

Îi venea să sară în braţele arătării portocalii, dar decise că nu era cel mai potrivit gest de încununare a unei clipe de triumf feminist — să sară în braţele unui travestit musulman de la CIA.

— Ei? continuă el. Hai odată. N-avem toată ziua la dispoziție.

Florence ridică brațele mai sus și mulțimea tăcu din nou.

— Surorile mele, Domnul fie lăudat, mă bucur să fiu iar alături de voi. Sunt sigură că și soții voștri se bucură. (Mulțimii îi plăcu asta.) Recunoștința mea se îndreaptă către voi și către șeica Laila.

Laila dădu din mâini și rosti dintr-un colț al gurii:

— Nu-l uita pe Gazzy.

— Și, bineînțeles, emirului, continuă Florence. Leului din Matar, Noului Saladin (făcând eforturi să nu izbucnească în râs), campionul... și protectorul femeilor arabe... din întreaga lume!

— Nu exagerezi puțin, draga mea?

Expresia de pe fața lui Florence nu-i rămase străină Leului din Matar, care se uita la televizor, în camera sa de lucru. *Scârbă,* îi spuse el în gând. Dar mulțimea aclama și, la urma urmelor, asta conta. Măcar scârba avea să fie urcată în avion peste câteva ceasuri și dusă o dată pentru totdeauna.

Mulțimea scanda *Flor-ens! Flor-ens!* Leul din Matar apucă telecomanda cu mâna lui grăsulie, acoperită de bijuterii, și apăsă pe butonul de stingere.

— N-am mai sărutat în viața mea o femeie, îi spuse Florence lui Bobby.

Laila aranjase să fie duși cu mașini diferite până la apartamentul lui Florence, cu vedere spre Piața Marlborough. Aveau câteva ore la dispoziție până la decolarea avionului.

— Nici eu nu m-am culcat vreodată cu o lesbiană, îi răspunse Bobby. Am vrut, dar n-a fost să fie.

Făcură dragoste din nou. După aceea, Bobby ieși pe balconul care dădea spre piață. Se lăsa seara. În oraș începeau să se aprindă luminile.

— Cam e vremea să pleci, Flo.

Florence zâmbi. Era înfăşurată în cearşafuri şi foarte fericită. Trecuse multă vreme de când nu mai făcuse dragoste.

— Trebuie neapărat să-mi spui aşa? Mai bine spune-mi *Flor-ens.*

Bobby o privi peste umăr.

— Ştiam eu că, mai devreme sau mai târziu, o să ţi se urce la cap.

Nu-şi putea lua ochii de la el. Îi amintea de Steve McQueen, blond, încordat şi primejdios. Pistolul lui era pe noptieră.

— Povesteşte-mi cum m-ai găsit, murmură ea.

— Ţi-am mai povestit.

— Mai povesteşte-mi o dată. Îmi place să fiu salvată.

— Am... Ah, nu pot să-ţi spun asta, Flo. Haide, e vremea să te îmbraci.

— Mai întâi facem dragoste.

— O să facem în avion.

— E frumos avionul? Are şi pat? Vreau să fac dragoste tot drumul până acasă. Cum m-ai găsit? Nu plec de-aici până nu-mi spui.

— Aş putea să te forţez să pleci.

— Mă leg cu lanţuri de patul ăsta.

— Credeam că te-ai săturat de lanţuri.

— Spune-mi.

Bobby o privi, caldă în pat după ce făcuseră dragoste, cu aşternutul drapat ca în jurul unei statui de marmură. Oftă — un gest făcut prima dată de fiinţele omeneşti cu o sută de mii de ani în urmă, când primul bărbat cedase în faţa primei femei.

— Fetish, zise el.

— Orice, dragul meu.

— Nu, Fetish, omul emirului. Am dat de el.

— Cum ai ajuns la el?

— Lucrează pentru francezi. Am aflat şi l-am anunţat că, dacă nu îmi spune unde te ţin, îl informez pe emir. A scuipat totul destul de repede. I-am trimis vorbă lui Boutros. El şi cu mine... Asta e tot.

— Cum ai aflat că Fetish lucrează pentru francezi?

— Nu putem vorbi în avion? Franţuzoaica de la Um-beseir, Annabelle, o bucăţică bună, a fost adusă în harem cam odată cu convertirea religioasă a lui Maliq. Lucrează pentru francezi. Am dat de ea.

— Ai dat de ea sau peste ea?

— Cum vrei tu.

Florence azvârli cu o pernă în el.

— Regret că a trebuit să treci prin atâtea chinuri ca să mă găseşti.

Explozia îl aruncă pe Bobby înapoi în pat. Reflexele se puseră imediat în funcţiune şi Bobby îi acoperi trupul lui Florence cu al lui. Jumătate din tavan se prăvăli peste ei.

Chipul lui Florence îi stătea lipit de piept. Îi simţea inima bătând.

— Îmbracă-te imediat, spuse el.

Îşi puse pantalonii, luă pistolul şi se apropie de balcon, ghemuit. Flăcările de jos, din stradă, i se reflectau pe pielea goală.

— Am impresia că revoluţia ta a început, Flo.

capitolul douăzeci şi trei

Florence ieşi târâş pe balcon şi aruncă o privire pe deasupra balustradei, alături de Bobby.

— Maşină-capcană, spuse el. Mare.

— Laila, zise Florence.

Formă numărul de pe celularul lui Bobby. Clădirea se zgudui din cauza unei alte explozii, mai mici, mai îndepărtate. Aceasta fu urmată de încă cinci sau şase, în întregul oraş. *Buum, buum, buum, buum,* la intervale aproape identice.

— Sunt coordonate, zise Bobby.

Laila răspunse la telefon.

— Florence? Se întâmplă ceva. Mulţumesc lui Dumnezeu că l-am scos de-aici pe Hamdul.

— Tu eşti teafără?

— Doar plină de zgârieturi. Ferestrele s-au făcut ţăndări. Avem un incendiu. Inutil să-ţi mai spun că nimeni nu încearcă să-l stingă. Sunt toţi prea ocupaţi să alerge de colo-colo, zbierând inutil. Tu unde eşti? Acasă?

— Da. În tot oraşul sunt explozii. Bobby zice că sunt coordonate.

— Ieşi de-acolo, repede. Au început focurile de armă. Stai. Aşteaptă, aud ceva.

Florence auzi rotorul elicopterului.

— E elicopterul, spuse Laila. Cel pe care i l-ai făcut tu cadou. E frumos din partea lui că mă anunţă că plecăm.

— Du-te, spuse Florence.

Sunetul rotorului în telefon se intensifică.

— Florence!

Vocea Lailei răsuna de uluire.

— Sunt aici.

— Pleacă... au decolat! Îl văd. Stă lângă pilot (rotorul se auzea tot mai tare)! Porcul! Grăsan adulter, odios şi laş...

Se auzi o explozie.

— Laila! Laila! *Laila?*

— Ce se petrece? întrebă Bobby.

— Laila!

Bobby luă telefonul din mâna lui Florence şi ascultă. Închise.

— Trebuie să plecăm. Îmbracă asta.

Şi-i întinse *abaaya* portocalie în care fusese costumat la miting. Ea se uită la veşmânt.

— Flo, nu mergi la o paradă de modă!

Ea se îmbrăcă încet. Haina purta mirosul lui. Bobby smulse aşternutul de pe pat, scoase cuţitul, îi făcu o deschizătură şi şi-l trase peste cap.

— Cucu-bau! spuse el. Haide.

În loc să ia liftul, coborâră pe scări. Aveau opt etaje până la parter. Bobby deschise uşa prudent şi cercetă holul. Florence se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele de beton, încercând să îşi potolească bătăile inimii. Auzi un zgomot.

Patru bărbaţi pătrunseră tropăind pe uşa de la intrare. Purtau haine occidentale. Vorbeau. Florence identifică accentul.

Vorbeau tare, fără teamă, şi ţineau în mâini pistoalele scoase din tocuri. Se îndreptară spre lift. Bobby închise încet uşa şi ţinu bara uşii de incendiu, blocând-o manual.

— Wasabieni, îi şopti Florence şi, pentru că el o privi întrebător, continuă: A pronunţat *hlonek* în loc de *shlonek.* Crede-mă, sunt wasabieni. Probabil *mukfelleen*-i.

Coborâră la subsol şi găsiră scara de serviciu. Uşa către casa scării avea o ferestruică acoperită cu plasă. Cu mâna

deja pe clanță, Bobby se uită pe ferestruică, apoi se trase rapid într-o parte, împingând zăvorul și încuind ușa exact în clipa în care cineva încerca s-o deschidă din partea cealaltă.

Urcară din nou pe unde veniseră, până la primul etaj, și ieșiră pe coridor. La capătul lui se afla o ușă care dădea pe un mic balcon, deasupra unei alei. Ieșiră pe balcon și priviră în jos. Dedesubt văzuseră un tomberon mare, plin cu saci de gunoi.

— Poți? întrebă Bobby.

Florence confirmă din cap. Distanța până la tomberon era de șapte metri.

Aterizară însoțiți de un cor de chițăituri. Florence simți ceva zbătându-se sub ea. Șobolani. Își înăbuși un țipăt. Bobby lovi în ei cu pumnii. Trase sacii de gunoi deasupra, până când aceștia îi ascunseră complet. Florence stătea culcată peste rozătoarele care fojgăiau. Gunoiul era acolo de trei zile, putrezind în canicula de patruzeci și cinci de grade. Bobby se întinse și o apucă de mână. Îi șopti:

— Așa cunoști cel mai bine o țară.

Deasupra lor, ușa balconului se deschise cu zgomot. Auziră două voci. Florence își ținu respirația. Ușa se închise. Se lăsă iar tăcerea. Rămaseră așa încă zece minute. Bobby șopti:

— Vrei și desert sau cer nota?

Se extraseră din tomberon și se îndreptară spre apă, străduindu-se să nu iasă la lumină. Orașul vuia de zgomotul exploziilor și al armelor de foc de calibru mic. Bobby și Florence ajunseră într-o piață publică înverzită și se ascunseră într-un pâlc de copaci dintr-un colț.

— Dacă ne oprește cineva, poartă-te isteric, ca speriată de moarte.

— Asta nu-i greu. Unde mergem?

Bobby se gândi.

— Aeroportul e exclus. În port.

— Taxiul tău acvatic funcționează?

— Bineînțeles. Într-o oră o să fim în propriul nostru submarin, bând șampanie franțuzească și prostindu-ne.

Nu-l credea. Apoi înțelese: venise după ea din proprie inițiativă. Opera singur.

— O să mergem către apă, zise el. Unde e apă, sunt și ambarcațiuni; unde sunt ambarcațiuni, sunt și căi de ieșire din porcăria asta.

— Te-ai întors de capul tău, nu-i așa?

— O să scăpăm cu bine. Am trecut prin mai multe lovituri de stat în Orientul Mijlociu decât ai mâncat tu dejunuri calde.

Ajunseră la un colț. Bobby se uită după el și trase repede capul înapoi. Strada era blocată de un vehicul blindat, cu o mitralieră pe capotă. Însemnele de pe el erau ale Matarului.

Merseră pe strada Soames, paralel cu malul. Bobby privi iar după un colț și-i făcu semn să se tragă înapoi. Toate străzile care dădeau în port erau blocate.

— S-ar zice că vizitele în port nu sunt încurajate astă-seară, spuse el. E timpul să aflăm ce se petrece.

Merseră mai departe pe Soames până ajunseră la un magazin de produse electrocasnice, cu televizoare și cuptoare cu microunde în vitrină.

— Stai de pază.

Bobby scoase un instrument și meșteri la broască. Aceasta se deschise cu un declic. Împinse încet ușa, ascultând dacă se declanșează alarma. Intrară.

Pe un perete erau vreo cincizeci de televizoare. Bobby trecu după tejghea și începu să apese pe comutatoare. Toate cele cincizeci de aparate porniră odată, scăldându-i în lumina albastră a ecranelor.

— Ăsta ar fi un loc grozav de urmărit Super Bowl-ul.

Începu să apese simultan pe butoanele mai multor telecomenzi, provocând viscole de pixeli.

— Canalul 45, spuse ea.

TVMatar. Bobby apăsă pe buton. În mod normal, la ora aceasta, TVMatar ar fi trebuit să difuzeze *Mukfeciorii*, comedia de situație despre secția de poliție religioasă cu personalul inept. În locul lui, văzură un prezentator cu un chip sever, stând în redacția de știri. Înțeleseră imediat ce însemna asta. Prezentatorul era îmbrăcat în straiul *moolah*-ilor din Matar și vorbea araba, nu engleza. Primele cuvinte pe care le prinse Florence fură „criminal", apoi „necredincios", și „provizoriu", urmate de „imamul Maliq", și „lăudat fie Dumnezeu". Nici unul dintre aceste cuvinte-cheie nu avu darul s-o liniștească. Fu încă o dată izbită de veninul incongruent al formulei „Allah cel îndurător și înțelegător" rostite de buze omenești. Apoi își auzi propriul nume pomenit și, cu toată căldura de sub *abbaya*, simți cum o trece un fior înghețat. Află de la televizor că era în libertate undeva, în oraș, că toți cetățenii de bună credință trebuiau să fie vigilenți, fiindcă era periculoasă, un inamic, o unealtă a Satanei.

Bobby stătea lângă ușă cu pistolul scos, pentru cazul în care alarma se dăduse direct la poliție și domnul Mohammed Dera'a, al cărui nume era scris pe firma de deasupra capului, era deja pe drum, mânios și decis să își reia în proprietate bunurile.

Moolah-ii își continuau anunțurile. Pământul sfânt al Matarului se afla — slavă Domnului — în mâini noi. Deceniile de corupție și decadență atât de urâte în ochii lui Dumnezeu cel îndurător, cel înțelegător, cel înțelept, se sfârșiseră. Se proclamau noi zori (deși, teoretic, era abia opt seara). Se proclama o nouă republică islamică. *Lăudat fie Dumnezeu.* Cetățenii trebuiau să rămână în casă până la „curățarea" — alt cuvânt luminos, făcut să sune sinistru —

ultimelor vestigii ale fostului regim. Pe ecran apăru chipul lui Gazzy. Avea ochelari de soare, zâmbea și-i făcea cu mâna fotografului. Poza fusese făcută în ceea ce titlurilor de ziar le place să numească „vremuri mai fericite".

— Imamul face următorul anunț. Emirul Gazzir Bin Haz, blasfemiator, trădător și unealta necredincioșilor imperialiști, este mort. *Allahu akbar.* Tocmai încerca să părăsească palatul regal ca un laș, când elicopterul primit de la americani s-a izbit de un copac și s-a prăbușit. Fosta șeică...

Florence își ținu respirația.

— ... a fost luată prizonieră. Deja se căiește pentru crimele comise împotriva Dumnezeului atotputernic și a poporului matarian. Viață lungă și binecuvântată gloriosului și iubitului nostru imam Maliq, iubit de Dumnezeu, trimis al lui Dumnezeu, izbăvitor al sfântului pământ al Matarului.

Florence începu să formeze numărul.

— Ce faci?

— Suntem în Orientul Mijlociu. Negociez.

Bobby oftă.

— Iubita mea, nu ține de tine să găsești o soluție.

Florence sună la centrala palatului. Îi răspunse un glas autoritar.

— Sunt Florence. Înțelegi cine sunt?

— Da.

— Vreau să vorbesc cu imamul Maliq.

— Imposibil.

— Am ceva ce își dorește foarte mult.

— Vorbește.

— Îi comunic direct imamului, spuse ea sec. Dă-mi-l la telefon. Acum, dacă nu vrei să-i simți mânia pe spinare.

În clipele de tensiune dramatică, araba tinde să capete nuanțe arhaice. Bobby mimă cuvintele: *convorbirea e interceptată.* Florence se plimba înainte și înapoi prin fața televizoarelor.

— Flo, şuieră Bobby. Ce mama dracului faci?

— Eu sunt răspunzătoare.

— Of, zău, dă-o dracului de treabă, fato! zise Bobby, lovind cu palma în uşa de sticlă. Tu eşti întotdeauna răspunzătoare. Vrei să fii martir? De ce nu te înfăşori cu nişte explozibili, să arunci un autobuz în aer?

— Du-te dracului.

— La telefon imamul Maliq, rosti o voce mirată. Şi dumneavoastră la fel, doamnă.

— Nu tu. La telefon e Florence.

— Şi ce vrei?

— Un schimb. Eu pentru şeică.

— Ce motiv aş avea să fac schimb? Până în zori o să fii fie prizonieră, fie moartă.

— Nu trebuie decât s-o sui într-un avion. În clipa în care aterizează şi o văd la televizor coborând, mă predau. Şi mărturisesc tot ce vrei.

Maliq râse.

— O să mărturiseşti oricum.

— Uite ce-i, Maliq, vrei să aduci vălul înapoi în Matar, aşa-i?

— Bineînţeles, dar ce legătură are?

— În Matar sunt două milioane şi jumătate de femei. Cât timp crezi că-ţi trebuie ca să te uiţi sub fiecare văl după mine?

— Nu mă grăbesc. Zilele în care alergam la curse s-au sfârşit, mulţumesc lui Dumnezeu.

— Zău aşa, Maliq, eşti dispus să aştepţi chiar atât ca să-mi tai capul?

— Imam Maliq, dacă nu te superi, spuse el, aproape cochet. Să-ţi tai capul? Nu, nu. Eu mă gândeam la altceva. Dar toate la timpul lor. Acum trebuie să închid. Se pare că am de condus o ţară.

Televizoarele prezentau imagini ale lui Maliq adresându-se unei mulţimi. Arăta cam prea elegant pentru un lider

religios islamic, dar era adevărat că straiul îi fusese croit la Paris.

În magazin era o vitrină plină cu telefoane mobile, jocuri și alte articole electronice. Era încuiată. Florence găsi o rangă de metal lângă casă, pentru alungarea hoților. O apucă și începu să spargă sticla. Bobby o urmărea.

— Flo, ce faci?

— Lansez o contrarevoluție.

Adună telefoanele mobile într-o pungă de plastic. Arătă către altă vitrină, plină cu aparatură video.

— Sparge-o și pe aia, te rog frumos.

Bobby se apropie de vitrină și o sparse dintr-o singură lovitură cu patul pistolului. Florence scoase câteva camere video, pe care le băgă în sacoșa acum umflată.

— Și aia.

Îi arătă care. Bobby se supuse, spărgând încă o vitrină.

— Domnu' Dera'a n-o să fie foarte încântat.

Florence adună câteva televizoare cu baterie. Încheind jaful, apucă *abaaya* portocalie. Îl sărută pe Bobby pe obraz.

— Pa, iubitule, îi spuse ea.

— Ce tot îndrugi?

— Bobby. Un bărbat occidental, blond, căutat pentru a-l fi ucis pe unul dintre oamenii noului conducător al Matarului într-un garaj? Cât crezi că rezişti în noul Matar?

— Am și eu un văl.

Ea zâmbi, mângâindu-l pe obraz.

— Îmi faci mai mult rău decât bine.

Își puse *abaaya* portocalie și apucă sacoșele umflate. Arăta ca orice altă femeie musulmană care petrecuse o după-amiază la mall.

Scoase capul pe ușă, se uită în ambele direcții, îi aruncă o privire în urmă lui Bobby și ieși.

Acesta îi lăsă un avans, apoi își puse propria *abaaya* și o urmă.

capitolul douăzeci şi patru

Lovitura de stat din Matar, sau, cum o numea Departamentul de Stat, „situaţia evolutivă din Matar", luase guvernul Statelor Unite complet prin surprindere. Casa Albă declară stins că ştia „de câtva timp" că se punea la cale o preluare violentă a puterii şi că lucrase „în spatele uşilor închise, zi şi noapte" ca să evite criza. Era însă un sufleu care refuza să crească.

Pe Capitol Hill, strigătele „Cine-a pierdut Matarul?" se auzeau din ce în ce mai tare. Senatorii băteau în pupitre, pretinzând răspunsuri. Preşedintele declară că şi el dorea răspunsuri. CIA-ul spuse că, deşi nu va face nici un comentariu oficial, şi el, poate chiar mai mult decât preşedintele şi senatorii, dorea răspunsuri. Secretarul de Stat afirmă că era posibil ca răspunsurile să nu existe, dar, dacă ele existau, era extrem de interesat să le audă. Secretarul general al Naţiunilor Unite spuse că era aproape convins că răspunsurile există, dar că mai întâi trebuie puse întrebările potrivite, care apoi trebuie traduse, iar pentru asta e nevoie de timp.

Erau unii care îndemnau la prudenţă şi unii care spuneau că nu era momentul pentru prudenţă, ci pentru îndrăzneală. Şi mai erau unii care îndemnau la o atitudine echilibrată, de îndrăzneală prudentă. De ambele părţi existau extremişti: neoizolaţioniştii, pe al căror drapel scria: „Nu vrem decât să ne vindeţi blestematul de ţiţei" şi neointervenţioniştii, care afirmau: „Împreună putem face o lume

mai bună, dar probabil că, în procesul ăsta, va trebui să-i omorâm pe mulți dintre voi."

Se spunea că, în forul său interior, președintele american era sfâșiat între a trimite un portavion (poate cel mai dramatic gest aflat la îndemâna unui președinte, cu excepția celui de a ateriza efectiv pe puntea unui portavion) și a trimite un submarin nuclear. Un distins istoric al forțelor navale sublinie pe unul dintre canalele publice de televiziune că submarinele sunt cel puțin la fel de letale ca portavioanele, doar că, fiind sub apă, sunt mai greu de văzut și de aceea, au „un impact vizual mai mic". Era, după părerea unui alt istoric, „o perioadă de mare ambiguitate". Și totuși, până și aici opiniile oamenilor raționali difereau. Un fapt însă ieșea la suprafață cu încăpățânare, insistent, iar și iar, până când nu mai putu fi ignorat, măturat sub preș sau ocolit schimbând programul la televizor: acela că o treime din petrolul importat de America, fără de care dârdâitul avea să fie intens în ianuarie, trecea acum printr-o țară condusă — după cum se exprimase un istoric pe unul dintre canalele publice de televiziune — de „un pilot de curse devenit ayatollah instalat de francezi". Asupra acestui punct nu erau cine știe ce ambiguități. Întrebarea era: ce era de făcut? Franța își jucase cărțile cu *élan* și *panache*, cu *savoir faire* și o porție cu vârf de *je ne sais quoi*.

În doar câteva zile, fragmente de film făcut la reședința „de vară" a răposatului Gazzir Bin Haz de la Um-beseir ajunseră pe internet și la televiziune. *Canal Quatre* de la Paris difuză un documentar despre haremul emirului care i-ar fi făcut pe Casanova, pe cei care scriseseră *Kama Sutra* și poate chiar și pe marchizul de Sade să roșească. Filmul fusese făcut (probabil, dat fiind că nimeni nu era dispus să își asume paternitatea lui) cu o cameră ascunsă. (Annabelle, într-adevăr, nu-și irosise timpul.) Într-o secvență deosebit de incitantă, emirul Matarului putea fi văzut punând

caviar cu lingura pe sânii a două (altminteri delicioase) domnişoare rusoaice, pe nume Tatiana şi Svetlana, apoi înfulecându-l, întrerupându-se doar pentru a trage fumuri dintr-o narghilea care părea să conţină mai mult decât banalul tutun şi înghiţituri dintr-o sticlă pe eticheta căreia se vedea clar scris „Southern Comfort" şi zbierând din când în când:

— Domnul fie lăudat!

Desigur, fiecare om se închină la Dumnezeu în felul său, dar astfel de viniete îngreunau oarecum sarcina nobilimii exilate a Matarului, acum baricadată în buncărele de la Cannes, Gstaad şi Portofino, de a susţine convingător că răposatul emir se condusese după preceptele unui respect plin de decenţă faţă de opiniile celorlalţi.

Familia Bin Hazzim aflată în exil angajă consultanţi media cu onorarii mari pentru a declara că viaţa în Matarul condus de emir, aşa decadentă şi poate chiar destrăbălată cum fusese, era preferabilă Matarului pe care îl plănuia neoconservatorul Maliq. Cei care au trecut prin convertiri religioase încearcă adeseori să compenseze pioşenia pierdută printr-o fervoare exacerbată. Mottoul lui Maliq era o parafrază perversă după Sf. Augustin: „O, Doamne, fă-mă rău — în clipa asta." În câteva zile de la preluarea puterii, el revocă dreptul femeilor de a conduce automobile; reinstitui vălul; scoase în afara legii ieşirea din casă a femeilor altfel decât însoţite de un membru de sex bărbătesc al familiei; şi decretă că râsul la femei putea fi pedepsit cu douăzeci de lovituri de vargă, argumentând teologic că dacă femeia râdea însemna că se bucura de ceva, iar un asemenea lucru era necuviincios.

Cetăţenii din Matar nu întâmpinară chiar cu braţele deschise această nouă pioşenie, dar Maliq nu afirmase niciodată că l-ar fi interesat părerea lor. O macara de gabarit mare fu adusă în Piaţa Robespierre (fostă Churchill) şi de

ea fură atârnați expeditiv câțiva cetățeni matarieni contrarevoluționari. Mai multe femei, suficient de neastâmpărate ca să se aventureze afară ziua, în amiaza mare, cu capul descoperit — și, dacă nu vă e cu supărare, fără însoțitori masculi — fură rapid date drept exemplu. Era limpede, declară oficialul *mukfellah* care le citi sentințele, că erau pe cale să se dedea preacurviei cu disprețuiții bucătari negri. Nu exista nici o dovadă în acest sens, dar avantajul justiției religioase era că nu avea nevoie de dovezi. Nefericitele se încăpățânară să susțină că se duceau să cumpere lapte și să ia rufele de la curățat, dar nu puteai fi niciodată destul de prudent.

Oricât îi plăceau flagelările sau decapitările, și, din când în când chiar și câte o lapidare, Maliq s-ar fi putut lipsi relativ ușor de ele. Cu mult mai multă plăcere urmărea cursele din NASCAR și Formula 1 la televizor (deși acum era nevoit să o facă ceva mai discret). Stăpânii săi wasabieni erau în spatele tuturor hăcuielilor și bătăilor. Ei insistau. Și dat fiind că ei erau cei care-l puseseră pe tron, Maliq nu putea decât să le facă pe plac.

TVMatar și răposatul lui frate Gazzir — al cărui elicopter fusese doborât de o rachetă, nu de un copac — nu aduseseră casei de Hamooj decât ridiculizări și umiliri. Venise vremea recompensei; mai mult, venise vremea să li se dea un exemplu femeilor wasabiene de acasă, care prinseseră tot felul de idei periculoase în lunile în care se uitaseră la TVMatar.

Cât de diferite erau acum programele! Rețete, sugestii pentru satisfacerea soțului, pentru protejarea lui de înghesuiala din timpul hagialâcului, comedii despre israelienii lacomi și americanii păgâni și obezi. Joia seara, la opt, *Toată lumea îl adoră pe imam!*, cu Maliq citind cu glas tare din *Cartea casei de Hamooj* și oferind interpretările proprii și unice asupra textului. E drept, cotele de audiență erau o

fracțiune infimă din ce fuseseră odată. Dar emisiunile au nevoie de timp ca să prindă la public.

Franța, partenerul Wasabiei în instaurarea lui Maliq, nu era tocmai încântată de această sumbră stare de lucruri. Dar, cum *le Ministère du Pétrole* (Ministerul Petrolului) era gata să semneze o *entente economique* (un acord preferențial) cu Wasabia pentru un discount de 20%, Franța nu era dispusă să facă prea mult *bruit* (zgomot) pe tema aceasta.

Încolțit în toaleta pentru bărbați a Consiliului de Securitate ONU de către reprezentantul permanent al Statelor Unite, reprezentantul permanent francez clătină din cap, își rostogoli ochii și spuse: „Da, da, da, dar ce poți să faci cu oamenii ăștia? Sunt imposibili!", lăsându-l pe reprezentantul american cu și mai multe cute pe frunte și în mare nevoie de instrucțiuni suplimentare de la Washington.

Franța se pregătea, de asemenea, să semneze un pact de securitate cu Matarul, care îi asigura o bază navală de adâncime mare în Golf. Noul guvern de la Paris nutrea proiecte neo-gaulliste (unii spuneau chiar neo-napoleoniene) în *Proche-Orient*, unde tricolorul fâlfâise odată mândru în bătaia brizei. Toate ofensele din 1922 erau, în fine, răzbunate. Un alt distins istoric — păreau să fie în număr nelimitat — afirmă pe unul dintre canalele publice de televiziune că Franța nu se mai mulțumea să stea deoparte și să se uite cum încurcau americanii lucrurile în regiune. Ce, Franța nu își avea propria mândră tradiție în a încurca lucrurile? Uitați-vă la Algeria, Vietnam, Siria, Haiti — Québec —, toate resimțindu-se încă de pe urma dominației franceze. Evident, Franța era pregătită și dornică să demonstreze lumii că și ea putea aduce dezastrul și neprevăzutul celor din jur, mult mai eficient și aproape sigur cu mai multă eleganță decât America.

Între timp, în Statele Unite se năștea un nou val de sentimente antifranceze. Șefi de sală francezi erau atacați de

bande de tâlhari, şampania vărsată la canal, baghetele rupte cu furie în două şi azvârlite de la un capăt la altul al sălilor de restaurant, Peugeot-urile asaltate cu zarzavaturi şi ştergătoarele îndoite. Ambasada Franţei de la Washington, altădată scena unor serate sclipitoare, fu asediată de o gloată de creştini evanghelici şi bombardată cu (nevinovate) broaşte. Un membru al Congresului propuse un proiect de lege pentru exhumarea şi repatrierea rămăşiţelor soldaţilor americani îngropaţi în Normandia. „Dezgropaţi-l pe soldatul Ryan."

Strigătele de „Cine a pierdut Matarul?" se înteţiră, în ciuda sondajelor care arătau că, pentru două treimi din americani, întrebarea mai relevantă era: „Unde anume se află Matarul?" Şi totuşi, odată ce erau informaţi de către realizatorii sondajelor că „franţujii perfizi" şi „nespălaţii de wasabieni" preluaseră puterea în ţară pentru „a crea o imagine proastă a Americii" şi „a împinge în sus preţul petrolului", marea majoritate a americanilor răspundeau că guvernul trebuia să facă „ceva", atâta vreme cât nu costa prea mult şi se putea face de la douăsprezece mii de metri altitudine. În momentul acesta, apetitul pentru o nouă intervenţie „la sol" organizată de Pentagon era destul de scăzut.

Aceasta era, în tot cazul, situaţia la două săptămâni după ce Florence ieşise din magazinul cu articole electrocasnice al domnului Dera'a.

Renard şi George se întoarseră la Washington imediat după apoasa exfiltrare de pe plaja Blenheim. Submarinul era mai mic decât în reclamă, iar medicul de la bord fu nevoit să-l adoarmă pe claustrofobul George cu o seringă hipodermică, înainte de a-l coborî prin tambuchi. Submarinul făcu transferul până la un portavion. De pe portavion, fură luaţi cu avionul — laolaltă cu corespondenţa echipajului

și cu cadavrul unui marinar care, din disperare și dor de casă, se sinucisese bând lichidul de frână al unui F-14 —, duși în Bahrein, de acolo, cu un zbor comercial, până la Roma, și de acolo la Washington, unde, la sosire, constatară că toate urmele misiunii lor fuseseră șterse, ca printr-o unică apăsare pe o tastatură uriașă.

Casa din Alexandria, care fusese scena pregătirilor lor, era acum ocupată de un cuplu între două vârste, care declara hotărât că achiziționase locuința pe internet cu șase luni înainte și nu părea dispus să stea la discuții pe această temă cu cei doi indivizi cu aer abandonat care le apăruseră în prag. George și Rick se simțeau ca niște marinari care dăduseră peste o navă, în mijlocul oceanului, în mod straniu lipsită de orice prezență omenească, exceptând cești cu cafea caldă și țigările arzând în scrumiere.

George telefonă la vechiul său serviciu de la Departamentul de Stat și ajunse până la adjunctul lui Duckett, care îi spuse că avusese impresia că George fusese transferat în Guatemala City. Păreau să nu-i intereseze dacă se întorcea la secția pentru Orientul Apropiat. George se trezi într-o Mare a Sargaselor birocratică.

Atunci când, fiecare separat, el și Rick se duseră să scoată bani de la automatele bancare, constatară, fiecare în parte, că aveau în cont inexplicabila, dar nu supărătoarea sumă de un milion de dolari. Sursa nu putea fi decât una: acum dispărutul Unchi Sam. Era, desigur, plata compensatorie pentru pierderea locului de muncă. Generozitatea aceasta neașteptată îi lăsă fără cuvinte, cu atât mai mult cu cât, după câteva zile, suma le dispăru din cont, pentru a reapărea a doua zi, dublată. Dezbătură semnificația acestui depozit uite-l-nu-e și conchiseră că era un mesaj: țineți-vă gura, sau banii ăștia or să dispară pentru totdeauna; dacă vă purtați frumos, s-ar putea să se dubleze.

Descoperirea faptului că erau de două ori milionari îi extazie temporar, apoi îi deprimă profund, căci evenimentele cataclismice din Matar ajunseseră între timp şi pe ecranele televizoarelor lor, iar ei nu se mai întrebau cum să-şi cheltuiască averea, ci ce se întâmplase cu Florence.

Stăteau posomorâţi în apartamentul lui Rick din apropiere de Dupont Circle într-o seară, mâncând mâncare chinezească la comandă, bând bere alsaciană şi urmărind un program de ştiri, în care câţiva experţi din Orientul Mijlociu, fiecare adus pe calea undelor din alt oraş, ţipau unul la altul că trebuiau să îşi păstreze calmul, când gazda îşi întrerupse oaspeţii, anunţând că biroul postului de la Manama primise o casetă video aparent filmată în Matar. Dat fiind că ţara fusese izolată de presa din afară din ordinul emirului Maliq, prezentatorul era plin de entuziasm la gândul a ceea ce urma să se difuzeze.

Rick şi George lăsară deoparte puiul Kung Pao şi îşi aţintiră privirile asupra ecranului cu plasmă, cu diagonala de 125 cm, parte a sistemului *home-entertainment* nou-nouţ. Rick era de părere că era mai bine să cheltuiască o parte din bani, spre groaza severului George, care nu decisese încă asupra dreptului moral de a cheltui misterioasele depuneri. Muşchii maxilofaciali li se căscară când un simulacru cu purici al lui Florence apăru pe ecran, însoţit de un sunet fâşâit, dar suficient de clar.

— Vorbesc din Matarul ocupat. Un văl de oţel s-a lăsat peste ţară. Şeica Laila, văduva fostului emir, este ţinută prizonieră de uzurpatorul Maliq şi de cei care trag sforile acestei marionete, wasabienii şi francezii. Femeile sunt torturate şi executate. Dar spiritul le este neînfrânt. Ele strigă, cerând ajutorul popoarelor din lumea civilizată. Nu acceptaţi forţele unui Islam strâmb, care batjocoresc o mare religie şi pe cel care a fondat-o, profetul Mahomed. Ele vă strigă: Libertate! Libertate! Libertate!

Prezentatorul spuse că nu se știau prea multe despre persoana de pe casetă, în afară de faptul că, probabil, lucrase cândva pentru TVMatar, fosta rețea de televiziune prin satelit care militase pentru drepturile femeilor. Se credea că ar putea fi un cetățean american, fapt care, sublinie el, „ar putea duce la complicarea situației din perspectiva guvernului Statelor Unite".

capitolul douăzeci și cinci

Eșafodul fusese ridicat în centrul mall-ului, lângă fântână, pentru ca toți spectatorii să vadă bine.

Florence își făcu loc cât putu mai aproape fără a atrage atenția. Confecționase un ham pentru camera video, pe care o băgase sub brațul stâng. O despicătură practicată în *abaaya* îi oferea deschiderea pentru obiectiv. Un sistem care își obligă cetățenii să se acopere din cap până în picioare are și avantaje.

La fiecare din colțurile eșafodului stătea câte un *mukfellah*. Aceștia fuseseră aduși cu camioanele din Wasabia în număr mare, pentru a asigura respectarea codurilor religioase. Se comportau ca poliția secretă de pretutindeni; le plăcea ca lumea să se plece în fața lor. Când, însoțită de bărbatul obligatoriu, trecea pe stradă pe lângă vreunul care părea mai acru decât restul, Florence se înclina spunând:

— Slavă Domnului, frate, că te-a adus aici!

Însoțitorul, cu trăsăturile occidentale ascunse de *gutra* și de ochelarii mari de soare, o trăgea de haină, mustrând-o:

— Hai, soră, nu-i tulbura pe oamenii aceștia dragi lui Allah cu faptele lor binecuvântate.

Pentru a întări iluzia că nu era decât o simplă nevastă matariană, Florence cără un coș de răchită plin cu fructe și alte lucruri proaspete de la piață. Dedesubtul produselor avea un pistol de nouă milimetri pe care, cu cât vedea mai mulți *mukfelleen*-i și mai multe din faptele lor binecuvântate, cu atât tânjea mai mult să-l folosească împotriva lor.

Eventualele îndoieli pe care le-ar fi avut când Bobby îl omorâse pe slujitorul lui Maliq în garaj erau acum spulberate. Cele câteva săptămâni în Matarul ocupat o învățaseră să urască.

Mulțimea se foi. Căpitanul plutonului își croi drum cu forța până la eșafod. Patru *mukfelleen*-i stăteau în colțurile acestuia, pretinzând tăcere și respect.

Căpitanul urcă treptele și citi sentința. Femeia, pe nume Ardeesha, fusese prinsă nu doar conducând o mașină, ci și încercând să fugă din Matar. Imamul Maliq, binecuvântat fie cu faptele sale, îi schimbase, cu bunătate, pedeapsa cu moartea într-o sută de vergi. Allah e milostiv.

Ardeesha fu adusă tremurând, scâncind și implorând iertare. O legară. *Muk*-ul abătu nuiaua de rattan, lungă de un metru și jumătate, iar și iar asupra siluetei care se zvârcolea pe eșafod. Femeia țipă în timpul primelor treizeci de lovituri, apoi amuți. Spectatoarele din apropierea eșafodului începură să plângă, cerând îndurare. Întreaga afacere dură vreo zece minute.

La final, căpitanul *mukfelleen*-ilor care citise sentința lăudă milostenia imamului, apoi se dădu ordin ca mulțimea să se împrăștie. Cea mai mare parte a însoțitorilor bărbați ai femeilor din public stătuseră la o țigară sau o cafea la Starbucks. Își recuperară rubedeniile și plecară. Unii deciseră să rămână la cumpărături. Proprietarii magazinelor din mall profitau de înghesuiala din Ziua Pedepselor și făceau reduceri. Însoțitorul lui Florence o preluă și plecară împreună. Trecură pe lângă *mukfelleen*-ul care făcea de pază la intrarea în mall, dar nu îl lăudară pentru faptele sale binecuvântate.

Urcară în mașină și merseră în tăcere. Florence apăsă pe buton, pornind camera, și urmări înregistrarea, pentru a se asigura că prinsese tot. Bobby ascultă sunetul loviturilor de nuia care se auzea din difuzorul camerei și spuse încet:

— Oprește-o.

Amo-Amas colcăia de Trupe wasabiene ale Prieteniei. Maliq ceruse și soldați francezi, dar Parisul, care avea și așa destule explicații de dat la Națiunile Unite, îl refuzase; Franța trimisese totuși sute de consultanți, să ajute cu *l'infrastructure.* Mii de matarieni fugiseră (cei mai mulți în sudul Franței), ceea ce avusese ca rezultat obișnuitul vid de inteligență.

Bobby și Florence se îndreptau spre nord, evitând drumurile principale. Circulația încetini, mașinile ajungând să se târască. Bobby scoase capul pe geam și văzu vehicule ale poliției cu zece mașini în fața lor. Blocajele rutiere și controlul actelor deveniseră un lucru obișnuit. Florence scoase caseta din videocamera ascunsă sub *abaaya,* înlocuind-o cu alta, ce conținea imagini ale unor copii care se jucau pe plajă. Dacă îi confiscau camera, imaginile aveau să fie nevinovate.

Între ei stătea coșul cu fructe. Înaintară încet până în dreptul polițiștilor.

— Domnul fie lăudat, îi spuse Bobby polițistului care se apropie și băgă capul pe geam, cerând să vadă actele lui și ale soției.

Bobby vorbea araba fără accent și își înnegrise pielea cu produse cosmetice. Arăta exact ca un localnic. Soldatul nu-i întoarse salutul. Examină hârtiile, dând paginile pașapoartelor matariene.

— Unde mergeți?

— Acasă, cu îngăduința ta.

Polițistul zăbovi asupra pașaportului lui Florence.

— Nevasta?

— Am trei. Dar asta e cea mai arătoasă, așa că am dus-o să vadă bătaia de la mall. Ca să nu-i vină idei. Imamul nostru dă un exemplu foarte bun.

Polițistul se uită mai atent la Florence, care privea țeapăn drept înainte.

— Ce-i în coș?

— Smochine din valea Mashuff, spuse Bobby, întinzându-i coșul. Ia una drept mulțumire că ne aperi de dușmani. Sunt delicioase.

Polițistul dădu să apuce coșul de mâner.

— Frate, te rog, surâse Bobby. Sunt pentru masa copiilor.

Își trase piciorul stâng, unde avea tocul cu pistolul, mai aproape. Polițistul șovăi. Alese smochina cea mai mare de deasupra, îi dădu coșul înapoi și făcu semn mașinii să treacă.

— Mergeți, spuse el.

— Și Allah fie cu tine, zise Bobby apoi, pornind încet, mormăi: dobitocule.

Nu mai întâlniră alte blocaje și, o jumătate de oră mai târziu, ajunseră în locuința modestă de beton din cartierul Sherala, una dintre zonele mai sărace ale orașului, un loc cu sticlă spartă și garduri cu țepușe, câini flămânzi și muncitori filipinezi „vizitatori" cărora angajatorii matarieni le îngăduiau să locuiască în spatele casei. Aveau și o îngrăditură pentru mașină.

Ajunsă înăuntru, Florence făcu mai multe copii după casetă. Își scoase detestata *abaaya*. Bobby îndreptă camera spre ea.

— Înregistrarea pe care o veți urmări a fost făcută în Matarul ocupat pe 27 martie, la Chartwell Mall, pe care uzurpatorul Maliq l-a transformat în loc pentru execuții publice...

Când terminară, Bobby puse o copie a casetei într-un pachet de țigări și plecă la aeroport. Pe drum, îl sună pe Fouad, șef de echipă la sol pentru Air Matar, pe care îl recrutase cu mai mulți ani în urmă. Șapte ore mai târziu, caseta ajungea în Cipru, la Nicosia, în mâinile unui armean pe nume Hampigian, cu care, de asemenea, Bobby făcea afaceri de mai mulți ani. După alte opt ore, materialul sosea

la biroul CIA de la Roma. În mai puțin de o oră, în urma unei discuții cu cei aflați la sediul din Atlanta, la care participase și președintele consiliului director, caseta era difuzată pe post.

Printre milioanele de oameni care o văzuseră se numărau și Renard și George, care improvizaseră un centru de comandă în biroul lui Rick, tot cu plata compensatorie de la Unchiul Sam. Înregistrarea fu greu de urmărit. Nici măcar cinicul Renard nu reuși să scoată o vorbă până nu se încheie. George fu obligat să se ridice și să iasă din cameră după cinci minute. Ce-i drept, puțini occidentali mai văzuseră vreodată o femeie omorâtă în bătaie cu încetul.

La televiziune începură să sune potop de telefoane, majoritatea de la persoane oripilate de faptul că un lucru atât de sinistru se putea transmite pe post — cel mai sinistru de la difuzarea imaginilor cu americani care torturau irakieni în închisoarea de la Abu Ghraib, declarară unii. Dar se manifesta un interes susținut față de femeia care filmase materialul, evident în condiții de risc foarte mare pentru ea. Femeia reprezenta acum obiectul curiozității oficiale — la Washington, Paris, Kaffa și Amo-Amas, ca și în întreaga lume. Firește, media nu rezistă tentației și o botează „Florence a Arabiei".

Imamul Maliq, iubit fie de Allah, emir al Regatului Imperial al Matarului, prinț al Casei de Bin Haz, nu se arată deloc încântat să audă că Delame-Noir de la Onzième Bureau se afla în Matar și solicita o „audiență". Îi plăcu totuși faptul că se exprimase așa, căci „audiență" suna mai august decât „întâlnire".

Și totuși, simțea că Delame-Noir îl tratează cu condescendență. În primul rând că nu-i plăcea francezul, iar acum, că ajunsese pe tron, dacă exista o urmă de condescendență de arătat, pe Allah, el era cel care trebuia s-o arate. Nu

avea chef de vreuna dintre prelegerile nesfârşite şi pedante ale lui Delame-Noir despre istoricitatea dihotomiilor hegeliene. După cum nu dorea să i se amintească iar că Delame-Noir era acela care îl aşezase pe tron, folosind tertipul transformării lui dintr-un pilot de curse corupt într-un conducător religios.

Regele Tallulah şi prinţul Bawad fuseseră incredibil de insistenţi, amintindu-i lui Maliq în fiecare convorbire telefonică, în fiecare e-mail, la fiecare întâlnire că trupele lor, *mukfelleen*-ii lor, banii lor şi, Domnul fie lăudat, petrolul lor fuseseră cele care îl urcaseră pe tron. Cu Parisul şi Kaffa pe cap, Maliq se săturase de atâta recunoştinţă. Ce naiba, ei ar fi trebuit să-i fie recunoscători lui! Oare nu el se sacrificase, renunţând la o carieră strălucită ca pilot de curse pentru a readuce Matarului gloria (presupunând că Matarul fusese vreodată glorios)? Oare nu el era cel care riscase tot? Dacă lovitura de stat nu ar fi reuşit? Unde-ar fi fost el acum? În hrubele lui Gazzy, suplimentându-şi dieta cu gândaci. Nu, se săturase până peste cap să-i audă spunându-i: Aşa, uite ce mai poţi să faci pentru noi astăzi.

— Nu dorim să-l primim pe francez, îl anunţă el plângăcios pe Fetish, aghiotantul moştenit de la fratele său, care venea cu înaltele recomandări ale lui Delame-Noir.

În vorbirea lui Maliq se strecurase, în ultima vreme, o nuanţă poruncitoare. Aşa se întâmplă, vai, când omul devine dictator.

— Dar, sfinţia voastră...

— Am spus, Fetish.

Dat fiind că figura şi pe statele de plată de la Onzième Bureau, Fetish insistă, cât putu mai delicat.

— Mărite imam, n-ar fi oare mai înţelept să-i acordaţi francezului câteva minute? Vine de departe.

— Ah! O spui ca şi cum ar fi traversat deşertul Nefud călare pe cămilă. A venit cu avionul personal. Are pat înăuntru,

bucătărie şi un bucătar de două stele Michelin. Noi înşine am zburat cu el. E... ce-i impertinenţa asta, Fetish? Nu noi trebuie să ne explicăm!

— Nu sunt decât balegă de cămilă la picioarele Înălţimii Voastre, stăpâne, apărător al dreptei credinţe. Dar, în umilinţa mea demnă de dispreţ, întreb, n-ar fi bine ca stăpânul meu să-l primească pe francez măcar puţin?

Maliq scoase un mârâit, ştiind însă că Fetish avea dreptate.

— Zece minute. Ai grijă să intri după exact zece minute şi să spui: Mărite imam, sunteţi chemat urgent de... mă rog, de cineva important.

— Cât de binevoitor şi de înţelept este stăpânul meu. Allah este...

— Of, du-te odată şi adu-l, Fetish.

Maliq porni să măsoare încăperea, jucându-se cu mătăniile. Delame-Noir fu poftit înăuntru.

— *Altesse!*

Francezul făcu o plecăciune minusculă. Îl cântări din ochi pe Maliq, cam ca un croitor cu gânduri rele, după părerea acestuia.

— În persoana voastră, măreţia casei Bin Hazzim şi puritatea adevăratei credinţe şi-au găsit cea mai sublimă întruchipare. Ce noroc are Matarul cu un conducător atât de înţelept şi de puternic! Aceasta nu se întâmplă în fiecare zi. Într-adevăr, de la stră-stră-străunchiul vărului vostru de-al doilea încoace, Ali Hashim bin...

— Da, da, spuse Maliq. Matarul e din nou un loc sfânt, lăudat fie Domnul. Aşa. Iată-te.

— Am venit să îmi arăt respectul, *mon emir.* Să văd giuvaierul coroanei Matarului în noua sa aşezare.

— Ha? Mhm. Bine. Uite-mă. Aşa, deci. Foarte, foarte ocupat.

— A, da, zâmbi galic Delame-Noir. E muncă grea, să te impui ca autoritate incontestabilă. Dar Înălțimea Voastră a reușit, da, da, a reușit. Și acum a venit, poate, timpul să dăm să se înțeleagă că da, luăm religia foarte în serios, suntem foarte atenți, foarte stricți, dar nu intenționăm să omorâm în bătaie chiar toate femeile nesupuse la mall, în fața cafenelei Starbucks. Nu-i așa?

Maliq oftă.

— N-am știut că femeia asta, Florence, vrea să filmeze pe video.

— Oricum, nu e o imagine prea bună pentru noul Matar, *mon imam*. Acum a ajuns pe internet. E foarte... Personal, o găsesc foarte greu de urmărit. E ca un film de Mel Gibson.

— Internetul e unealta Satanei.

— Teologia va trebui să o las în seama teologilor, spuse Delame-Noir. Grija mea este pentru Înălțimea Voastră. Pentru că nu e o reclamă favorabilă. Ca să fiu cinstit, mie unuia puțin îmi pasă. Am retezat și noi o grămadă de capete în timpul revoluției. O vreme e distractiv și un divertisment pentru gloată, dar, dacă se prelungește prea mult, dăunează afacerilor.

— Și ce-or să facă, n-or să mai cumpere țițeiul?

— Nu, nu. Țițeiul îl vor cumpăra oricum. Și de la Satana. Dar de ce să vă creați o imagine atât de proastă în lume?

— Nu de imaginea mea vă pasă, ci de a voastră.

— De Înălțimea Voastră, înțeleptule imam, nu putem ascunde nici o taină. Dar într-adevăr, toate acestea ne prezintă pe toți într-o lumină defavorabilă. Nu că Franței îi pasă ce crede lumea, totuși...

Maliq își azvârli mâinile în sus.

— Wasabienii sunt cei care insistă! Tallulah însuși mă sună în fiecare zi să-mi spună că-mi mai trimite niște *mukfelleen*-i să mă ajute să „purific țara". Îi tot spun: „Mulțumesc,

eşti foarte generos, dar nu ne mai trebuie poliţie religioasă." Şi, până să mă dezmeticesc, Fetish mă anunţă că au mai venit cinci sute, cu autobuzul! Ce-ar trebui să fac?

Delame-Noir dădu din cap în semn de compasiune.

— Nu e uşor să fii imam.

— Dacă n-aş fi eu, *muk*-ii ar organiza de două ori pe-a-tâtea execuţii şi flagelări.

— Văd bine că am interpretat greşit situaţia. Cum aş putea să mă revanşez? Cum vă pot ajuta?

— Spune-mi doar ce-ar trebui să fac, mormăi Maliq.

— Poate că există o soluţie. Aţi putea să-i spuneţi lui Tallulah: „Dragul meu rege, până acum am lovit cu pumnul de oţel, acum a venit vremea pentru o strângere de mână, nu crezi? I-am făcut pe toţi să tremure. Fac pipi în *thobe*, atât de mult te respectă. Acum avem un popor supus. Şi e timpul să ne facem simpatici." Ce spuneţi?

— Aştia sunt wasbieni, spuse Maliq. Nu *se fac* simpatici.

— Măcar îndepărtaţi reclama asta de teritoriul vostru.

— Cum?

— Iată ce statistici am la dispoziţie. Sunt foarte secrete, aşa că vă rog să nu spuneţi de la cine le aveţi. Ştiţi care este, în parte, motivul pentru care Wasabia vă trimite toţi aceşti *mukfelleen*-i? Este fiindcă nu mai au ce face acolo; populaţia e atât de speriată, încât nu mai face nimic rău. Nici din case nu mai iese. Ceea ce a avut ca rezultat şomajul în rândurile *mukfelleen*-ilor. Tallulah e foarte alarmat, de aceea, pentru el este o ocazie minunată de a-i scoate din ţară şi a le da ceva de făcut. Asta în ce-i priveşte pe *mukfelleen*-i. Şi nu e bine deloc să ai călăi fără ocupaţie, nu? S-ar putea să le vină idei. Aşa că i-aţi putea spune lui Tallulah: „Bine, în schimbul ajutorului pe care mi l-ai oferit la schimbarea de regim, o să-ţi trimit toate femeile păcătoase din Matar, ca să te ajute să-ţi rezolvi problema şomajului la *mukfelleen*-i." Dacă vor să reteze capetele femeilor şi să le bată la tălpi,

măcar asta o să se întâmple în Wasabia, unde lumea se așteaptă la barbarie, nu aici, în fosta Elveție a Golfului, nu?

— Dar ce fac cu femeia asta, Florence? N-o putem lăsa în libertate, de capul ei. Ne subminează autoritatea.

— Nu, nu, surâse Delame-Noir. Așa ceva nu putem îngădui. Dar s-ar putea să am și aici o sugestie.

capitolul douăzeci şi şase

După expresia de pe faţa lui Bobby, Florence îşi dădu seama că veştile nu erau bune. Bărbatul îşi smulse *gutra* dezgustat şi azvârli ziarul *Al Matar* pe masă. Florence văzu titlul din jumătatea de sus a primei pagini.

FOSTA ŞEICĂ RECUNOAŞTE RELAŢIA IMORALĂ
CU AMERICANCA FLORENCE SPION-PROPAGANDIST

Bobby spuse:

— Probabil că nu s-au ostenit s-o tortureze. Pur şi simplu au inventat.

Florence citi cu voce tare ultimul paragraf:

— „Decizia asupra modului în care va fi pedepsită pentru păcatele ei dezgustătoare aparţine autorităţilor. Recunoscând enormitatea crimelor sale, fosta şeică a declarat singură că aplicarea strictă a pedepsei *shari'a*, aşa cum este ea interpretată de slăvitul imam Maliq — o mie de flori să se scuture asupra imaculatei sale fiinţe —, este pe măsura crimelor prea înfiorătoare pentru a putea fi menţionate aici." Fir-ar a dracului de treabă! sfârşi Florence.

— E o capcană. Iar asta e momeala.

Florence începu să-şi adune lucrurile. Bobby o urmări cu privirea.

— Asta înseamnă că muşcăm momeala?

— Pot s-o fac şi singură.

— Mai dă-o dracului, Florence!

Când ieşiră din casa părăginită, arătau ca o mie de alte perechi căsătorite: ea hotărâtă, el furios.

Ajunseră într-o parcare din cartierul Mirdam, unul dintre cele mai aglomerate din Amo-Amas, un loc unde tonetele şi restaurantele în aer liber mărgineau terenurile unde se ţineau meciurile de fotbal şi cursele de cămile sau cai. Chiar şi acum foia de lume. Nici măcar ascetismul înverşunat care se instaurase în Matar nu reuşise să înăbuşe complet zgomotele care însoţeau vânzările şi cumpărările.

Mândria lui Bobby se vindecase suficient pentru a-i permite să îi vorbească lui Florence.

— Dacă răspunde imediat, grăbeşte-te. Dacă se oferă să ţi-o dea pe Laila la telefon şi îţi cere să aştepţi, închide. Poţi să suni mai târziu de pe alt mobil. Dar dacă aşteaptă apelul, şi cu siguranţă îl aşteaptă, avem doar câteva minute înainte ca locul să viermuiască de *muk*-i. Nu ştiu în ce măsură primesc asistenţă tehnică de la franţuji, dar să presupunem că primesc, aşa că orice ai de spus, spune repede. Convorbirea o să fie înregistrată. Şi or să ia tot ce spui şi or să monteze în aşa fel încât să pară că recunoşti tot, de la orgiile lesbiene la cum ai făcut pipi pe piatra sfântă de la Mecca.

Parcară, coborâră din maşină şi se contopiră — activitatea preferată a lui Bobby — în mulţimea de dimineaţă. Era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru un apel telefonic care urma să fie localizat imediat: mii de oameni, jumătate din ei cu văluri, circulaţie, străzi cu două sensuri, zeci de intrări şi ieşiri.

Florence scoase unul dintre telefoanele mobile pe care le furase în noaptea „eliberării" Matarului, cum i se spunea acum în mod oficial. Bobby lipi pe dosul lui o bucată de ceară aderentă şi i-l înapoie. Ceara îl făcea să pară butucănos şi neobişnuit în mâna ei. Formă numărul privat al emirului.

Cineva răspunse după două apeluri. Florence se recomandă. Maliq sosi în câteva clipe. Evident, apelul era așteptat. Bobby mesteca gumă și se uita la ceas cu aerul unui antrenor agitat.

— Ei, Maliq, spuse Florence, ești gata să ocupi un loc la masa națiunilor civilizate?

— Ce tot spui acolo, Florence?

— Fac ce ai vrut tu să fac: răspund la anunțul pe care l-ai publicat în ziarul de astăzi.

— A, deci încă ești dispusă să negociezi? O să vreau un avans.

— Ca de exemplu ce? O mână? Limba? Tot capul?

— Dacă tot îți place să faci înregistrări, o să-ți înregistrezi propria mărturisire. Or să fie cuprinse în ea și recunoscute toate crimele pe care le-ai comis — rolul guvernului american în complotul împotriva Matarului, împotriva Islamului, împotriva mea personal, relația ta împotriva naturii cu șeica. Totul.

— O mie și una de crime? O să am nevoie de o casetă foarte mare. Și după ce ajunge la tine?

— O trimitem în Cipru. Iar tu te predai.

— Ce garanție ai că mă mai predau după ce o eliberezi pe șeică?

— Vrei să ducă o viață lungă și fericită, nu? Împreună cu fiul ei?

— Bine. Așteaptă o clipă, te rog, Maliq.

Lăsă telefonul deschis. Bobby îl luă din mâna ei. Coborî de pe bordură și se aplecă, chipurile ca să își lege șiretul la pantof, și fixă aparatul sub caroseria unui automobil oprit la semafor.

Porniră mai departe, contopindu-se iar cu mediul. Câteva clipe mai târziu, se auziră sirene și un elicopter deasupra capului lor, apoi câteva mașini negre, pline cu *mukfelleen*-i, trecură în goană pe lângă ei, în urmărirea automobilului fără vină.

— Am comis fapte ilegale împotriva statului şi... Am...

Florence se uita ţintă în obiectivul camerei ţinute de Bobby.

— Mă numesc Florence. Sunt americancă. Am avut o... relaţie...

— E mai bine dacă o pun pe trepied şi te las singură cu ea? întrebă Bobby.

Florence suspină.

— Nu, hai să mai încercăm o dată. A câta dublă e?

— A optsprezecea sau a nouăsprezecea. OK, filmăm...

— Mă numesc Florence. Sunt americancă. Sunt un duşman al regimului imamului Maliq.

Se uită la Bobby:

— Cum a fost?

— S-ar putea să vrea mai mult decât atât.

— Filmul ăsta... eşti sigur că o să meargă?

— Ca uns. Am folosit şmecheria de zeci de ori.

— Bine, atunci, spuse ea, dându-şi o şuviţă de păr de pe frunte. Arăt bine?

Bobby îşi dădu ochii peste cap.

— Fabulos. Filmăm.

— Mă numesc Florence şi am comis numeroase fapte împotriva statului Matar şi a gloriosului său lider, imamul Maliq bin-Kash al-Haz...

— Pentru toate aceste fapte îngrozitoare, merit orice pedeapsă pe care imamul Maliq, în marea sa înţelepciune şi sfătuit de sfinţii *moolah*-i din Matar, în conformitate cu *shari'a*, o va considera cuvenită. Fie ca păcatele mele să fie răscumpărate şi fie ca Allah să îmi ierte rătăcirile. Viaţă lungă imamului Maliq. Viaţă lungă noii Republici Islamice Matar.

Fetish închise aparatul video.

— Hm, mormăi Maliq mulţumit.

— Felicitări, mărite imam, spuse Fetish. Un mare succes.

— Da. Așa e. Nu ți s-a părut că joacă prea mult teatru?

— Nu, sire. Mi s-a părut că se teme și se căiește. Foarte convingător.

— Nu arată rău.

— Într-adevăr, o frumusețe irosită, magnificența voastră. Să poruncesc să se facă și să se distribuie cópii?

— A, da. Faceți multe cópii.

— Și să fac pregătirile?

— Care?

— Pentru șeică, preamărite. Avionul... spre Cipru?

— Bineînțeles că nu.

— A, imamul vrea să se roage mai întâi și abia pe urmă să fac pregătirile?

— Poți să faci pregătirile, Fetish, când o să-ți spun eu să le faci. E așa de greu de înțeles? Ți-a slăbit auzul?

— Nu, preasfinte. Totul e foarte limpede. Iartă inepția umilului tău slujitor.

— Ce?

— Prostia, mărite imam.

— Aha. Acum poți să ne lași.

Fetish se retrase într-un colț liniștit al palatului pentru a îi relata celui de-al doilea stăpân al său, M. Delame-Noir, progresele sau lipsa lor.

Din alt cartier aglomerat al orașului, Florence îl sună din nou pe Maliq. Bobby, mai impacientat decât prima dată, stătea cu ochii pe ceas.

— Ai primit avansul, spuse ea, când Maliq veni la telefon.

— Da. Ai un televizor în văgăuna în care te ascunzi? O să se transmită diseară. Dar, dacă o pierzi astăzi, poți s-o vezi mâine-seară. Sau poimâine.

— O s-o văd la televizor și pe șeică dându-se jos din avion în Cipru?

— Păi, să vezi, aici e o problemă.

— Ce problemă, Maliq?

— Nu se simte destul de bine ca să călătorească. I-a fost cam greu în ultima vreme. Dar nu vrei să-i faci o vizită? Vă putem da celule alăturate. Puteți să faceți amor printre gratii.

— Așa deci, Maliq, același trișor?

— Nu, Florence, același învingător.

Florence apăsă pe END și lăsă telefonul să cadă în rigolă, unde se sparse și se rostogoli în canal. Ea și Bobby se amestecară printre oameni, îndepărtându-se. Deasupra capetelor se auzea apropiindu-se un elicopter.

— Mărite imam, avem o problemă cu caseta, spuse Fetish.

— Ce problemă?

— Nu e nimic pe ea.

— Ce tot spui?

— I-am trimis-o direct lui Jahar, directorul postului de televiziune, ca s-o multiplice și s-o difuzeze. Dar el spune că, atunci când au vrut s-o copieze, era... goală. Nu era nimic pe ea.

— Asta nu se poate, Fetish. Ai văzut-o împreună cu mine.

— Nu găsesc nici o explicație, mărite imam.

Maliq puse mâna pe telefon. Jahar răspunse și raportă tremurând că, din păcate, vai, pe casetă nu era nimic. Maliq îl făcu imbecil și prost și, ce era mai rău, trădător. Jahar, asudând intens, spuse că banda era examinată riguros de tehnicienii cei mai buni de la TVMatar și că, dacă se găsea pe ea altceva decât goluri și pauze, avea să-l anunțe imediat pe Înălțimea Sa Preasfințită. Maliq trânti atât de tare telefonul, că îl crăpă.

— Cățea împuțită și mincinoasă!

— Preasfinte, spuse Fetish, nu e demnă de mânia ta.

— Ce înșelătorie! Scamatorie femeiască murdară!

— Calmează-te, preasfinte, altfel o să-ți plesnească inima.

— Aduceți-o pe șeică! Aduceți-o aici pe târfă! Imediat!

— Stăpâne...

— Fetish, spumegă Maliq, știi ce-i aia o *oubliette*?

Fetish nu știa, dar era sigur că nu putea fi ceva plăcut.

— E o gaură, Fetish, o gaură foarte adâncă, întâlnită în castelele și în închisorile din Franța, pentru azvârlirea persoanelor incomode. Care sunt uitate — *oubliées*. Vreau să instalez una dedesubtul palatului. Ți-ar plăcea să fii primul care o încearcă?

Nimic nu ajută capacitatea de concentrare ca perspectiva de a fi aruncat într-o groapă adâncă. Fetish dispăru mergând într-o parte, ca un crab, ca să-l sune pe Delame-Noir.

Delame-Noir era un tip rafinat, dar, la auzul raportului lui Fetish, scoase un *Merde!* pe voce joasă. Regăsindu-și calmul, îl instrui pe Fetish să tragă de timp, la care Fetish începu să bolborosească ceva despre *oubliette*. Trecuse ceva timp de când francezul auzise ultima dată cuvântul, dar acum, că îi fusese amintit, simți dorința de a săpa el însuși una, suficient de adâncă pentru a cuprinde întreaga familie regală a Matarului; sau chiar întreaga țară.

— E mai simplu acum, că înregistrarea se face digital, spunea Bobby. Ai un algoritm imprimat în cip, care activează funcția de ștergere atunci când apeși pe PLAY. Deci nu poți să vezi caseta decât o dată și n-o poți copia. O șmecherie care poate fi utilă. Am folosit-o des.

Florence nu vorbise prea mult de când aruncase telefonul în rigolă.

— Flo, ai încercat, zise el. Ai făcut tot ce-ai putut. Oricum n-avea de gând să-i dea drumul. Și chiar dacă ar fi fost dispus, nu l-ar fi lăsat wasabienii. Singurul lucru pe care și-l doresc mai mult decât capul Lailei într-un par e al tău.

— Algoritm, spuse ea absent. E un cuvânt arab. Vine de la Al-Khawarizimi. Matematician acum o mie două sute de ani, în vremurile lor de glorie. Or s-o omoare, Bobby.

— Poate că or să intervină francezii. Genul ăsta de PR nu le aduce nici un serviciu. Poate că sunt niște nemernici, dar nu le place să se vadă că sunt nemernici.

— Nu, or s-o omoare.

— Poate că a venit vremea să plecăm acasă, Flo. În momentul ăsta, nu îmbunătățim cu nimic lucrurile.

Ea îl privi.

— Ți-e frică?

— Ca să-ți fie frică, trebuie să nu vrei să mori. Până acum, nu m-a prea interesat, dat fiind că nu avea cine să-mi lipsească atât de tare. Până acum. Dacă-mi înțelegi dilema.

— Nu pari prea încântat ca să fii îndrăgostit.

— Sincer să fiu, nu știu nici eu. Dacă e să-ți pierzi mințile, există și locuri mai potrivite decât Orientul Mijlociu.

— A sosit francezul, preasfinte.

— Ce? Cine se crede, să vină neanunțat? Și unde e șeica? Ți-am spus s-o aduci încoace.

— Da, vine. A trebuit să o... spele. Nu era prezentabilă, sire. A stat în celulă, fără posibilități...

— Nu ți-am cerut să-i faci baie, Fetish.

— Prostia mea e la fel de nesfârșită ca deșertul Nafta, stăpâne. Iartă-mă.

Maliq scoase un mormăit gros.

— Între timp, nu vreți să-l primiți pe francez, sire?

— Ce naiba vrea?

— Nu știu, mărite imam.

De când auzise de *oubliette*, Fetish își modificase poziția: coloana vertebrală îi era acum îndoită într-o plecăciune perpetuă.

— Cinci minute. Ai înțeles, Fetish?

— Eşti plin de bunăvoinţă.

Delame-Noir fu poftit înăuntru.

— Imamul dă dovadă de indulgenţă primindu-mă atât de repede.

— Suntem foarte ocupaţi, monsieur. De ce ai dorit să ne vezi?

— Am interceptat comunicaţiile americanilor, sire. Şi m-am gândit că e mai bine să auziţi direct din gura mea decât la telefon.

— Da?

— E un subiect foarte delicat.

— Da, da, da. Şi?

Delame-Noir îşi coborî vocea.

— Am înţeles că stăpânul meu a purtat ieri o conversaţie prin telefon cu prinţul Bawad, ministrul de Externe wasabian?

— De unde ştii? Şi ce dacă? Sunt conducătorul Matarului.

În realitate, francezii îi interceptau telefonul lui Maliq graţie lui Fetish. Era însă preferabil să susţină că erau detestaţii de americani.

— Nu vreau să critic, mărite imam. Dar se pare că americanii au tras cu urechea la această conversaţie. Tehnic, sunt... Ce mai, măcar la asta se pricep. Vicisitudinile modernităţii. Întotdeauna te ascultă cineva. În ce mă priveşte, înţeleg, nu e treaba mea. Acum însă, după ceea ce am aflat, a devenit, într-un fel, şi treaba mea. Înţelegeţi care este esenţa disconfortului pe care-l simt?

— În ce privinţă?

— Avem înregistrarea conversaţiei, mulţumită spionilor americani. Înţeleg că prinţul Bawad s-a manifestat foarte... cum să spun... autoritar cu Înălţimea Voastră?

— Sunt perfect capabil să-i fac faţă prinţului Bawad, zise Maliq ţeapăn.

— Fără îndoială. Mie mi se pare că s-a purtat foarte nepoliticos cu Domnia Voastră. Foarte categoric, foarte poruncitor. Spunându-vă că sunteți — iertați-mă, mărite imam, căci nu fac decât să citez, da? — fiu de bucătăreasă, pilot de curse incorect și amenințând că, dacă nu faceți exact cum spun wasabienii — care au fost cuvintele, exact? — „te dăm jos de pe tron ca pe o smochină stricată". O figură de stil neobișnuită, recunosc. Nu se pricepe suficient la diplomație, prințul, pentru a fi diplomat.

— Bawad e un broscoi râios. De acum înainte, nu mai tratez decât cu Tallulah.

Delame-Noir ridică din umeri cum numai un francez o poate face.

— Da, dar Bawad este nepotul regelui Tallulah și sunt foarte apropiați. Nu cred că prințul v-ar fi spus toate acestea, dacă unchiul lui, regele, n-ar fi fost de acord.

— Și ce dacă? zise Maliq, pierzându-și răbdarea.

— *Mon imam*, important este că americanii sunt în posesia casetei cu această conversație. Și concluzia mea este că, dacă o executați pe șeica Laila, americanii ar putea-o folosi ca pretext pentru a interveni direct. Florence și-a făcut prea multă publicitate în Statele Unite. În lume.

— Și ce-or să facă americanii, n-or să mai cumpere petrol? Haida-de!

— Poate că or să lase să iasă la iveală înregistrarea în care Bawad vă ordonă s-o ucideți. Și cum o să dea, dacă este reprodusă? O să arătați ca o marionetă a wasabienilor. Cine dorește așa ceva? Wasabienilor, poate, nu le pasă. Dar noi, Franța, ca adevărați prieteni și aliați, nu dorim asta (Delame-Noir zâmbi). Noi dorim un imam puternic în Matar. Un imam independent! Nu unul care trebuie să ceară permisiunea casei de Hamooj ori de câte ori vrea să meargă la toaletă. Desigur, nici nu mai trebuie menționat că puteți conta pe Franța.

Maliq își azvârli mâinile în aer.

— Și ce-ar trebui să fac? Vor moartea șeicăi. Și mai mult o vor pe ființa asta, Florence, și dau vina pe mine — pe mine! — pentru că nu a fost prinsă. Florence ne-a păcălit, îți dai seama. I-am cerut să înregistreze o casetă, așa cum mi-ai spus, și ea ne-a păcălit, târâtura. O vezi o dată și puff! s-a dus, a dispărut ca un duh.

— Asta a fost din prostia mea, preamărite, spuse Delame-Noir ca să-l împace. Înălțimea Voastră și-a jucat rolul cu strălucire și subtilitate, iar noi... nu, eu însumi, eu singur v-am trădat, nereușind să prevăd că o să apeleze la acest truc inventat de CIA. Singur mă blestem. N-am să dorm la noapte de...

— Vezi c-ai sărit calul, Dominique.

— Da, cred că da.

— Ce-ar trebui să fac acum? Spui că americanii sunt capabili să folosească banda cu conversația dintre mine și Bawad?

— Mă tem că ar putea-o face, da.

— Aș putea să-l chem pe ambasadorul american și să-i spun că țara lui ar face bine să înceapă să construiască de pe-acum instalații eoliene, ca să se-ncălzească la iarnă.

— Dar, stăpâne, oare e înțelept să-i informați pe americani că sunteți la curent? Așa, îi avem la degetul mic.

— Serios?

— Bineînțeles. În loc să-i amenințați, mai bine le spuneți: „Uitați ce e, prietenii mei mâncători de hamburgeri, știm că șeica lucrează pentru CIA."

— Lucrează?

— Nu, dar le comunicați că așa credeți, că lucrează, ceea ce o să-i pună pe jar. Le spuneți că a mărturisit tot. Spuneți: „Și acum wasabienii sunt neînduplecați. Vor să-i tai capul. Parcă ei ar fi francezi! Ha! Dar eu am hotărât să nu-i tai capul. Am să v-o dau vouă, cu tot cu cap. Și știți

de ce, prietenii mei americani? Tocmai ca să le arăt wasabienilor că sunt un imam pe picioarele lui, un om pe picioarele lui, care nu primește ordine de la nimeni. Iar acum iată ce-o să faceți voi, americanilor, pentru mine. În primul rând, vreau să încep să vă aud spunând lucruri frumoase despre mine la Națiunile Unite. În al doilea rând, vreau să încetați să spuneți răutățile alea oribile despre Franța și cum nu ar fi trebuit ea să mă ajute să ajung emir. Și în al treilea rând, vreau să vă trimiteți oamenii — comandourile Delta Force, care sunt foarte bune — la Amo-Amas, ca s-o scoată pe Florence asta a voastră. Vie sau moartă, pentru mine e același lucru, dar e timpul să plece. Nu vreau să fac din ea o a doua Ioana d'Arc. Dar, dacă nu veniți după ea, am să mă ocup eu de povesta asta cât de curând. Și, în fine, dacă nu mă ajutați cu toate aceste aspecte, voi, americanii, o să aveți o iarnă foarte friguroasă, da?

— Hmm, făcu Maliq. Și crezi că or să fie de acord?

— Dragul meu imam, trebuie să înțelegeți că americanii sunt idealiști până în momentul în care trebuie să coboare indicatorul termostatului cu două grade. Atunci devin foarte practici.

capitolul douăzeci şi şapte

Florence şi Bobby tocmai înregistrau o altă „Osama" — numele pe care îl dăduseră casetelor lui Florence —, când auziră un ţârâit electronic. Îi făcu să tresară, pentru că telefonul fusese închis şi telefoanele mobile, de obicei, nu sună când sunt închise. Dar acum, acesta suna.

Florence se îndreptă spre el. Bobby spuse:

— Câteva grame de C4 pot să-ţi dea o durere de cap straşnică.

Îi luă aparatul din mână şi se duse într-un colţ al camerei. Florence îl urmărea din priviri. Bobby trase aer în piept şi, cu telefonul ţinut cât mai departe, apăsă pe butonul verde. Expiră şi apropie telefonul la vreo treizeci de centimetri.

— *Salaam*, zise el şi ascultă, aruncând priviri neliniştite în jur. O să-i transmit mesajul, mai spuse el, ceva mai nervos, dacă o văd.

Florence mimă: *Cine?*

Bobby mimă ca răspuns: *Unchiul Sam.*

Ea întinse mâna. Bobby acoperi receptorul cu palma şi şopti:

— Nu te lungi.

Îi dădu telefonul, apoi începu să strângă lucrurile. Ea recunoscu ritmurile de-acum familiare ale unei alte plecări în grabă.

— Ce surpriză, spuse Florence în aparat.

— Domnişoară, ai idee ce probleme creezi aici?

— Nu tu mi-ai spus, când ne-am văzut prima dată: dacă nu poţi să rezolvi o problemă, amplific-o?

— Nu ți-am spus să o amplifici până într-atât. Dar o să mai vorbim când ajungi acasă. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este să fii capturată.

— Mai întâi scoateți-o pe Laila de-aici.

Unchiul Sam oftă.

— Și la ce te gândești? Un asalt cu amfibii asupra palatului sau *Black Hawk Down*, partea a doua? Ai mai ieșit pe stradă în ultima vreme? În Matar sunt mai mulți soldați wasabieni decât cetățeni.

— Nu era o rugăminte.

Urmă o pauză.

— O să văd ce pot să fac.

— Nu e destul.

— O să trebuiască să fie.

Bobby îi făcu semn lui Florence: *Încheie.*

— Ora unu și patruzeci și cinci a.m., spuse Unchiul Sam. Adică două fără un sfert noaptea. Taxiul acvatic o să fie pe poziție, la locul obișnuit. Omar Sharif e pe-acolo? Dă-mi-l la telefon.

Amorțită, Florence îi întinse telefonul lui Bobby. Acesta ascultă, mormăi de câteva ori „Mda" și închise.

— Ceva nu-i bine aici, spuse Bobby. Hai, trebuie să plecăm.

— I-ai spus despre noi?

— Ce să-i spun despre noi?

— Că trăim împreună.

— S-ar... putea. Hai, acum nu mai contează.

— Ce te-a apucat să-i spui așa ceva?

— M-a întrebat.

— Când i-ai spus că trăim împreună?

— *După* ce am făcut-o prima dată. Flo, trebuie să mergem.

— Ce te-a apucat să-i spui?

— M-a întrebat dacă ești lesbiană. Zvonurile. Nu mai știa ce să creadă. El încerca să te scoată din țară și tu nu voiai, așa că...

— A tras concluzia că sunt lesbiană. Deci de-aia te-ai culcat cu mine? Face parte din misiunea ta? Ofiţer de observare a preferinţelor sexuale?

— Bineînţeles că nu. Ce dracu', Flo.

— Nu drăcui. Dacă are cineva dreptul să drăcuiască, eu sunt aia.

— Flo, trebuie să plecăm. Am o presimţire nasoală după telefonul ăsta.

— Credeam că ne exfiltrează cu submarinul.

— Poate. Vrei să-ţi strângi odată lucrurile, fato?

Botoasă, Florence îşi adună bagajul care consta în acest moment în pistol, telefoane mobile şi detestata, urât mirositoarea *abaaya.*

Urcară în maşină. În loc să se îndepărteze, Bobby dădu ocol clădirii prin faţă şi opri la două străzi mai încolo, cu botul maşinii îndreptat către locuinţa modestă.

— Ce facem aici?

— Eliminăm posibilităţi.

Bobby stătea lăsat jos pe scaunul şoferului, urmărind casa prin binoclu. Mâna dreaptă i se odihnea pe patul pistolului vârât în betelia pantalonilor, pe sub faldurile *thobei.*

Un sfert de ceas mai târziu, o maşină se apropie de casă dinspre partea opusă, încetini şi opri. Din ea coborâră patru bărbaţi. Erau îmbrăcaţi în *thobele* distinctive, negru cu albastru, ale *mukfelleen*-ilor. În locul biciuştilor obişnuite aveau pistoale. Bobby îi privea concentrat prin binoclu.

— Ah, fir-ar a dracului de treabă.

— *Mukfelleen*-i?

Îi întinse binoclul.

— Îl vezi pe tipul masiv din frunte, cu mustaţă? Îl cheamă Anbar Tal. E căpitan în Serviciul de Securitate al Forţelor Regale Aeriene ale Matarului. Eu l-am recrutat.

— E... CIA?

— Era, ultima oară când l-am verificat.

— Şi de ce se îndreaptă către casă împreună cu oamenii ăia cu pistoale?

Bobby privi prin binoclu.

— După cum se mişcă, nu par să fi venit să ne ajute.

Băgă maşina în marşarier şi începu să se îndepărteze încet, cu spatele.

Florence, care se uita în oglinda retrovizoare, îi văzu pe bărbaţii în *thobe* negru cu albastru apropiindu-se de maşină din spate. Din reflex, Bobby călcă tare pe accelerator.

Din spate se auziră două bufnituri puternice, apoi cei în *thobe* ajunseră sus pe portbagajul maşinii, deloc încântaţi de situaţie. Apoi se treziră pe jos, în faţa maşinii, moi şi indiferenţi la tot.

Maşina gonea acum cu spatele, cu cincizeci de kilometri pe oră. În faţă, la o distanţă tot mai mare, Florence îi vedea pe cei cinci *muk*-i conduşi de Anbar Tal, alergând spre ei, ochindu-i cu pistoalele. Creierul ei prea ostenit avu nevoie de câteva secunde pentru a pricepe că situaţia prevestea o evoluţie negativă. Procesă această deducţie vitală cu un sfert de secundă înainte ca primul glonţ să împrăştie parbrizul, lăsându-i *abaaya* acoperită cu un pesmet de geam securit. Ghemuindu-se în scaun, auzi şi alte explozii sticloase, acompaniate de mormăieli obscene de pe locul şoferului. Urmară explozii mai puternice, pe care, după o clipă, le identifică ca fiind venite din apropiere. Bobby conducea cu spatele şi trăgea pe geam cu mâna stângă.

— Mi-ar prinde bine o mână de ajutor, spuse el.

Florence trăsese cu arma o singură dată, cu mulţi ani în urmă, la sumarul curs de instruire organizat de Departamentul de Stat. Deşi în săptămânile de până acum ţinuse de multe ori un pistol în mână, acum i se păru străin şi nedorit, în timp ce trăgea piedica şi ochea pe geam. Închise ochii şi apăsă.

Se auzi un zăngănit metalic tare, urmat de un șuierat exploziv și de un jet de abur vertical. Trăsese prin capota motorului, găurind radiatorul.

Bobby roti brusc de volan și smuci frâna de mână, răsucind mașina cu o sută optzeci de grade, apoi băgă în viteză și călcă accelerația. Problema era că un motor cu combustie internă, oricât de bine ar fi fost proiectat de cele mai luminate minți inginerești din Germania, nu este gândit să funcționeze eficient sau pe termen lung, odată găurit de gloanțe de nouă milimetri. Aburul țâșnea de sub capotă ca apa din nările unei balene furioase.

— Ești teafără? Flo! Ai pățit ceva?

— N-am nimic. Fir-ar să fie, Bobby, am împușcat mașina.

— Ascultă. O să cotesc. O să opresc. Vreau să cobori, da? Acum ascultă-mă bine. În piața de păsări vii lucrează un tip. Are o dugheană pe care scrie „Cei mai buni pui ZamZam". Ții minte? Pe tip îl cheamă Azool bin-Halaam. A mai lucrat pentru mine. E independent. Nu știe nimeni de el, nici CIA-ul, nici Unchiul Sam, nici francujii, nimeni. El te poate urca în feribotul de... Ah, mergi, rablă nenorocită!

Bobby bătea în bord, în speranța obscură că proiectanții instalaseră acolo un senzor care, când îl loveai violent, dădea computerului mașinii instrucțiuni să ignore faptul că sistemul de răcire fusese penetrat de un glonț de nouă milimetri. Din păcate, proiectanții uitaseră să includă o astfel de opțiune.

— Nu te las aici, spuse Florence.

— Taci și ascultă. Îi spui lui Azool că ești prietenă cu Cirus din Cipru. Ai reținut? Cirus din Cipru. O să te scoată din țară cu feribotul de Pangibat. Ai reținut? ZamZam. Azool. Cirus din Cipru. Ții minte?

Dăduseră colțul. Bobby trase mașina suferindă la bordură și opri. Din fericire, strada foia de pietoni, dintre care câțiva se opriră să vadă ciudata privelițe: un Mercedes din care ieșeau aburi.

— Du-te, Flo. Te rog. Nu mă face să-ți cad în genunchi, fată, sunt prea bătrân.

Ea deschise portiera să coboare, apoi o închise la loc. Apucă pistolul, se răsuci și ochi prin geamul din spate al mașinii.

— Dă-i drumul.

— Dă-o dracului de treabă, femeie.

— Dă-i drumul.

Revărsând vorbe de ocară, Bobby apăsă pe accelerator. Un șuierat violent, bronșitic, ieși prin gaura din radiator, prin care se evapora și ultimul rest de lichid de răcire. Mașina porni înainte, fără convingere.

Privind în urmă, Florence văzu un automobil închis la culoare dând colțul. Pietonii se aruncară din calea lui.

Strânse pistolul cu ambele mâini și ținu ochii deschiși. Primul foc sparse geamul din spate al mașinii lor, lăsându-i câmpul vizual liber. Ochi iar și goli metodic încărcătorul de opt gloanțe în parbrizul mașinii urmăritoare. Aceasta patină dintr-o parte în alta, apoi ieși de pe carosabil pe trotuar, unde intră în vitrina de sticlă armată a unei patiserii.

— Ceva mai bine, murmură Bobby.

Florence scoase încărcătorul gol, scotocind prin rucsac, în căutarea unuia nou.

Bobby coti pe o străduță îngustă. Șuieratul încetase. Acul indicatorului de temperatură intrase mult pe roșu, arătând nivelul de topire. Faptul acesta împreună cu un bocănit puternic vesteau nevoia cât mai urgentă a unui mijloc de transport alternativ.

Bobby frână. Deschiseră portierele și coborâră. O mașină asemănătoare celei de care scăpase Florence veni de după colț. Acceleră în direcția lor. Florence văzu pistoalele îndreptate spre ei pe geamurile de pe ambele părți.

Bobby deschise focul. O gaură înflori în parbriz, în dreptul şoferului, iar o alta în dreptul pasagerului. Maşina se smuci scurt spre dreapta şi intră într-un stâlp de electricitate, retezând cu ocazia aceasta un braţ care ţinea un pistol îndreptat spre ei.

Florence icni. Bobby ocoli maşina şi veni s-o ridice în picioare. Porniră în fugă pe alei, până când Bobby anunţă în fine, gâfâind:

— Gata, acum mergi la pas.

Porniră ca un cuplu matarian obişnuit, la plimbare după ce împuşcaseră şi omorâseră cinci sau şase oameni. Străzile din zonă vuiau de sirene. Din aer se auzea vâjâitul şi mugetul grăbit al palelor de rotor. Bobby îi şopti:

— Ai leşinat vreodată?

— Nu.

— Să te văd.

— Ce?

— Leşină naibii odată!

Florence se lăsă să cadă pe trotuar, cât putu mai convingător fără a-şi zdrobi vreo rotulă. De ce, nu avea nici cea mai vagă idee. Închise ochii.

Auzi un glas vorbind în arabă şi întrebând ce se întâmplase.

— E gravidă, zise Bobby, fără urmă de compasiune sau tandreţe, găsind cu precizie tonalitatea iritată cea mai potrivită.

— N-ar trebui să iasă pe stradă în starea asta, spuse bărbatul.

— Mie-mi spui? De douăşpe ori i-am spus, ba chiar şi-a treişpea, dar a insistat. Crede că, dacă face mişcare, o să nască băiat.

— Cu voia lui Dumnezeu, aşa o să fie. Se simte bine?

— Cred că i-a venit sorocul. Trebuie să chemăm o ambulanţă.

Ce băiat deştept, îşi spuse Florence.

— Chem eu una.

— Allah e de partea celor miloşi. Îţi mulţumesc, frate.

În timp ce bărbatul vorbea la telefonul mobil, Bobby se aplecă şi şopti:

— Cum de nu mi-a venit mie ideea?

Matarul dispunea de o infrastructură şi de servicii de calitate. Ambulanţa ajunse în câteva minute. Florence îşi trăsese rucsacul sub *abaaya*, astfel încât să aibă o siluetă cât mai gravidă. Cei doi infirmieri o suiră pe o targă şi apoi o vârâră în ambulanţă. Bobby sări înăuntru, în urma ei.

— La ce spital? îl întrebă el pe un infirmier.

— Churchill... vreau să zic Regele Bisma. I-au schimbat numele.

— Faceţi bine şi grăbiţi-vă, dacă nu vreţi să o ajutaţi să nască aici.

În timp ce infirmierul sufleca mâneca straiului lui Florence ca să-i fixeze manşeta tensiometrului, Bobby îl lovi tare cu patul pistolului în cap. Se întinse prin despărţitură, lipind ţeava de gâtul şoferului şi trăgând piedica, pentru a da mai multă greutate gestului, iar apoi spuse:

— Dacă vrei să conduci, condu până la aeroport. Dacă preferi să mori, pot să conduc eu.

Omul scoase un chiţăit şi începu să se roage să fie lăsat în viaţă.

— Calmează-te. Dacă faci cum îţi spun, totul o să fie bine.

Omul continuă să bolborosească, văicărindu-se. Avea şapte copii. Era singurul lor sprijin. În dimineaţa aia sărise peste rugăciune. Dacă murea acum, nu mai ajungea să vadă paradisul.

Florence îl dezbrăcă pe infirmierul inconştient de uniformă, după care îi legă mâinile şi gura cu bandă adezivă, din care ambulanţele aveau rezerve considerabile. Bobby îi spuse şoferului:

— Încetinește și oprește sirena.

Șoferul se supuse, continuând să bolborosească. Bobby îi întinse radioul.

— Spune-i dispecerului să-ți facă legătura cu Serviciile Medicale Aeriene de la aeroport. Atât să-i spui (și-i apăsă țeava pe gât). Vezi că vorbesc araba.

Omul făcu așa cum i se ceruse. Se auzi o voce. Bobby îi luă radioul.

— Aici e doctorul Mansour bin-Halibib, medicul personal al lui Fetish al-Zir, asistentul imamului Maliq, binecuvântat fie-i numele. Cu cine vorbesc?

Vocea îi răspunse atentă și supusă.

— Saif al-Utabi, excelență, la dispoziția dumneavoastră.

— Foarte bine. Este nevoie de o evacuare imediată. Una dintre soțiile imamului a suferit o contuzie cerebrală. Suntem pe drum spre voi. Avem nevoie de cel mai rapid avion, cu combustibil până la Cairo.

— Dar nu am primit autorizație, excelență...

— Te autorizez eu.

— Dar, excelență...

— Dacă soția imamului moare în ambulanța asta, am să-i spun că a fost pentru că mi s-a distras atenția cu întrebări inutile!

Totalitarismul are un avantaj: cu cât figurează mai jos în ierarhie, cu atât sunt mai ascultători.

— Facem pregătirile, spuse Saif al-Utabi.

— Ajungem în cincisprezece minute. Anunță personalul de securitate de la poartă să ne lase să trecem imediat.

— Da, excelență.

Șoferul ambulanței îl privea cu ochii holbați de spaimă.

Drumul până la aeroport trecea, în cea mai mare parte, prin deșert. Bobby îmbrăcă haina infirmierului fără cunoștință. Îi dădu instrucțiuni șoferului să oprească la capătul îndepărtat al panoului care făcea reclamă la plăcerile

din Infidel Land. *Mukfelleen*-ii de la cenzură dăduseră cu vopsea pe deasupra textului ofensator. Florence îl fixa cu pistolul pe șofer, în timp ce Bobby îl târa pe celălalt infirmier, dându-l jos din mașină și întinzându-l la baza reclamei, în spate.

Urcat din nou în ambulanță, continuă cu instrucțiunile, comunicându-i șoferului, cât putu de blând în situația dată, că, dacă nu le urma cu exactitate, avea să-l întâlnească pe Allah mai curând decât se aștepta, indiferent dacă era sau nu pregătit.

Florence îl ascultă, apoi îi spuse lui Bobby în franceză, o limbă pe care presupunea că șoferul nu o înțelegea:

— Știi că au aviație militară. Or să ne doboare în aer.

— Aștept cu interes sugestii.

— Ambasada? Trebuie să ne ducă acolo.

Bobby pufni cu dispreț.

— O, da, iar ambasada o să fie încântată să ne primească. Chiar dacă nu ne omoară pușcașii marini, chiar dacă reușim să trecem de poartă, ce facem mai departe? Ne petrecem restul vieții într-un subsol, sub privirile încruntate ale scârbelor de la ambasadă? Nu, mulțumesc. În momentul ăsta, un avion cu reacție și cu însemnele sanitare mi se pare a fi o idee foarte bună.

Florence fu nevoită să aprobe.

Se apropiau de aeroport. Florence se echipă cu toată aparatura medicală pe care o găsi în ambulanță (tub pentru respirație, manșetă de tensiometru, tuburi de perfuzie, bandaje de presiune) și se întinse pe targă — o imitație acceptabilă a unei soții de imam cu o rană la cap. Bobby ocupă locul din față, amintindu-i șoferului văicăreț că avea un pistol în buzunarul hainei. Întinse mâna și porni sirena și girofarul, colorând deșertul din jur cu raze intermitente roșii, albe și albastre.

La intrarea în aeroport văzură un blocaj.

— Stai calm, nu zice nimic, vorbesc eu, spuse Bobby.

Încetiniră, apoi opriră. Drumul era barat de soldați cu mitraliere. Unul îi făcu semn șoferului să coboare geamul.

— Unde mergeți?

— Serviciile Medicale Aeriene, spuse Bobby. Care e necazul?

— Asta trebuie să întreb eu, nu voi. Avem o alertă.

— Dar e urgent, domnule, după cum vedeți.

Cele două uși din spate ale ambulanței se deschiseră și doi soldați își aruncară privirile înăuntru. Florence stătea nemișcată, întinsă pe targă, cu mâna încleștată pe pistol, pe sub *abaaya.*

— Cine e? întrebă soldatul pe geamul din dreptul șoferului.

— Soția imamului, zise Bobby. Soția lui favorită. O evacuează la Cairo.

Și adăugă grav:

— E în stare critică.

Soldatul se îndreptă de spate.

— Nu ne-a anunțat nimeni.

Bobby izbucni mânios:

— Și de ce-mi spui mie? N-a planificat nimeni lovitura asta din vreme. Allah e îndurător... dar nu te aștepta să fie și imamul.

Soldatul șovăi. Apoi, cu un ușor gest lateral de dispreț făcut din cap, le dădu permisiunea de a trece. Ușile din spate ale ambulanței se trântiră. Soldatul din față se dădu la o parte. Ambulanța porni.

— Cred că mi-a crescut tensiunea, murmură Florence.

Șoferul parcă se sufoca. Bobby îl bătu pe spate, vorbindu-i pe un ton amical.

— Te-ai descurcat foarte bine, prietene, foarte bine. Câteva minute și o să se termine totul, iar tu o să ai o poveste formidabilă de spus nevestei și copii...

Pe sub pleoape, ochii şoferului se dădură peste cap. Bărbatul se prăbuşi în faţă, peste volan. Ambulanţa cârmi, tăind calea unui vehicul utilitar.

Bobby se întinse brusc să apuce volanul şi trase de el, evitând la mustaţă camionul care venea din faţă. Florence fu azvârlită de pe targă, într-o încâlceală de aparatură şi echipamente medicale.

— Ce mama naibii?! exclamă ea.

Bobby se căznea în acelaşi timp să stăpânească ambulanţa care se clătina să ajungă cu piciorul stâng la frână şi să-l tragă pe şoferul fără cunoştinţă de pe scaun, o încercare complicată chiar şi în circumstanţe mai favorabile. Florence se zbătea să se elibereze dintre tuburi şi maţe şi să ajungă în faţă. Un zgomot scrâşnit îi anunţă că trecuseră printr-o barieră de lemn şi că mergeau acum pe un drum de acces cu sens unic, lucru din care până şi cel mai neglijent observator putea trage concluzia că la volan se întâmpla ceva în neregulă.

Icnind, Bobby reuşi să-l salte pe şoferul inconştient de pe scaun şi să-l aşeze pe podeaua maşinii, apoi se strecură la volan, recăpătând controlul asupra ambulanţei, care se îndrepta acum direct către o cisternă cu combustibil. Ambulanţa deţinea avantajul sirenei şi al girofarului, obligând vehiculele care veneau din faţă să iasă de pe carosabil, claxonând furios. Acum însă, începeau să se audă şi alte sirene. Şi, în vreme ce se străduia să treacă de-a buşilea peste corpul şoferului, pentru a se aşeza în faţă, Florence auzi nişte voci scârţâite în aparatul de radio — voci precipitate, furioase, care i se adresau şoferului ambulanţei, cerându-i să oprească.

— Ţine-te bine.

Bobby suci volanul şi călcă frâna. Ambulanţa se întoarse, dar, cu centrul de greutate mai sus, se aplecă pe două roţi. Şovăi parcă o eternitate, apoi, printr-o minune, căzu la loc pe patru roţi.

Acum, cel puțin, erau cu fața în direcția potrivită, deși se dăduseră în spectacol, fapt care stârni interesul tot mai crescut manifestat de vreo zece vehicule aflate în depărtare. Unele aveau montate deasupra mitraliere de calibru greu.

Bobby evaluă situația care se deteriora, în limbajul clinic al profesionistului:

— Am belit-o.

Coti pe o rampă pe care scria PLECĂRI. Vehiculele de securitate erau încă la câteva sute de metri distanță, dar se apropiau rapid. Era seară și aeroportul era aglomerat. În față se aflau zeci de mașini și sute de călători care intrau și ieșeau din terminal.

— Când trag la bordură, spuse Bobby, sari. Și te topești ca disperata în peisaj. Hai că poți. Ține minte, „Cei mai buni pui ZamZam". Azool. Cirus...

— ... din Cipru. Da, Bobby, știu.

— Bine, atunci.

Ajuns la capătul îndepărtat al terminalului, trase lângă bordură. Oprise sirena și girofarul.

— Du-te, Frenzy.

— M-am înțepenit.

— Ce?

— Piciorul, e înțepenit aici.

Bobby se aplecă spre ea.

— Nu, de pe partea aia n-ajungi, spuse ea. Pe partea cealaltă. Fuga.

Bobby deschise portiera și porni în goană prin față. În timpul acesta, Florence trecu iute pe locul șoferului, băgă în viteză și porni ambulanța cu un scrâșnet de cauciucuri. Îl zări scurt în oglinda laterală, în picioare lângă bordură. Apoi mașinile poliției și ale armatei trecură vuind pe lângă el, urmărind-o îndeaproape.

Ambulanțele sunt construite ca să prindă viteze mari. Florence conducea repede, atrăgându-i pe urmăritori cât

mai departe de Bobby. Dar şi maşinile poliţiei şi ale armatei sunt construite ca să prindă viteze mari şi, în scurt timp, începură să se apropie. Păreau să se fi convins că înăuntru nu era soţia imamului, căci deschiseseră focul. Caroseria joasă a ambulanţei apăra cauciucurile, iar trupul lui Florence era protejat de placa de metal din spatele şoferului. Dar o salvă de gloanţe muşcă din uşa dintre compartimente şi trecu prin parbriz, prefăcându-l într-o pânză de păianjen.

Din mers, Florence îşi cântări situaţia. Ştia că, în câteva minute, avea să fie prizonieră sau moartă. Aveau s-o dea jos cu forţa din maşină... şi pe urmă? Interogatoriul. Tortura. Execuţia. Wasabienii doreau satisfacţie. Mai mult decât orice altceva, îi voiau capul.

Auzi un zgomot şi zări elicopterul. Zbura jos, reglându-şi viteza după a ei. Îl văzu pe puşcaş ochind-o. Se uită la vitezometru. O sută zece. Se apropia de pasajul peste o autostradă. Putea termina totul în câteva secunde, curat şi frumos. Mult mai simplu pentru toată lumea. Nu era o moarte glorioasă să te striveşti de parapetul unui pasaj peste autostradă, dar era mult mai curată. Fără nimeni care să ţipe la ea, fără nimeni care să o conecteze la o baterie de maşină, fără s-o decapiteze sau s-o lapideze.

Intră pe banda din stânga, continuând să ţină piciorul pe pedala de acceleraţie. Se simţea brusc calmă, aproape exaltată de faptul că deţinea controlul aproape absolut asupra propriei sorţi. Se gândi la Nazrah, care pusese toate aceste evenimente în mişcare cu propriul ei accident de maşină. Florence lăsă capul în jos şi se îndreptă către parapet. Atunci auzi un geamăt.

Era şoferul. Uitase complet de el. O privea de jos îngrozit complet, bolborosind. Era un tablou de toată jalea, cu el întins aşa pe jos, dar Florence îşi aminti de cei şapte copii. Dacă n-ar fi pomenit de ei. Dacă ar fi fost un pic

mai curajos. Dacă ar fi ținut detaliul pentru el și... Pasajul era la câteva secunde distanță.

Cârmi, îndepărtându-se de parapetul din beton, și intră gonind în pasaj.

Elicopterul zbura în paralel cu ea, la rasul solului. Văzu un bărbat aplecându-se pe ușa laterală. Avea o pușcă îndreptată spre ea.

Trase trei focuri eficiente în blocul motor. Parbrizul se acoperi de ulei împroșcat. Vehiculul începu să piardă din viteză.

Cu coada ochiului, îl văzu pe pușcaș coborând arma. Observă părul blond și mânecile suflecate, tipice, ale parașutiștilor francezi. *Da*, își spuse ea în gând, în timp ce mașina încetinea și era înconjurată, *întotdeauna au fost foarte buni la* le sniping, *francezii.*

capitolul douăzeci şi opt

Rick Renard era în biroul de la Washington, încercând să convingă un fost senator dolofan, învins de două ori în tentativa de a ieşi preşedinte, să devină purtător de cuvânt pentru un lanţ de centre de slăbit.

Senatorul se prefăcea că activitatea nu era de demnitatea lui, ceea ce era adevărat, dar motivul lui real era altul: voia bani mai mulţi. Între timp, Renard se prefăcea că a-i ajuta pe americanii obezi să piardă din greutate era un magnific şi altruist gest umanitar, iar dacă o persoană distinsă, care îşi dedicase întreaga viaţă activităţii în slujba cetăţeanului, câştiga un ban din chestia asta, ce om rezonabil ar fi putut avea ceva de obiectat?

În mijlocul acestui superficial dans kabuki intră, cerându-şi scuze, asistenta lui Renard, care îi înmână un bilet în care scria că la telefon era George, care cerea imperios să-i vorbească. Nu, nu putea aştepta şi da, era urgent, foarte, foarte urgent.

— Casa Albă, îi spuse Rick senatorului şi întinse mâna după telefon. Îmi permiteţi?

Senatorul înţelegea perfect că nu era Casa Albă, dar se simţi flatat că Rick simţise nevoia să ducă minciuna pe piscuri atât de înalte. La Washington ştii cât eşti de sus după cât de jos sunt ceilalţi dispuşi să se coboare.

— Nu, sigur că nu.

— Da, Karl, spuse Rick în telefon.

— Firenze, spuse George. Cred că au pus mâna pe ea.

— Drace, spuse Renard. Futu-i.

Senatorul căscă ochii.

— O să aflu câte detalii pot, continuă George. Ne vedem la tine la birou, imediat ce reuşesc să scap de-aici. Duckett m-a pus să prelucrez cereri de viză vechi de opt ani, porcul.

Rick închise.

— S-a întâmplat ceva... la Casa *Albă*? întrebă greoi senatorul.

— A, nu, nu. Ştiţi cum sunt ei, zise Rick surâzând. De fiecare dată când scad un punct în sondaje, e panică generală.

Se descotorosi de senator, îi ordonă asistentei să-i contramandeze întâlnirile şi dădu drumul la toate televizoarele, pe care navigă, în acelaşi timp cu internetul, până sosi George, cu ce noutăţi reuşise să adune. Nu fusese simplu, dat fiind că Duckett, ţâfnos, îi redusese nivelul de acces la informaţii secrete. Dar George avea prieteni.

Ambasada Americană din Amo-Amas telegrafiase un raport despre tulburările din cartierul Disparya: împuşcături, accidente de maşină, un incident la aeroport. Echipamentul de monitorizare a comunicaţiilor interceptase conversaţii pe frecvenţa poliţiei despre *el imra'a amrikiya* (americanca). De asemenea, fuseseră interceptate transmisiuni radio ale francezilor dinspre şi înspre un elicopter militar care ceruse şi primise permisiunea de a deschide focul asupra unui vehicul în mişcare. O jumătate de oră mai târziu, un convoi de vehicule intrase în mare viteză pe porţile bazei aeriene Prinţul Wazba. După preluarea puterii de către Maliq, baza fusese transformată într-un centru de detenţie pentru matarienii suficient de îndrăzneţi pentru a exprima opinia că lovitura lui Maliq nu era tocmai cel mai măreţ eveniment petrecut în Matar de la instaurarea Isla-

mului încoace. Marea majoritate a persoanelor nemulțumite erau — câtuși de puțin surprinzător — femei din Matar.

— Duckett s-a ascuns în birou, cu o față de parcă i-a intrat în cur un dragon de Komodo întreg, spuse George, plimbându-se în lung și în lat. Nici nu vorbește cu mine. Au pus mâna pe ea. Sunt sigur.

— Am încercat să-i sun pe câțiva din vechea gașcă de la TVMatar, zise Renard posomorât. N-a plecat nimeni. Dar toți mi-au închis telefonul în nas. O persoană chiar m-a făcut necredincios. Îmi vreau vechiul Matar înapoi.

Intră asistenta lui Renard.

— Cineva pe nume Bobby pentru tine.

Rick și George se călcară pe picioare, încercând să ajungă la telefon.

— Bobby! Florence e bine? întrebă Rick.

— Nu. Au luat-o prizonieră. Ascultați-mă bine, nu pot să vorbesc mult, cred că netrebnicu' duplicitar de Unchiu' Sam s-ar putea să tragă cu urechea. Ești acolo, Sam? Tragi cu urechea? Ne promiți că aranjezi o exfiltrare cu taxiul acvatic și, zece minute mai târziu, Anbar Tal — recrutat de mine! — vine să ne omoare. Bine, ascultă aici: o să mă întorc. Mă-ntorc în State și dacă trebuie să înot până acolo și, după ce termin cu tine, o să respiri pe cur și-o să te caci pe urechi. M-ai auzit?

Renard puse mâna peste microfon și-i șopti lui George:

— Cred că e nervos.

— Bun, zise Bobby. A apărut la știri acolo?

— Nu, nu încă.

— George e acolo? Dă-mi-l. George, ce face Departamentul de Stat?

— Ce se pricepe mai bine. Nimic. Doar câteva telegrame trimise din Amo. Duckett nu-mi spune nimic. Bobby, ce planuri au cu ea?

— Habar n-am. Dă-mi-l iar pe Renard. Rick, ţii minte telefonul mobil pe care ţi l-am dat? Ăla pe care ţi-am spus să-l laşi la Washington? Îl mai ai?

— Da. Cred că... da.

— Bine. Sună-mă de pe el. Ţinem legătura. Voi porniţi de la capătul ăla.

— Să pornim... ce?

— Tu eşti omul de PR, nu?

— Păi, da...

— Dă-i drumul, brodează. Brodează până cazi lat. Hei, George!

— Aici sunt.

— Nu lăsa scârbele de la ambasadă să scape cu faţa curată.

— Mă ocup.

— Foarte bine, spuse Bobby. Hai s-o scoatem de-aici. Şoc şi groază, băieţi. Şoc şi groază.

Legătura se întrerupse.

— Ce-a vrut să spună la urmă? întrebă Renard.

— A, e jargonul lor de puşcaşi marini. Cu care, o dată în viaţă, sunt de acord.

Era o celulă mică, relativ curată; la nivel de celule, friza luxul. Avea un pat de campanie cu o pernă de burete, o găleată de plastic pentru necesităţi — cu capac, culmea răsfăţului — o sticlă cu apă şi un exemplar din Sfântul Coran.

După ce o scoseseră târâş din ambulanţă, îi puseseră o glugă peste cap. Înainte ca gluga să-i acopere ochii, zărise încă o dată chipul puşcaşului francez care îi găurise motorul. Acesta avea parcă aerul că se scuză, cu o mică ridicare din umeri: Dar ce putem face? Ordinele sunt ordine. *Hélas, chérie.*

După ce-i puseseră gluga şi cătuşele, fără scuze sau ridicări din umeri, Florence fusese urcată pe bancheta din

spate a unei maşini şi dusă de-acolo. Nici măcar simţul ei exersat al direcţiei nu-i putuse spune unde o duceau. După o oră sau poate mai mult, gluga fusese îndepărtată, iar ea se trezise clipind des într-o încăpere puternic luminată, undeva — slavă lui Allah! — tot în Matar şi nu peste graniţă, în Wasabia. Nu că ar mai fi fost cine ştie ce diferenţă între cele două ţări.

Citea din Coran când auzi cheia răsucindu-se în uşa grea. La Washington cunoscuse un bărbat care îşi petrecuse cinci ani şi jumătate torturat şi ţinut prizonier în Vietnamul de Nord, în cea mai mare parte la carceră, în condiţii de nedescris. Îi povestise că, ani buni după aceea, ori de câte ori auzea sunetul unei chei care deschidea o uşă, îi creştea pulsul şi ceva i se strângea în piept.

Cel care intră în celulă nu purta uniforma negru cu albastru a *mukfelleen*-ilor. Era doar o palidă consolare.

Lui Florence i se puseră gluga, cătuşele şi lanţurile la picioare, şi fu mânată din urmă. Bănui că lanţurile erau pentru efectul psihologic, date fiind şansele scăzute ca o femeie să îşi doboare paznicii şi să scape. Străbătu zăngănind, în picioarele goale, podeaua de piatră, încercând să găsească un simulacru de ritm demn. În acelaşi timp, încerca să nu se împiedice şi să cadă. Situaţia era, şi aşa, suficient de dezonorantă.

Cu capătul a ceva ce părea să fie o bâtă, se simţi împinsă într-un spaţiu mai răcoros. În mintea ei se născu gândul, nu în întregime izgonit, că într-o clipă aveau să-i scoată gluga, dându-l la iveală pe călău, cu un *seyef*. Dacă tot era să-ţi taie cineva gâtul, era mai bine să ţi-l taie curat, într-un simulacru de ceremonie de decapitare, decât cu un briceag ruginit, ca acelea folosite pentru oile *sekeen*.

Se trezi într-o încăpere cu aer condiţionat, încurajatoare prin lipsa de pete de sânge sau de instrumente de tortură, cu faţa la o masă la care stăteau trei bărbaţi, dintre

care îl recunoscu imediat, în centru, pe Maliq, emirul, șeicul și imamul Republicii Islamice Matar, Domnul să-l binecuvânteze.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a-l identifica pe cel din dreapta lui Maliq. După *gutra* grena cu albastru-verzui, îl recunoscu drept wasabian, iar după bordura stacojie a *thobei*, altminteri simplă, drept membru al tribului Hami Babb, cel căruia, încă din vremea șeicului Abdulabdullah Waffa, zis Înțeleptul, i se încredințase sarcina pazei regale. Acesta era Salim bin-Judar, prim-adjunct în Ministerul pentru Sănătate Publică, eufemismul asupra căruia guvernul central wasabian se oprise pentru Poliția Secretă. După reputație îl cunoștea bine și, deși era o onoare să te afli în prezența lui, aceasta provoca o stare de uscăciune drastică a gurii.

Identitatea celui aflat în stânga lui Maliq era extrem de ușor de descifrat. *Thoba* negru cu albastru îl proclama drept *mukfellah*. Privirea fixă, încărcată de o ură curată, era cea mai intensă pe care o văzuse vreodată Florence la o ființă omenească — cărbuni încinși de furie mocnită — ațintită asupra unei americance în lanțuri, o necredincioasă care merita să fie azvârlită în iad, rontăită în eternitate de fălcile dezgustătoare și răsuflarea duhnindă a lui Satan. Cu urări pentru o zi plăcută.

— *Salaam*, Maliq, spuse Florence.

Mukfellah-ul sări de pe scaun, zbierând la ea să-i arate respect imamului. Dar Maliq îl făcu să amuțească, ridicând o mână.

— *Salaam*, Flor-ents, zise el, zâmbind și arătând spre cătușe. Carevasăzică, brățări? Ultima modă?

— Da, sunt ultimul strigăt. Dar moda se schimbă des, mai ales la Paris.

— Destul cu conversația de salon. Avem aici oameni importanți. Și foarte supărați pe tine. Da, trebuie s-o spun,

foarte supărați. Vor să se ocupe nemijlocit de tine. Să te dau oare pe mâna lor?

— Mai bine fă cum ți se spune, altfel stăpânilor tăi n-o să le placă.

— În Matar eu sunt stăpân. Așa să știi, doamnă. Amantul dumitale de la CIA, domnul Theebo... Tibu...

— Thibodeaux. Sunt sigură că atâta franceză trebuie să știi.

— L-am prins. Nu mă crezi?

— Mi-ai spus vreodată adevărul?

— Atunci poate că vrei să-i vezi cadavrul. E foarte neplăcut. A murit într-un mod teribil de nedemn. Știi cum? S-a aruncat singur în aer cu o grenadă. Păcat. L-am fi tratat corect. Poate chiar l-am fi înapoiat guvernului vostru, ca un gest de bună-credință. Aici nu e lumea a treia, așa să știi.

Deși Maliq părea sigur pe sine, Florence nu se putea convinge să-i dea crezare. Bobby arunca grenade, nu murea strângându-le la piept. Cu toate acestea, o gheară îi sfâșie stomacul.

Maliq spuse vesel, de parcă fluturele unui gând i s-ar fi așezat delicat pe frunte:

— Ți-ar plăcea să ai trupul cu tine în celulă? Ce atmosferă intimă ar fi.

Schimbând engleza pe arabă, se întoarse către *mukfellah*:

— Când o duceți înapoi în celulă, puneți-i și cadavrul americanului înăuntru. Și pe urmă închideți ușa și sudați-o. Sigilați-i acolo. Să putrezească împreună.

Bărbatul înclină din cap și, pentru prima dată de când începuse interogatoriul, fața i se lumină de ceva ce aducea a zâmbet. Deci, până la urmă, tot avea un punct sensibil.

— N-ai nevoie de traducere, nu-i așa, Flor-ents? Haide-haide, ce-i cu mutra asta? Ai studiat istoria noastră. Îți

aduci aminte că, pe vremea străbunului meu Jamir al-Kef, emir acum vreo sută de ani, exista un obicei rezervat femeilor foarte neascultătoare? Erau legate, li se făcea o găurică în burtă, li se scotea intestinul preț de vreo jumătate de metru și erau lăsate câinilor, în deșert. Vezi, așadar, ce progrese am făcut în Matarul cel nou! Ce liberali am devenit!

capitolul douăzeci şi nouă

Puţin după ora două, uşa biroului lui Renard, unde el şi George făceau un brainstorming febril, se deschise, lăsând să intre doi indivizi voinici şi nezâmbitori, ciudat de asemănători genului de oameni pe care guvernul Statelor Unite îl trimite atunci când doreşte să transmită un mesaj apăsat. Odată ce cei doi se asiguraseră că aveau încăperea sub control cu încruntăturile lor, li se adăugă un al treilea, pe care Rick şi George îl recunoscură imediat drept rubedenia demult pierdută, Unchiul Sam.

— Salut, băieţi, spuse el şi le făcu semn oamenilor lui să aştepte afară. N-are rost să ne învârtim pe după proverbialul plop. Aseară am interceptat o convorbire telefonică dată de Bobby Thibodeaux la biroul ăsta.

— Ah, unde sunt zilele când gentlemenii nu-şi ascultau unul altuia conversaţiile telefonice, oftă George.

Unchiul Sam turnă ce mai rămăsese pe fundul cafetierei într-o cană, stropi cu lapte condensat, luă o gură şi se strâmbă.

— Doamne, fie-ţi milă! Cu o parte din cei două milioane de dolari, puteaţi să luaţi şi voi un aparat de făcut cafea cumsecade. Daţi-mi voie să spun ce am de spus, înainte să-mi ajungă în sânge şi să mă omoare. Pentru început, ce v-a zis Bobby Thibodeaux e pur şi simplu o aiureală, totală şi absolută. Pare să aibă impresia eronată că am trimis un detaşament de asasini de la CIA să-i omoare, pe el şi pe Florence. Nu ştiu de unde i-a venit. Sau, mai bine zis, ştiu.

George şi Rick ascultau într-o tăcere arţăgoasă.

— Oare de ce am sentimentul acut că nu mă credeţi? Nu vă supăraţi pe mine, dar nu suntem în Statele Unite ale Americii, ţara prezumţiei de nevinovăţie? Bine, ascultaţi-mă, băieţi. Am încercat de câteva ori — de câteva ori, după cum ştiţi prea bine — să-i scot pe ăştia doi de-acolo. După cum de asemenea ştiţi, Florence a refuzat să plece fără şeică. Acum, nu ştiu exact ce a fost între ele două, dar nu contează. Singurul meu interes era s-o scot de-acolo înainte să se petreacă un dezastru de proporţiile astea... astea... ameţitoare. Şi uite unde-am ajuns. Dacă îmi amintesc bine, misiunea asta ar fi trebuit să dea mai multă putere femeilor arabe şi să aducă un pic de stabilitate în Orientul Mijlociu. Au fost unii care au spus: „V-aţi ţicnit de tot?" Alţii au spus: „Am încercat toate celelalte soluţii, de ce să nu încercăm şi aşa? Ce se poate întâmpla?" Ha! Şi cum s-a terminat totul? Cu un *coup d'état* — şi cât de adecvată este utilizarea termenului franţuzesc în acest context — împotriva singurului regim stabil din regiune. Nu numai că nu a funcţionat, dar a dus la înrobirea a încă două milioane şi jumătate de femei arabe, odată cu aducerea la putere a unui pilot de curse psihopat, ca să nu mai pomenesc de creşterea vertiginoasă a preţului la petrolul wasabian, ceea ce s-ar putea foarte bine să joace un rol hotărâtor în următoarele alegeri prezidenţiale din America. Şi oare am menţionat faptul că Franţa a obţinut baze navale în Golf? O treabă făcută strălucit, băieţi. Luaţi un trabuc. Guvernul e mândru de voi. Între timp, colegul vostru de odinioară, domnul Thibodeaux, pe care, apropo, eu unul nu l-am vrut niciodată ca membru al echipei — dar nu are importanţă, ce cuvânt am eu de spus în afacerea asta? — şi-a băgat în creierul ăla înfierbântat ideea că mi-am propus să-l elimin. Înţeleg că în Matar e cald, iar căldura poate avea efecte nebănuite asupra omului, dar pentru Dumnezeu,

pentru a trata nivelul ăsta de paranoia e nevoie de o armă cu săgeți tranchilizante!

George spuse:

— Nu vreau să-ți întrerup tirada plină de indignare, dar nouă de ce nu ne-ai spus ce s-a întâmplat? Sau treci peste asta și spune-ne unde e Florence. Sau măcar dacă mai trăiește.

— Aici voiam să ajung, George. Trăiește. Măcar atâta lucru știm. Fac tot ce-mi stă în putere — adică în ce putere mai am, după catastrofa asta — s-o scot de-acolo. Dar o să fie un număr de mare echilibristică diplomatică, asta pot să vă spun. Și dacă voi doi vă aruncați cu capul înainte, ca doi elefanți care-au luat steroizi, și acționați la informațiile unui fost spion plecat cu sorcova...

— Fost?

— Totalmente fost. CIA-ul l-a dat afară. Și nu pentru că a ordonat atacul cu rachete asupra ambasadorului indonezian, la Dar. Vreți să știți de ce s-a lepădat guvernul de el? Pentru că i-o trăgea nevestei ambasadorului american în Iordania.

— O nimfomană de notorietate, interveni George. Femeia era nesătulă. Dacă mergea cu liftul mai mult de trei etaje, i-o punea liftierului.

— Chiar și așa, ambasadorul nu s-a bucurat prea tare. Iar el era principalul colector de fonduri pentru președinte.

— Destul! exclamă Rick. Cui îi pasă cine la cine i-o trage!

— Cui, spuse George.

— Mă rog. Și ce faceți ca s-o scoateți pe Florence de-acolo?

— Băieți, cu cât știți mai puțin, cu atât mai bine.

— A, nu, spuse George. Nu, nu, nu, nu, nu. Ce suntem noi, două ciuperci pe care le acoperi cu băligar și le ții în întuneric?

— George, v-am spus că pe voi vreau să vă protejez.

— Parcă-ţi pui un prezervativ, zise Renard. Lasă basmele. Vreau să aud acum, pe loc, cum intenţionezi s-o scoţi de-acolo, dacă nu, îţi promit că-ţi ridic în cap un asemenea munte de rahat PR, că o să-ţi iasă pe nas ani de zile.

— Bine, oftă Unchiul Sam, de parcă ar fi urmat să le dezvăluie formula pentru Coca-Cola. Aranjăm prin intermediul francezilor.

— Al francezilor? spuseră Rick şi George simultan, iar Rick repetă: Al *francezilor*?

— Poate că n-o să vă vină să credeţi, dar sunt aproape la fel de oripilaţi de noul regim ca noi.

— Dar au contribuit la instalarea lui.

— Ultimul lucru pe care şi-l doreşte Parisul e să aibă un client care scurtează de cap o eroină americană feministă. N-o să-i ajute să-şi vândă avioanele Airbus sau brânza Brie în State. Dar trebuie să mă lăsaţi pe mine să mă ocup. Până aici suntem de acord?

— Tot nu înţeleg, spuse George. Bobby ne-a zis că ai aranjat un taxi acvatic şi brusc trupele CIA au apărut trăgând în stânga şi-n dreapta. Telegramele de la ambasada din Amo confirmă că au avut loc un schimb de focuri, o urmărire şi o capturare. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să vă spun.

— Dar te rugăm.

Unchiul Sam oftă iar, din rărunchi.

— Convorbirea mea cu Florence şi Bobby a fost interceptată. Am aflat după aceea.

— Interceptată de?

— Francezi. Ei sunt cei care au trimis echipa de şoc, nu eu, pentru numele lui Dumnezeu.

— Francezii au trimis CIA-ul să omoare doi americani? N-are nici un sens.

— Omul despre care vorbea Bobby e Anbar Tal. Lucrează în Forţele Aeriene Matariene. Şi, da, lucrează şi pentru

CIA. Bobby l-a recrutat. Întâmplător însă, lucrează și pentru Onzième Bureau. Asta e partea pe care Bobby n-a știut-o. E agent dublu. De fapt, triplu.

— Carevasăzică vrei să-i convingi pe francezi să te ajute s-o eliberezi pe Florence, dar chiar ei l-au trimis pe haiducul multilateral s-o omoare? Tot n-are sens.

— E Orientul Mijlociu, Rick, spuse Unchiul Sam, ridicând din umeri. Nici eu nu înțeleg prea bine.

George spuse:

— Dar să știi că n-o să stăm cu brațele încrucișate, în timp ce tu guști din aperitive împreună cu șeful de la Onzième Bureau. După părerea mea, minți de-ngheață apele.

Unchiul Sam rosti calm și rece:

— Dar nu cred că ai de ales, nu-i așa, George?

— Unchiul amenință?

— Unchiul s-ar putea să nu mai fie la fel de tare cum era înainte ca nepoata și nepoții lui să dea cu bățu-n baltă în stil mare, dar nu e nici lipsit de resurse. Voi, băieți, spuse el, ridicându-se, sunteți deținătorii a câte două milioane fiecare. În conturile voastre personale. Dispuneți și de formularul 1099 pentru fondurile astea? Bănuiesc că nu. Ați remarcat, întâmplător, de unde s-au făcut transferurile?

— Third Bank of Bangor.

— Bravo. Iar Third Bank of Bangor, după cum vă poate spune orice agent începător de la FBI, căruia abia îi dau tuleiele, este un paravan pentru Banc Mercantil de Grand Comore din Moroni — să ne înțelegem, capitala Insulelor Comoro, nu agentul Moroni. Și cine deține Banc Mercantil? Șeicul Adman Ifkir. Văr de-al treilea, din partea mamei sale yemenite, cu... ghicește cineva?

— Osama bin Laden, oftă George.

— Ce? sări Rick.

— Premiul întâi pentru George, aplaudă zgomotos Unchiul Sam. S-ar părea, așadar, că ați primit fonduri de la

o bancă pe care o controlează Al Qaeda. N-o să fie distractiv de explicat la audierea pentru acuzația de trădare? Dar sunt convins că orașul e plin de avocați dispuși să vă reprezinte pentru, să zicem, șase sute de dolari pe oră. Ia să vedem, două milioane de dolari împărțit la șase sute... s-ar putea să vă ajungă pentru primul an de consultații juridice. Dar stai, unde mi-e capul? Guvernul vă va fi confiscat toți acești bani. Vai, vai, vai.

— Ești o jigodie adevărată, nu-i așa, Sam? spuse Rick.

— Ar trebui să-i vezi pe șefii mei, îi răspunse Unchiul Sam, ieșind pe ușă. Da, categoric vă trebuie un aparat nou pentru cafea.

Întoarsă în celula ei, Florence petrecuse ceasuri de groază, așteptând zgomotul ușii deschise pentru ca rămășițele iubitului să-i fie aruncate înăuntru, urmat de zgomotul ușii sudate. Avusese timp să își amintească de zidire, pedeapsa rezervată în Roma antică vestalelor a căror castitate fusese compromisă. Deși nu reușea să-și amintească și dacă erau îngropate de vii împreună cu cadavrele amorezilor lor.

Dar orele treceau și nu se întâmpla nimic. Începu să spere că fusese o cacealma, pentru a o face să-și piardă cumpătul — ori asta, ori pur și simplu pentru amuzament. Cândva, după-amiază, mâinile începură să-i tremure incontrolabil.

În timp ce reflecta astfel, lumina din celulă se stinse, aruncând-o într-un întuneric desăvârșit. Trecură câteva minute în care își auzi clar propria respirație. Se luptă cu tentația de a striga un paznic. Un scurtcircuit electric? Preludiul salvării? Tocmai medita asupra ultimei posibilități, când auzi încuietoarea de la ușă. Simți aerul supt de ușa ce se deschidea și, în clipa următoare, fu izbită de forța unui trup omenesc, inert și duhnind a explozibil, azvârlit în celulă.

capitolul treizeci

— Înălțimea Voastră, mă onorați cu această audiență. Mărite emir, ați slăbit! Arătați excelent!

Maliq nu avea dispoziția necesară pentru amabilitățile cu trei straturi de cremă ale lui Delame-Noir.

— Povara stăpânirii. Cât tânjesc după viața simplă de pe circuit.

— Da, desigur, dar trebuie să mâncați, preamărite. Altfel o să vă topiți de pe picioare. Oare nu stră-stră-stră-străunchiul Înălțimii Voastre dinspre partea mamei, ilustrul *sharif* Ehem al-Gheik, a fost acela care primea ca tribut anual din partea supușilor săi din Wazi Bikkim propria greutate în perle de Tarfa?

— Da, da, da. Așadar, ai cerut să mă vezi?

— Am să vi-l trimit pe bucătarul meu. A lucrat mulți ani la Taillevent. Face un Boudin de Homard Breton au Fenouil incredibil. Nu e o blasfemie să spui că e însuși gustul paradisului.

— Nu pot avea un bucătar francez, Dominique.

— Dar de ce nu?

— Pentru că sunt imam. Cum ar arăta? Ce idee, zău așa.

— În viață am cunoscut numeroși imami bine hrăniți.

— În cincisprezece minute am întâlnire cu *mullah*-ii. Parcă nu se mai termină. Ce... ai vrut să mă vezi?

— Regret, da. Și bănuiesc că Înălțimea Voastră cunoaște motivul.

— Ți-am mai spus, Dominique, nu mai e decizia mea. A devenit o chestiune religioasă.

— Da, iar Înălțimea Voastră este imamul.

— E și o chestiune de securitate.

— Și sunteți emirul.

— Și e și o chestiune tribală, nu-i așa? făcu Maliq țâfnos.

— Tribală? În ce fel?

— Unul dintre cei pe care i-a ucis când a încercat să fugă era Hazi Agem.

— Da. Și?

— Tu ești istoricul aici, spuse Maliq.

— Mă înclin în fața cunoștințelor superioare ale Înălțimii Voastre. Luminați-mă asupra acestei „chestiuni tribale".

— Timp de o sută de ani, a existat o dispută sângeroasă între neamul meu, Beni Harish, și cei din neamul Hazi Agem. Acum înțelegi?

— Sincer să fiu, nu.

— Mă aflu într-o situație delicată. Foarte delicată.

Ochii cu pleoape lăsate ai lui Delame-Noir clipiră ca ai unui șoim. Buzele i se țuguiară răutăcios. Era un om fin și se săturase să se joace cu cretinul ăla cu creier de gelatină pe care, într-un moment de slăbiciune (și poate, trebuia să recunoască, de mândrie) hotărâse să-l instaleze pe tron.

— *Alors*, Maliq, ești marele *sharif* al Consiliului Tribal. Nu vreau să jignesc pe nimeni. Dar pentru ce, *mon vieux*, mă faci să-mi pierd timpul cu prostii din astea?

Trecuse ceva vreme de când lui Maliq i se mai adresase cineva spunându-i „bătrâne" sau acuzându-l că vorbește prostii. Vai, cât de repede devenim prizonierii plecăciunilor. Dar, oricât l-ar fi tentat să își abată *aasa* asupra francezului, se abținu. Se abținu pentru simplul motiv că-i era o frică teribilă de Delame-Noir.

Acesta ordonase mai multe asasinate în viața lui decât Hamas și Kim Jong Il la un loc. Povestea lui era lungă și întunecată. El era cel care hotărâse personal scufundarea

lui *Whalepeace*, un vas al unei organizații ecologiste care protesta împotriva testelor nucleare făcute de francezi în Polinezia. Numai Allah însuși știa ce tentacule întinsese acest spion și eminență cenușie în întregul Matar.

— Înțeleg, *mon vieux*, spuse apăsat Maliq, dar, dacă nu vrei să ne pierdem timpul, nici tu, nici eu, de ce nu te duci la Kaffa, să-i explici prințului Bawad? El e cel care cere capul femeii. Se pare că l-a supărat cumva la Washington, ceva în legătură cu una dintre soțiile lui. Acum înțelegi în ce situație mă aflu?

— Uite ce-i, Maliq, nu vrei să te arăți lumii ca marioneta wasabienilor, nu-i așa?

— Dar nici a francezilor.

— Sire, spuse Delame-Noir, ce-am făcut ca să merit această insultă? Îmi petrec fiecare ceas veghind asupra voastră, de la primul strigăt al muezinului până la chemarea pentru rugăciunea de seară.

— Știu că îți sunt dator, Dominique, dar nu îmi stă în putere să ți-o predau. Uită-te în jurul tău: regatul plesnește la cusături de wasabieni.

Delame-Noir înțelese că, deocamdată, era inutil.

— Foarte bine, dar îngăduiți-mi să vă implor să o lăsați pe femeie în viață. Nu e bine s-o transformați într-un martir internațional. Asta nu ar face decât să le ofere un pretext americanilor.

— Americanii n-or să miște un deget, pufni Maliq cu dispreț. Vin alegerile. Dacă fac vreo mișcare împotriva mea, Tallulah le taie petrolul. În orice caz, ambasadorul lor mi-a trimis chiar azi-dimineață o invitație la deschiderea centrului cultural Elvis Presley. Așa că nu cred că pun la cale vreun desant aerian de dragul unei lesbiene țicnite de la CIA, care a răscolit balega de cămilă.

— Da, dar lesbiana țicnită de la CIA care a răscolit balega de cămilă e acum o celebritate mondială. Ministerul

Informaţiilor nu poate spune la nesfârşit: „Florence? N-avem nici o Florence în temniţele noastre." Nu mai crede nimeni. Vă uitaţi la televizor?

— N-am timp de televizor.

— Ar trebui să vă faceţi, dragul meu emir, pentru că se spun cuvinte destul de aspre despre Înălţimea Voastră — şi Delame-Noir îşi ridică mâinile. Am să vorbesc eu cu Bawad. Între timp însă, pentru siguranţa voastră, ţineţi-o pe femeie în viaţă.

— A, e în viaţă.

— Maliq...

— Am spus că e în viaţă.

— Sper că n-ai aruncat-o în vreo groapă cu animale sau şerpi?

— Drept cine mă iei?

— Scorpioni?

— Acum chiar mă jigneşti.

— Atunci vă rog să acceptaţi umilele mele scuze, preasfinte. Ar fi trebuit să ştiu că, imam al întregului Matar fiind, vă conduceţi în primul şi-n primul rând după preceptele Sfântului Coran, după adevărul revelat profetului Mahomed, lăudat fie-i numele, de către Allah cel înţelept — aici făcu o pauză —, cel milostiv.

Maliq şfichiui prin aer cu *aasa.*

— Cum zici tu.

Delame-Noir se întoarse să plece.

— Îngăduiţi-mi să vi-l trimit pe bucătarul meu. Ca semn al dragostei fraterne şi al respectului.

— Nu pot accepta atâta generozitate, spuse Maliq. N-aş putea-o răsplăti. Iar un arab care nu este în stare să răsplătească ospitalitatea nu se dovedeşte a fi un prieten bun.

Delame-Noir zâmbi.

— Ce păcat.

Imediat după plecarea lui, Maliq îl chemă pe Fetish.

— Dacă trimite ceva de mâncare, vin, indiferent ce, vezi să nu fie otrăvite. Și spune-i lui Sharif bin-Judar să stea cu ochii pe el. Vreau să știu tot ce face. Vreau să știu și când îl doare burta.

— Dar, mărite imam, francezul este marele nostru aliat, nu-i așa?

— Am spus, Fetish.

— Adevărat, maiestuosule. Vorbele tale sunt ca perlele de Tarfa strălucind în apă dulce.

— Hai? Ce? Ai tras cu urechea la ce-am vorbit?

— Nu, sire. Allah să mă surzească și să-mi smulgă limba din gură. Foloseam doar o figură de stil...

— Fă-mi legătura cu prințul Bawad la telefon. Și spune-i maseuzei să fie pregătită. Îmi plesnește capul de durere.

— Imediat, sire.

Fetish se retrase cu spatele. Pielea capului îl furnica, acoperită de sudoare rece. Își aminti un vechi proverb matarian: *Gândacii de bălegar nu intră în gura închisă.* Un călător englez îl furase, cu câteva secole în urmă, și îi dăduse o formă mai puțin elegantă: *Nu va trebui să te scuzi pentru ceva ce n-ai rostit.*

Florence se ghemui într-un colț, incapabilă să se apropie de obiectul cu care împărțea acum celula la fel de întunecată. Mirosul o îneca. Rămase ghemuită mult timp. Apoi încet, chinuitor, întinse degetele de la mâna dreaptă și pipăi trupul. Ceea ce atinse o făcu să dea înapoi. Fața și capul erau aproape complet distruse. În fine, întinse din nou mâna și, de data aceasta, o puse pe un ochi care atârna, scos din orbită. I se făcu rău. Se forță să continue examinarea medico-legală. Căută mâinile și constată că erau, la rândul lor, aproape duse, zdrențuite. În timp ce cerceta, plângea fără glas.

Cadavrul era întins pe spate. Băgă mâna între el și betonul rece, căutând omoplatul stâng. Cu câteva săptămâni

în urmă, simţise acolo ţesutul îngroşat al unei cicatrici lungi de doi centimetri şi jumătate, rezultatul, după cum mormăise Bobby — cu mintea în altă parte —, unei lovituri de cuţit primite cu mai mulţi ani în urmă de la „un împuţit de sirian". Cicatricea era chiar la marginea de sus a omoplatului. Cuţitul, după cum îi povestise el, se împiedicase în os, spre marele lui noroc.

Mâna îi era împiedicată de cămaşa zdrenţuită, scorţoasă de la sângele închegat, şi de greutatea trupului mort. Îşi strecură degetele înăuntru. Aici pielea nu era nici sfâşiată, nici arsă. *Rigor mortis* şi moartea o făceau să fie rece şi cerată. Vârfurile degetelor urcară încet, tremurând. Ajunse la marginea omoplatului şi continuă, ţinându-şi răsuflarea.

Nici urmă de cicatrice.

— Nu vrei să nu te mai ţii după mine? se răsti Charles Duckett. Ţi-am spus tot ce pot.

— Tot ce mi-ai spus, îi replică George, continuând să-l urmărească în pas rapid pe adjunctul de asistent al Secretarului de Stat pentru Afacerile Orientului Mijlociu (AAS-SAOM), e ceea ce ştiam deja de la CNN.

— Nu sunt abilitat să discut.

— Charles, nu suntem la conferinţa de presă a Departamentului de Stat, iar eu nu sunt reporter.

— Ţi-am spus că nu am altceva pentru tine pe tema asta.

— Pot să te întreb de ce mi s-a redus dreptul de acces la informaţiile secrete? Ce se petrece aici?

— Nici asta nu sunt abilitat să discut. Acum, dacă îmi dai voie să-mi continui drumul, am întârziat deja trei minute la întrunirea Comisiei pentru Achiziţii.

— Ce oroare, Charles! S-ar putea ca Pământul să se oprească din învârtit. Dar nu plec până nu-mi răspunzi la o întrebare: facem ceva în legătură cu capturarea, încar-

cerarea și, foarte probabil, torturarea unuia dintre oamenii noștri?

Duckett era îngrozit de perspectiva de a fi urmărit până la cea mai plicticoasă întrunire de pe planetă de un subordonat agitat și nesubordonat. Îl privi pe George peste ochelari, cu agresivitatea gelatinoasă a birocratului de carieră și spuse, cât putu de oficial:

— Îți depășești atribuțiile.

În lumea palidă, gata formatată, a lui Duckett, nu exista crimă mai mare decât aceea de a-ți depăși atribuțiile.

— Dar ție nu-ți pasă?

— Ba da, îmi pasă. Îmi pasă de reguli. Îmi pasă că trebuie să parcurg etapele ierarhice stabilite. Îmi pasă de treptele crescătoare, mutuale, care promovează sinergia pe termen lung și oferă o platformă pentru relații armonioase de parteneriat între...

În clipa aceea, arcul care stătuse strâns înăuntrul lui George timp de șaisprezece ani făcu *sproiiiiiinnng!* Sări să-l sugrume pe Charles Duckett cu lanțul ecusonului de la Departamentul de Stat.

— Ti-ai ieșit din ghhrr...

Când chipul lui Duckett atinse o nuanță suficient de livid de stacojiu, George se apropie de el și rosti:

— Dacă nu-mi spui, să știi că te omor. *Și o să fac în așa fel încât să pară opera teroriștilor.*

— Aaghhrrr...

— *Toată viața n-o să mai poți duce un celular la ureche fără să te întrebi dacă nu cumva o să-ți zboare creierii.*

George slăbi strânsoarea din jurul gâtului lui Duckett. Tenul acestuia își recăpătă nuanța obișnuită, ca de griș.

— Ce dracu' te-a apucat, Phish?

— Nici eu nu știu sigur. Acum, unde e Florence și ce face nenorocitul ăsta de sistem birocratic, fără șira spinării, pentru ea?

— S-a... d-decis adoptarea unei poziții de neamestec.

După ce dezvălui această informație sacră, Duckett se prăbuși în sine ca un balon dezumflat. George rămase cu ochii holbați. Duckett părea că încearcă să treacă prin perete cu spatele. George se întinse după el. Duckett se crispă. George îi așează cravata și gulerul.

— Grăbește-te. Ai întârziat — vai de mine! — trei minute.

Duckett se retrase temător, sprijinindu-se de perete ca un cățărător care abordează o muchie îngustă.

Zece minute mai târziu, trei paznici înconjurau biroul lui George. Îl duseră în biroul asistentului adjunctului de pe lângă adjunctul asistentului pentru probleme de securitate internă și relații interumane. Duckett era deja acolo. Se feri la apariția lui George.

— L-ai atacat pe domnul Duckett? întrebă AAAAPSIRI.

George se uită la Duckett.

— Vai, Charles, *asta* le-ai spus?

— Bineînțeles că asta le-am spus! E adevărul adevărat!

— De unde să încep? zise George, cu aerul ostenit al unui om rezonabil, obligat să explice un lucru neplăcut, peste care, mă rog, ar fi preferat să treacă. Charles... domnul Duckett s-a dat la mine pe coridor.

— Ce? răcni Duckett.

— Și, deși preferințele mele sexuale sunt bine cunoscute și comunicate oficial departamentului, dânsul, pe lângă că îmi este șef, nici nu e genul meu. Ca să nu mai zic că e căsătorit și are trei copii. I-am spus toate astea în timp ce încerca să mă pipăie, în cel mai neplăcut mod, și mi-am continuat activitățile. Și acum iată-ne aici. Charles, trebuie să recunosc că mă dezamăgești.

— Dar... e revoltător!

— Nu vreau să fac plângere de hărțuire sexuală. Zău că nu vreau. Sunt dispus să o consider o scăpare de moment. Dar pe cuvânt că, dacă te mai dedai la povești din astea

murdare ca să-ți acoperi spatele, sunt dispus să jur aici, pe loc, și să te reclam. Aveți formularele necesare, domnișoară Poepsel?

AAAAPSIRI se uită la George, iar apoi la Duckett, care încă se bâlbâia.

— Domnule Duckett, spuse ea, cum doriți să procedăm? Vreți să faceți plângere împotriva domnului Phish?

Văzând titlurile din ziare și propria carieră scurgându-se pe apa sâmbetei, Duckett scoase un geamăt stins.

— Nu. Nu...

— Domnule Phish, vreți să faceți plângere împotriva domnului Duckett?

— Ce-a fost a fost, zic eu. Dar, de-acum încolo, fără pipăială pe la oute. Batem laba, Charles?

— Mamă, ce m-am răcorit, îi spuse George lui Renard. Amărâtul n-a mai trăit o zi ca asta de când i-a aruncat CIA-ul în aer centrul cultural de la Quito. Dar am aflat. Poziția oficială e de neamestec. Au lăsat-o să se descurce singură.

— Dar nu e singură.

— Numai că nici noi nu suntem tocmai trupele Delta Force, nu-i așa?

— Ce mama dracului, zise Rick, dacă tot vor să ne-nfunde pentru banii ăia, mai bine să-i cheltuim.

— De ce nu? zise George. De ce mama dracului nu?

— Spre Damasc.

— Spre Damasc.

capitolul treizeci și unu

— Înălțimea Ta! rosti Maliq în telefon, poate cu puțin prea multă bonomie regală fraternă.

Răsuflarea îi duhnea de coniacul pe care acum îl găsea necesar ca întăritor înainte de a-l suna pe prințul Bawad bin-Rumallah al-Hamooj, ministru de Externe al regatului Wasabia, nepot îndrăgit al regelui Tallulah și, în toate aceste calități, șeful *de facto* al lui Maliq.

— Allah să dea strălucire chipului tău și să-ți facă tot ce vezi plăcut ochiului!

Bawad îi răspunse cu un salut atât de scurt, că Maliq ar fi putut la fel de bine să fie băiatul de la pompa de benzină. De când fusese avansat de la funcția de ambasador în Statele Unite la cea de ministru de Externe, Bawad căpătase un aer și mai grandios. În același timp, era dureros de conștient că recentele schimbări tectonice în structura de putere din regiune începuseră cu fuga celei mai fugare dintre soțiile sale, răposata Nazrah, la Washington, D.C. Faptul că uzurpatorul acesta matarian, Maliq, nu numai că nu o decapitase deja pe detestata americancă Florence — împreună cu desfrânata ei iubită lesbiană, șeica Laila — era intolerabil. Din tonul lingușitor și slugarnic al lui Maliq, Bawad înțelese imediat ce voia. Și, pe marele Allah, tembelul de matarian nu se mai oprea din vorbit!

— Să fie oare adevărată, regescule, minunata veste pe care mi-a adus-o la ureche vântul dinspre apus? spunea Maliq, informat de Fetish că cea de-a patra soție a lui Bawad,

succesoarea nefericitei Nazrah, tocmai îi dăruise un fiu, al patruzeci și doilea sau treilea. Un moștenitor pe linie bărbătească, prințul meu? Inima-mi tresaltă ca o gazelă eliberată din cușcă, precum...

— Ha? îl întrerupse Bawad. Da. Cel puțin așa mi s-a spus.

— Dar este o veste îmbucurătoare! perseveră Maliq. Și băiat! Allah fie lăudat! Îi doresc să crească mare și înțelept ca... he, he... prestigiosul lui tată!

Maliq așteptă. Liniște.

— Oare... darul a ajuns? întrebă el în cele din urmă, înghițindu-și și ultimul rest de mândrie.

Trimisese un pătuț de copil din aur masiv, comandat de la Wenphrew & Wenphrew, bijutierul londonez care ținea un departament special pentru confecționarea obiectelor din aur masiv pentru magnații plictisiți ai petrolului.

— Ha? Ce?

— Pătuțul?

— Nu știu... Da, s-ar putea. O să întreb.

— Nu, nu, nu vă deranjați augusta persoană.

— Bine, Allah fie cu tine. Maiestatea Sa, dragul meu *unchi*, are nevoie de mine. Mulțumesc de telefon.

— Ăă... înălțime... doar un cuvânt, dacă-mi mai îngăduiți. Americanca, Flor-ents...

— Da. Maiestatea Sa, *unchiul* meu, se întreabă cum se face că problema nu a fost încă rezolvată.

— E delicată, prințe...

— Delicată? În ce fel „delicată", emirule? E un spion american, un agent provocator și insurecționist, o necredincioasă imorală și seducătoare, un dușman declarat al Islamului. Un dușman declarat al meu însumi, care a încercat să mă umilească pe mine, și, prin mine, *întreaga* casă de Hamooj, fie ca Allah să o aibă în pază și să-i vegheze înțelepciunea. Aceasta e problema delicată la care făceai referire?

— Ăă... (Maliq era acut conștient că Bawad avea asupra lui avantajul educației făcute la Cambridge, pentru a nu mai pomeni de experiența de o viață în a rosti minciuni învelite în mătase, prin saloane aurite.) Și totuși...

— Cum se face că mai e în viață?

— Preamărite, este totuși un personaj de interes mondial...

— Și ce dacă?

— Nu are sens să ne facem dușmani în întreaga lume civi...

— Americanii au arătat clar că existența ei îi stânjenește. Ambasadorul de aici, de la Kaffa, ne-a spus-o personal.

— Da? Aha. Atunci...

— Uite ce-i, Maliq, ori ai de gând să domnești în Matar, ori nu. Maiestatea Sa se bizuie pe tine. Numele tău se aude tot mai des în întrunirile de consiliu.

— Da? Minunat, minunat...

— Nu sunt foarte sigur.

— Poftim? Aha. N-ar fi mai bine să vi le trimit vouă pe femeia Flor-ents și pe șeică? Așa o să puteți să vă ocupați de ele după voia inimii. Să le administrați o...

— Crimele comise de femeile acestea, spuse Bawad apăsat, au fost comise pe teritoriul tău. Pământul sacru al Matarului este cel care a fost pângărit...

— În fine, semisacru. Nici pe departe la fel de sacru ca al vostru. Noi doar ne scăldăm în strălucirea voastră...

— Nu, Maliq, Matarul e cel care are nevoie de purificare.

— Dar mi se pare, preamărite, că tocmai Wasabia urmăreau să o pângărească cele două. Vreau să zic, Matarul era deja corupt. Și cine poate împărți dreptatea mai bine decât unchiul vostru? Ar trebui să auziți ce lucruri spun amândouă la interogatorii despre voi și despre rege. Îmi e și rușine să le repet. Oribile. Dezgustătoare.

— Ascultă-mă bine, Maliq, spuse Bawad, pe un ton care arăta că discuţia se apropia de sfârşit. Maiestatea Sa regele doreşte ca lucrurile în această matarie... materie să se încheie odată. Cât mai rapid. Mai mult, vrea să te ocupi personal de ele. În aşa fel încât să vadă toată lumea. Încât minţile pe care le-au pervertit, în ţara ta şi a noastră, să constate cât de înfricoşătoare este pedeapsa lui Allah. Căci vrei, nu-i aşa, să fii unealta Maiestăţii Sale şi a lui Dumnezeu, Unicul? Nu-i aşa, Maliq?

— Mă rog.

— Poftim?

— Desigur, da. Da, da, da, murmură Maliq.

— Bine. N-aş vrea să ajungem la concluzia că am făcut o greşeală suindu-te atât de sus.

Convorbirea se întrerupse. Maliq azvârli cu telefonul în mozaicul cu aur şi lapis de pe peretele opus, unde acesta se desfăcu în piese de plastic şi electronice. Fetish auzi bufnitura şi intră, cu plecăciuni şi un târşâit de picioare preventiv.

— Conversaţia cu prinţul Bawad l-a nemulţumit pe stăpânul meu?

Stăpânul lui Fetish nu răspunse. Era ocupat să bea direct din sticla de coniac. Ceea ce nu era un semn încurajator la un conducător spiritual musulman sau, ca să fim cinstiţi, de orice altă religie.

Fetish îl părăsi pe Maliq, pentru a-i telefona lui Delame-Noir şi a-i da raportul. Dat fiind că se aflase în aceeaşi încăpere cu prinţul Bawad pe tot parcursul convorbirii cu Maliq, acesta nu avea nevoie de raportul spionului său.

— Are tot atâta coloană vertebrală cât o meduză, spuse Bawad.

— Cu tot respectul, trebuie să vă contrazic.

— Bineînţeles că trebuie, doar a fost opţiunea voastră.

— Aţi fi fost mai mulţumiţi dacă pe tronul Matarului ar fi stat un om inteligent, puternic şi independent?

Marionetele cele mai bune se fac din lemn, nu din oţel, spuse Delame-Noir, mişcând din mâini ca şi cum ar fi manipulat o marionetă. Mult mai uşoare. Fiţi mulţumit, prinţe, căci acum Matarul vă aparţine.

— Ca să nu mai spun de bazele voastre navale şi de reducerile la preţul ţiţeiului.

— Bazele navale ne protejează nou-construitele terminale petroliere. Sinergie istorică. Din vremea lui Wadi Ben Salaam, din...

— Da, da, dar cum rămâne cu femeile alea? De ce nu le execută imbecilul, ca să terminăm odată povestea?

Delame-Noir clătină din cap.

— Cu tot respectul faţă de Înălţimea Voastră şi de rege, cred că ar fi o greşeală uriaşă să le urci pe un eşafod şi să le retezi capetele în piaţa publică. Pentru cine vrea să creeze un martir, nu există modalitate mai eficientă.

— Ştim şi noi câte ceva despre martiri în Wasabia, i-o întoarse Bawad, dar continuă reflectând: Ambasada noastră de la Washington spune că se fac oarece presiuni pentru a primi informaţii despre femeia Florence.

— Doi dintre foştii ei colaboratori au lansat o campanie de presă. Dar asta nu înseamnă nimic, câtă vreme poziţia Matarului rămâne aceeaşi: nu ştim unde se află femeia, aşa că mai lăsaţi-ne în pace.

— Colaboratori? Şi fac... campanie activă?

— Dacă aş considera că pot apărea probleme, vă asigur că aş acţiona.

— Cum să acţionezi?

— Între noi nu sunt secrete. Contactele mele din interiorul guvernului american mă asigură că se urmăreşte situaţia de aici. Cu multă atenţie. Şi ultimul lucru pe care şi-l doreşte guvernul este să se facă prea multă reclamă în jurul ei. „Florence a Arabiei?" Nu, nu. În clipa asta este o persoană extrem de incomodă. Şi cred sincer că ameri-

canii ar fi foarte mulțumiți dacă Maliq ar da ordin să fie azvârlită în noua sa *oubliette*.

— Contactele dumitale sunt din CIA?

Delame-Noir zâmbi.

— *Mon prince*, să-i ceri unui spion bătrân să-și dezvăluie sursele e ca și cum ai cere unei prostituate să facă același lucru. Este o chestiune de vanitate profesională.

Bawad pufni.

— Prețul petrolului poate să crească la fel de bine cum a scăzut.

— Dar vă spun ce este important din ceea ce știu. Adică: întreaga operațiune Florence a fost aprobată la cel mai înalt nivel al conducerii americane. De ce? Ca să pună într-o lumină proastă guvernarea voastră. Drept pedeapsă pentru poziția față de Israel, pentru independența, pentru noblețea voastră. În orice caz, așa cum s-a întâmplat cu toate celelalte operațiuni americane peste granițe, și asta s-a dus pe apa sâmbetei. Dar pentru voi, pentru Franța, ocazia a fost fantastică și trebuie să recunosc că Înălțimea Voastră a profitat în mod strălucit de ea. De aceea, nu trebuie să ne supărăm prea tare pe americani. În câteva luni, au făcut în numele nostru ceea ce noi nu am reușit să facem în optzeci de ani.

— Dar sunt nemulțumiți de rezultat. Ambasadorul nostru la Națiunile Unite raportează că se pregătește o moțiune împotriva Wasabiei Mari în Consiliul de Securitate.

— La care vă asigur că Franța se va opune.

— Deja se aude că a fost ideea Franței. *Voi* o să vă asumați meritele.

— Ați auzit o singură declarație din partea Franței, din partea unui singur ministru, a unui singur reprezentant al guvernului francez, care să-și asume meritele pentru acțiunile întreprinse de Wasabia în Matar? se oțărî Delame-Noir. N-am scos nici un cuvânt.

— Şi cum e cu senatorul ăla evreu de la New York? A ţinut ieri un discurs în care spunea că totul i se datorează Franţei. Şi l-a făcut pe regele Tallulah „unealtă pariziană".

Delame-Noir scoase un cloncănit dezaprobator.

— Foarte neplăcut. Dar la ce te poţi aştepta? E acelaşi senator evreu care a făcut un tărăboi întreg când am eliberat un om în vârstă de nouăzeci şi patru de ani — nouăzeci şi patru! — pentru că avea nu ştiu ce legătură cu un lagăr de concentrare din al Doilea Război Mondial. De fiecare dată se întâmplă acelaşi lucru.

— Presupun că e prea târziu să mai putem face ceva, zise Bawad, cântărindu-l atent din priviri pe Delame-Noir.

— În legătură cu senatorul? Zău aşa, Înălţimea Voastră...

— Nu, cu Maliq.

— A. Cred că, în momentul ăsta, n-ar fi o idee prea bună. Poate cu timpul... Dar Matarul a trecut printr-o perioadă de mari tulburări. Acum câteva luni era ca un Las Vegas. Acum e... un stat religios cuminte. Nu mai e la fel de distractiv, trebuie să recunoaştem, dar e în regulă. Căci acum stabilitatea este esenţială. Mai încolo, dacă o să continuaţi să nu fiţi mulţumiţi de Maliq, vă stau întotdeauna la dispoziţie — şi Delame-Noir surâse. Sluga voastră umilă.

— Umilă. Ha! Şi Florence?

— N-o să mai fie prea mult timp un factor important. De asta sunt sigur. Oricum, oamenii uită repede. Şi nu cred că o să reziste mult în condiţiile date. Nu e găzduită la Crillon, nu? Şi nu cred că găseşte în fiecare seară, pe pernă, câte o bomboană.

Maliq nu călărise de multe ori în viaţa lui pe cămilă. Una peste alta, prefera scaunul de piele italiană al unui Maserati sau Ferrari. Acum însă, ocazia o impunea.

Zău că îndatoririle unui imam şi emir erau mai mult decât oneroase, îşi spuse el. Totuşi, era mai bine să mergi

călare pe blestematul animal, decât să trebuiască să sugi o bucată din balega lui. Ce barbari desăvârşiţi erau wasabienii!

Unul dintre efectele secundare mai nefericite ale noii comuniuni existente între Matar şi Wasabia era că Matarului i se cerea acum să comemoreze aniversarea Perfidiei lui Rafiq („cel Neînţelept"). Regele Tallulah şi consiliul său — binecuvântaţi fie de Allah — dictaseră ca emirul Matarului să sărbătorească această ocazie parcurgând, călare pe Cămila Regală, fosta Winston (acum Abgullah) Avenue, în aplauzele şi strigătele ondulate ale supuşilor, în timp ce *mukfelleen*-ii le distribuiau bucăţi de excremente sacre, pe care să şi le pună sub nefericitele limbi. Nu avea să fie cea mai veselă zi din calendarul matarian, dar mesajul era că acum Matarul făcea parte din Wasabia Mare. Maliq încercase să-i convingă pe regele Tallulah şi pe ministrul de Externe, prinţul Bawad, că suptul balegii de dromader nu era tocmai ritualul potrivit pentru a sublinia sentimentul fraternităţii dintre cetăţenii matarieni şi cei wasabieni. Dar Tallulah şi Bawad fuseseră de neclintit: Tallulah pentru că trebuia să le facă pe plac fanaticilor *mukfelleen*-i, Bawad pentru că-l înfuria recalcitranţa lui Maliq în chestiunea decapitării şeicei Laila şi a americancei care-şi vârâse nasul unde nu trebuia, Florence.

Şi aşa, Maliq se trezi în cea mai proastă dispoziţie cu putinţă, aşezat în spinarea unui animal pe care îl detesta, obligat să joace rolul principal într-un ritual wasabian cretin, care avea să le lase supuşilor săi un gust, după cum se spunea, de rahat. Lăudat fie Allah.

După rugăciunea de dimineaţă, se lăsă cocoţat pe cocoaşa lui Shem, actuala Cămilă Regală. Shem era superb acoperită cu cergi cu canafi de aur, argint şi pietre preţioase. Maliq purta veşmântul de ceremonie al înaltului *sharif* al Matarului, pe lângă un *farfeesh* distinctiv pentru marele imam

de Bukka. La cingătoare avea vârât *na'q'alt*-ul, pumnalul de ceremonie împodobit cu nestemate, despre care legenda spunea că fusese folosit de şeicul Alik Makmeh, zis „cel Drept" pentru a castra cinci sute de cruciaţi englezi. (În semn de politeţe faţă de noul aliat al Matarului, Franţa, pumnalul folosit pentru a castra o sută cincizeci de cavaleri francezi nu fusese expus.)

Când Maliq fu coborât în şa, Shem scoase un geamăt lung şi dureros, urmat de o emisie de gaze toxice care se prelungi aproape un minut.

Maliq îşi vântură iritat mâna pe la nas, răstindu-se în jos spre Yassim, îngrijitorul Cămilei Regale:

— Pe numele Profetului, ce i-ai dat animalului ăstuia blestemat să mănânce?

— *Aashaah eshowkiya*, preasfântule! răspunse Yassim. Din cel mai bun!

— Data viitoare fă-i dobitocului o clismă înainte să mă urc pe el! E foarte neplăcut!

— Da, preamărite! Allah să binecuvânteze...

— Mai taci. Hai să terminăm odată.

Maliq şi Shem, ultimul continuând să geamă şi lăsând un jet rău mirositor în urmă, ieşiră din curte pe Abgullah Avenue, unde erau aşteptaţi de mulţimea de matarieni posomorâţi. *Mukfelleen*-ii îi deschideau calea, distribuind bucăţele de excremente uscate de cămilă.

— Asta o să-i facă să mă iubească, fără doar şi poate, mormăi Maliq în barbă.

— Urrrrrrrrrrrnnnnnnnnnnnneeeeooooooooooooorrrrrrrrraaaaaaaaahhh! gemu Shem.

— Dacă se pârţâie, îi şuieră Maliq lui Yassim, care conducea animalul, dar tremura deja din toate încheieturile, plăteşti cu capul.

— Dar, preamărite...

— Taci. Şi mână mai repede.

Maliq făcu distant cu mâna mulțimii. Aceasta îi răspunse la fel. Undeva în față, *mukfelleen*-ii băteau un bărbat care refuza să pună sub limbă balega de ceremonie.

Ah, nu se termină mai repede ziua asta, își spuse Maliq.

Curtenii mergeau în urma lui, cu fețele schimonosite din cauza emanațiilor lui Shem. Yassim se străduia să dispară sub propriile haine. În timp ce Maliq trecea prin fața unui grup de tineri, Shem degajă un val uriaș, care stârni hohote convulsive de râs. Dat fiind că, de Sărbătoarea Perfidiei lui Rafiq, râsul era interzis de la răsăritul până la apusul soarelui — și, conform preceptelor wasabiene, descurajat în toate celelalte zile — *mukfelleen*-ii se repeziră asupra lor, împărțind lovituri cu bastoanele de trestie în stânga și-n dreapta. Erau țipete de durere care îl încântau pe Maliq, căruia nu-i plăcea să fie obiect de distracție. În clipa aceasta era, fără îndoială, cel mai nefericit emir din tot Orientul Mijlociu. Nu se simțise în viața lui mai absurd. Nu era un împătimit al băuturilor alcoolice, dar, odată încheiată această tortură oribilă, avea să bea o sticlă întreagă de coniac. Poate chiar două.

Evenimentul avu loc chiar în timp ce Maliq își savura închipuirea paliativă — evenimentul care avea să devină cunoscut (și care a rămas cunoscut până astăzi) în rândul locuitorilor din Matar, și al destul de multora din Wasabia, drept Răzbunarea lui Rafiq. Avea să fie nevoie de zile întregi de anchete criminalistice. Din punctul de vedere al lui Maliq, întâmplările fură următoarele:

La un moment dat, se uita încruntat în direcția tinerilor care luau bătaie de la *muk*-i; în clipa următoare, se auzi un zgomot puternic, venit chiar de dedesubtul lui, iar el se văzu propulsat în sus, către cerul fierbinte al dimineții, cu o viteză asemănătoare aceleia cu care sunt lansați astronauții în spațiu, atunci când se desprind — cum spune poezia? — din posaca îmbrățișare a pământului. Ascensiunea

căpătă ceva de vis, lucru de înţeles, dat fiind că de-acum Maliq îşi pierduse cunoştinţa. Se trezi legănându-se fericit de la o stea la alta, ca un copil încântat. Dar vai, starea aceasta de inocenţă fără griji nu dură şi, când îşi recăpătă cunoştinţa, Maliq se găsea la treizeci de metri în aer şi — vai din nou! — îndreptându-se către pământ cu o grabă pe măsura implacabilelor legi ale gravitaţiei.

Această parte a dezlănţuitei partide de călărie a lui Maliq nu ţinu mult. Fu salvat — lăudat fie Domnul — de la o accidentare mai gravă de faptul că aterizase pe ceea ce mai rămăsese din Cămila Regală. Era o saltea lipsită de noblete, dar măcar mai moale decât neiertătorul asfalt de pe Abgullah Avenue. Acelea dintre oasele emirului care rămăseseră întregi îşi datorau starea, după cum afirmară toţi doctorii, căderii pe partea de jos a cutiei toracice a lui Shem, cea cândva întreagă.

capitolul treizeci şi doi

Oricât ar fi de obişnuite exploziile în Orientul Mijlociu, nu se întâmplă în fiecare zi ca un şef de stat să fie aruncat în aer de propria cămilă. Ştirea făcu repede înconjurul globului, în ciuda camuflajului informaţional instaurat în Matar.

Cineva filmase pe ascuns evenimentul. Întregul episod era atât de exhaustiv surprins pe bandă, încât autorităţile conchiseră că persoana care făcuse înregistrarea trebuia să fi fost implicată. În câteva ore, imaginile în care emirul plutea în înaltul cerului erau vizionate avid în internet cafe-uri, în saloanele de aşteptare ale aeroporturilor, în baruri, pe zeci de milioane de televizoare de pretutindeni. Titlurile variau de la cele reţinute (NOUL CONDUCĂTOR AL MATARULUI GRAV RĂNIT ÎN CEEA CE SE BĂNUIEŞTE A FI UN ATENTAT CU BOMBĂ) până la cele mai puţin reţinute (TREI, DOI, UNU, APRINDERE, CĂMILĂ!).

Oricât ar fi fost de mare umilinţa de a fi aruncat în aer de propria cămilă, Maliq era mai preocupat acum de faptul că picioarele — picioarele care stăpâniseră odată cele mai rapide maşini de curse din lume — i se terminau acum mai sus de genunchi, în nişte cioturi. Echipa de chirurgi ortopezi francezi renumiţi făcuse tot ce era posibil, dar, dat fiind că picioarele aterizaseră la câteva sute de metri distanţă unul de altul şi destul de şifonate, mare lucru nu se mai putuse face.

Ca un aspect ceva mai pozitiv, şaua de ceremonie din argint — folosită cu multe sute de ani în urmă de emirul

Achmed bin Ulala'am — apărase părţile vitale ale imamului, sau măcar cea mai mare parte a lor. Echipa de urologi francezi renumiţi anunţase că era posibil ca Maliq să fie în stare, cu timpul, să zămislească un urmaş, cu ceva ajutor protetic. Organele digestive regale, pe de altă parte, suferiseră traume însemnate. Duse erau ospăţurile regale cu mâncăruri condimentate sau cu mâncăruri care trebuiau mestecate cât de cât. La fel de încurajatoare era vestea că splina, oricât ar fi fost de plăcut să o ai, nu este o necesitate din punct de vedere medical; între timp, emirul începea să audă câte ceva cu singura ureche rămasă.

Manifestările de simpatie începură să curgă din partea potentaţilor lumii, împreună cu asigurări de prietenie şi propuneri de asistenţă în anchetă. Statele Unite, ale căror relaţii cu Matarul se deterioraseră, oferiră o echipă de genişti criminalişti, la fel ca Rusia, Anglia, Italia şi, în mod ciudat, Bulgaria. Oferta americană fu, desigur, întâmpinată cu un dispreţ rece; celelalte fură refuzate mai mult mai mai puţin politicos. Palatul anunţă că investigaţia avea să fie făcută de statul Matar, din care toată lumea înţelese că întreaga chestiune avea să fie dată pe mâinile wasabienilor şi ale francezilor.

Şi astfel, maiorul Bertrand Matteoli-Picquet de la Bureau d'Investigation Criminel National se trezi scociorând printre rămăşiţele cel puţin neplăcute ale Cămilei Regale, folosind un spectrometru cu ultraviolete şi rostind cel mai util cuvânt din limba franceză:

— *Merde.*

— Ce s-a-ntâmplat, şefu'? îl întrebă asistentul.

Matteoli-Picquet îi întinse instrumentul. Asistentul privi prin el. Căscă ochii.

— Uuff! spuse el. Ce facem acum?

— Scriem raportul, ce altceva?

Tehnicienii francezi îşi încheiară rapid activitatea, pentru a trece la mai importantul aspect al mesei de prânz.

La douăzeci de metri mai încolo, un bărbat purtând uniforma Departamentului de Cercetări Criminalistice al Ministerului Sănătății Publice stătea aplecat deasupra altor rămășițe ale lui Shem, plus o bucată din șaua de ceremonie și o parte din pantoful stâng al emirului. Le puse cuminte într-un recipient de plastic pe care, conform instrucțiunilor, îl sigilă și îl adnotă. Echipa franceză nu-i dădu nici o atenție; nici poliția, care izolase zona. Omul nu era decât un tehnician care scotocea printre oribilele resturi.

Echipa franceză își trimise raportul prin e-mail — clasificat VRAIMENT SECRET (Cu adevărat secret) — în sus pe scara ierarhică. Prima oprire era la Onzième Bureau, reprezentat de Delame-Noir. Maestrul spionajului francez se întorsese imediat cu avionul de la Kaffa la Amo-Amas, pentru a supraveghea ancheta.

Când ochii îi căzură asupra cuvântului „exuperină" de pe primul rând al raportului, Delame-Noir încetă să respire timp de câteva secunde. Era un om greu de impresionat și, cu toate acestea, avu nevoie de un sfert de ceas, în care se învârti de colo-colo, asudând și înjurând, până să își recapete stăpânirea de sine necesară pentru obligatoriul telefon la Paris.

Queer Street este numele celui mai homosexual dintre barurile pentru homosexuali din Washington, D.C. Nu era un loc pe care George să-l frecventeze în mod obișnuit. Bobby îl propusese ca un loc potrivit unde George putea să primească apeluri telefonice. Raționamentul lui fusese că agenții guvernamentali americani se temeau să intre după oameni în barurile gay și în special în cele cu adevărat gay, ca să nu fie ciupiți.

George se uită prin vitrină și văzu automobilul negru, în care erau doi tipi cu tunsori scurte. Exact la opt și trei minute, sună telefonul.

Bobby transmise informațiile cu eficiența tipică meseriei. Totul dură mai puțin de trei minute. George memoră totul cuvânt cu cuvânt. Închise, se îndreptă către unul dintre telefoanele publice de lângă ușa toaletei și formă numărul biroului de la Washington, cel unde lucra Thomas Lowell, al ziarului *New York Times*.

Thomas Lowell își petrecuse o mare parte a carierei relatând pentru *Times* din Orientul Mijlociu. El era cel care inventase expresia „Arab Street" (primul termen metonimic pentru opinia publică arabă fusese „Sesame Street", dar fusese întâmpinat cu proteste din partea realizatorilor programului de televiziune pentru copii cu același nume). Ulterior încercase să lanseze și expresia „Jewish Street", dar aceasta nu prinsese. El continua să o introducă, iar New York-ul să i-o scoată. Acum se afla la Washington, după ce fusese expulzat din Wasabia, teoretic pentru că ascunsese o sticlă de scotch în camera de hotel; era adevărat, dar expulzarea se făcuse în realitate după ce publicase un articol în care făcea cunoscut faptul că prințul moștenitor Bahbar avusese o prietenă evreică pe când își făcea studiile la University of Southern California. Dat fiind că Bahbar era acum ministru-adjunct pentru Antisemitism, știrea nu fusese prea bine primită pe Arab Street în Kaffa, dar se bucurase de o recepție pozitivă pe Jewish Street.

Lowell și George se cunoșteau de ani de zile. Amândoi vorbeau fluent araba. Lowell era extrem de interesat de ceea ce avea să-i spună George.

Florence stătuse într-o celulă complet întunecată timp de aproape trei zile, cu un cadavru în descompunere, fără mâncare și cu o jumătate de cană de apă, acum băută. În afara descoperirii că hoitul nu era al lui Bobby, situația nu avea nimic plăcut. Își rațională apa, pe care o găsise sub patul de campanie, într-o cană pe care temnicerii probabil

că neglijaseră să i-o ia. Setea o sfâșia. Deși lipsa mâncării începea să se facă simțită, gândul la hrană n-o atrăgea. În minte îi zăbovea scena cu Ugolino din *Infernul* lui Dante — nobilul închis în turn împreună cu copiii pe care îi iubea atâta, împins în cele din urmă la canibalism. Poate că asta era nebunia către care încercau să o mâne torționarii.

Își petrecea timpul rugându-se la orice zeu se întâmpla să-i treacă pe deasupra capului. Când groaza începu să-i cuprindă inima, încercă s-o izgonească traducând toate poeziile pe care și le amintea din engleză în arabă, apoi în italiană, apoi în franceză, apoi la loc în engleză. Pe când a treia zi se apropia de sfârșit, își dădu seama că era pe cale să înnebunească.

De aceea, fu o adevărată binecuvântare clipa în care ușa celulei se dădu de perete și un gardian, înecându-se de mirosul de putregai, intră clătinându-se și o trase afară. Florence inspiră gură după gură din aerul nefetid de parcă ar fi fost oxigen pur. Doi gardieni o duseră târâș printr-un coridor. Fără lanțuri la picioare, de data aceasta. Florence se rugă — nu se mai putea abține — să o poarte către locul execuției. Se simțea vinovată că-i cerea Maicii Binecuvântate (fusese crescută în religia catolică) să-i îndeplinească o asemenea dorință.

Bunicul ei își scrisese o serie de memorii nepublicate despre luptele din nordul Africii, din anii 1930. Ca parte a eforturilor lui Mussolini de a apărea ca un cezar modern, Il Duce își trimisese armatele pe malul celălalt al Mediteranei, pentru a recuceri ceea ce aparținuse, cu două mii de ani în urmă, înaintașilor săi. O prostie, desigur, dar în același timp aventura vieții pentru bunicul ei, care până atunci fusese polițist de circulație la Florența.

Florence găsise manuscrisul când era mică și îl citise. Era acolo un episod pe care și-l amintea acum, în timp ce era cărată pe sus prin coridoarele acestea. Unitatea bunicului

fusese înconjurată de trupele lui Omar Mukhtar. Îi aştepta moartea sau capturarea şi Dumnezeu mai ştie ce, după aceea. Doi dintre soldaţii tineri aflaţi în subordinea bunicului îşi băgară ţevile puştilor unul în gura celuilalt şi apăsară simultan pe trăgaci. Bunicul nu încercă să-i oprească. Soldaţii căzuţi prizonieri păţeau lucruri oribile şi de o parte, şi de cealaltă.

Câteva clipe mai târziu, o coloană italiană de blindate apăru de după creasta dealului şi-i împrăştie pe inamici. Toţi cei din unitatea bunicului supravieţuiră, mai puţin cei doi care se sinuciseseră. Bunicul trimise familiilor scrisori în care le spunea că băieţii îşi dăduseră viaţa în mod glorios, în slujba Noii Rome.

Gardienii îi dădură brânci într-o încăpere. Florence rămase întinsă pe podeaua rece, gâfâind şi tremurând, cu creierul ca un cuptor şi gâtlejul ca un furnal, rugându-se — fără a se mai simţi vinovată — să moară. Era sigură că Maica cea Sfântă avea s-o înţeleagă.

Se deschise o uşă. Paşi. Simţi braţe care o ridicau pe un scaun. Şi auzi o voce care spuse în arabă:

— Daţi-i de băut.

O altă voce spuse:

— Nu.

Dar i se întinse o cană. O apucă şi bău. O goli dintr-o înghiţitură.

Un glas se răsti la ea.

— Vreau numele complotiştilor. Altfel nu ieşi din camera asta.

Complotişti? Ce tot spunea? De un lucru era sigură, că perspectiva de a nu părăsi camera aceea era preferabilă întoarcerii în celulă. Îşi adună puterile ca să se concentreze asupra celui care îi punea întrebările. Privi. Da, măcar atâta lucru era logic, era Salim bin-Judar, şeful gărzilor regale. Lângă el stătea un alt bărbat. Privirea i se împăienjenea

și i se limpezea succesiv. Uniformă apretată... Colonelul... Nebkir? Da, asta era, Nebkir de la Prefectura Specială, o ramură intenționat obscură a poliției, înființată de britanici în anii 1920. Teoretic, făcea parte din Poliția Regală, doar că oamenii aceștia i se subordonau direct guvernatorului britanic. Florence îl văzuse pe Nebkir o dată sau de două ori, în timpul vizitelor la palat. De obicei stătea undeva în fundal. Avea o înfățișare severă, dar îi întorsese întotdeauna lui Florence privirea cu o înclinare a capului și, uneori, chiar cu un zâmbet.

Mintea i-o luase razna. Nu mai gândea limpede. Capul îi era în flăcări. I se desprindea de pe umeri. *Concentrează-te, concentrează-te...*

— Cine... sunt... ceilalți... complotiști? vru să știe Selim.

Știa, trebuiau să parcurgă etapele preliminare ale decapitării. Vru să grăbească procesul. Orice, numai să n-o trimită înapoi în mormântul fără aer, cu un cadavru putrezit. Văzu că bin-Judar purta pistol.

— Nu vrei mai bine, rosti ea încet, să iei Coranul și să ți-l bagi în cur? La tine ar încăpea.

Gata, asta avea să rezolve lucrurile. Salim bin-Judar sări de pe scaun, scoțând pistolul. *Bravo*, îi spuse Florence în gând. Închise ochii în așteptarea glonțului. Auzi voci bărbătești țipând, contrazicându-se.

— Nu vezi că încearcă să te provoace? spuse una.

— Cățea păgână!

Florence deschise ochii, întâlnindu-i pe ai lui Nebkir. Era un bărbat voinic, cu chipul de cremene, cu o mustață subțire și un barbișon tuns cu grijă. Un tip îngrijit, împăcat cu lumea, dar un ucigaș atunci când era nevoie. Îi spuse moale.

— *Doamnă.* A avut loc un atentat la viața emirului. Acum poate că o să înțelegeți de ce suntem curioși, profesional, să aflăm ce știți.

Salim bin-Judar îi murmură lui Nebkir că dezvăluia prea multe informații. Florence se întrebă dacă totul era plănuit

dinainte. Decise să joace propriul joc al contraminciunilor.

— Singurul complotist, spuse ea, încercând să adune pe buze cât lichid mai avea în corp, a fost domnul Thibodeaux, omul pe care l-aţi omorât şi mi l-aţi pus în celulă.

Nebkir spuse, nu fără blândeţe:

— Moartea lui a fost inevitabilă. Faptul că v-a fost pus în celulă... Vă asigur că nu a fost ideea mea. Da, *doamnă*, trebuie să vă vorbesc deschis: sunt oameni, chiar între zidurile acestea, pregătiţi şi chiar dornici să vă... facă lucruri inimaginabile.

Se aplecă în faţă şi continuă cu o aparentă sinceritate:

— Ajutaţi-mă şi o să încerc să vă ajut, la rândul meu. Dar trebuie să vă spun, dinaintea lui Allah, că nu cred că o să părăsiţi locul acesta în viaţă.

— Atunci, tot dinaintea lui Allah, vă spun că nu ştiu nimic despre nici un atentat la viaţa emirului, zise Florence.

— Minciuni! explodă Salim bin-Judar.

Se repezi înainte cu pistolul şi cu Nebkir trăgându-l de mână. Salim lipi ţeava pistolului de fruntea lui Florence. Cât de plăcut de răcoroasă era la atingere, reflectă ea. *Da*, îl îndemnă în gând, *apasă pe trăgaci, apasă pe trăgaci.*

— Spune! îi porunci el.

— Salim! strigă Nebkir.

Avea să se sfârşească totul într-o clipă, se bucură Florence. Închise ochii şi trase aer în piept, poate pentru ultima oară.

— Spune!

Apoi Florence simţi fulgerul lovindu-i creierul şi totul se întunecă.

— Idiotule! Ce-ai rezolvat cu asta?

Nebkir spumega către Salim, care se aplecase deasupra trupului lui Florence. Din tâmpla femeii şiroia sângele. Nebkir scoase batista din buzunar şi i-o apăsă pe tâmplă.

— Las-o să i se scurgă tot sângele și pe urmă dă hoitul la câini, mârâi Salim.

Nebkir se ridică, apropiindu-și fața de a lui.

— *Rebi!* Prostule! Ți-a trecut cumva prin minte că acum, cu toate câte se întâmplă, americanii ar putea să intervină? Și dacă vin americanii, ai impresia că o să-mi asum vina pentru a o fi omorât? Vrei să-ți petreci restul vieții la Guantanamo, făcând laba în timp ce asculți maimuțele?

capitolul treizeci şi trei

Printr-un miracol dezvăluit doar lui Allah cel Înţelept şi Atoateştiutor, Yassim, îngrijitorul Cămilei Regale, nu fusese ucis în explozie, chiar dacă era îndoielnic că avea să mai conducă prea multe parade regale.

Zăcea pe patul din spitalul Regele Nadir, băgat în ghips din cap până în picioare, cu tuburi care intrau şi ieşeau de peste tot, conectat la o mulţime de aparate care scoteau atâtea piuituri şi chiţăituri, că încăperea răsuna ca o mare colivie electronică.

Îl păzeau doi ofiţeri cu chipuri severe din garda personală regală — oamenii lui Salim bin-Judar — şi un agent din partea Ministerului Sănătăţii Publice, împreună cu obligatoriul *mukfellah*, cu încruntătura tipică, mişcând fără bucurie din buze, în timp ce citea dintr-un exemplar obosit din *Cartea lui Hamooj*. Aceasta era scena plină de veselie la intrarea, cu pas nesigur şi cu chipul un pic mai palid decât de obicei, a lui Delame-Noir, însoţit de o femeie cu un aer eficient, îmbrăcată într-un halat alb de doctor şi ducând în mână o servietă-diplomat. Delame-Noir nu se osteni să se prezinte matarienilor. Îl cunoşteau foarte bine.

— A spus ceva? întrebă el.

Unul dintre agenţii ministerului clătină posomorât din cap. Delame-Noir anunţă pe un ton colegial, dar ferm că doctorul Rochet, „un eminent neurolog", sosise de la Paris şi urma să-i facă un examen pacientului. Aşa că erau amabili să iasă?

— Am ordin să rămân, spuse agentul ministerului.

Delame-Noir îl măsură cu o *froideur* galică.

— Raportul meu o să ajungă direct pe masa emirului. Și a Înălțimii Sale Regale Tallulah, la Kaffa. Dumneata cui i te subordonezi, domnule?

Încăperea se goli cu mare eficiență.

Delame-Noir se aplecă, uitându-se de aproape la chipul pacientului. Acesta avea expresia goală, dar nu nemulțumită, a celui prin venele căruia curgeau flori de lotus lichide, aducându-i izbăvirea de durere și plăceri fantasmagorice cu fecioare pe maluri de râuri tehnicolore. Yassim se hrănea cu nectar și sorbea laptele paradisului — cu litrul.

Delame-Noir îi făcu semn din cap „eminentului neurolog", unul dintre specialiștii chimiști de la Onzième Bureau, cu numele de cod „Fleurs du Mal". Aceasta scoase din servietă o seringă și injectă zece miligrame de naloxonă în tubul de perfuzie legat de brațul lui Yassim. Pleoapele acestuia se deschiseră ca niște obloane trase brusc.

— *Ooooh!*

— Carevasăzică, Yassim, trăiești? zise Delame-Noir. Domnul fie lăudat. Ne-ai speriat, prietene.

— Durerea... e mare, excelență.

— Da, da, o să facem durerea să dispară imediat, dar mai întâi trebuie să răspunzi la câteva întrebări. Bine?

— Unde mă aflu?

— Ești pe mâini foarte bune. Medici francezi excelenți. Acum, Yassim, cămila Shem — ce a mâncat înainte de parada lui Rafiq?

— Nutreț, excelență.

— Nutreț? De care? Iarbă? Fân?

— Nutrețul special. De la rege. A fost un dar din partea Înălțimii Sale.

— Un dar... un dar pentru o *cămilă*?

— Din partea Înălțimii Sale regele Tallulah. În cinstea Perfidiei lui Rafiq. Pentru paradă, excelență.

— Şi cine a adus „darul" ăsta?

— Un om, excelenţă.

— Da, desigur, un om, dar *cine*, Yassim? Sunt sigur că nu primiţi hrană pentru cămila emirului de la oricine.

— Doare, excelenţă.

— O să-ţi alinăm durerea. Cine era omul ăsta, Yassim?

— Un slujitor al regelui Tallulah, excelenţă.

— Cum ai aflat asta? De unde ştii?

— Mi-a spus el.

— Yassim!

— Arăta a persoană importantă. Mi-a adus o scrisoare de la rege pentru mine, personal. O mare onoare.

— Mai departe. Continuă.

— În scrisoare se spunea că nutreţul vine de la grajdurile regale, ca simbol al noii prietenii dintre popoarele wasabian şi matarian.

— Scrisoarea asta, unde e?

— În camera mea, excelenţă.

Delame-Noir scoase câteva imprecaţii şoptite.

— Şi a mai fost un om, excelenţă. Omul dumneavoastră.

— Cum adică, omul meu?

— A zis că lucrează pentru dumneavoastră.

— N-am trimis pe nimeni la tine.

— Dar avea documente... şi o scrisoare de la dumneavoastră. Era francez. Sunt mulţi francezi în Amo în ziua de azi, veniţi să ajute la construirea Noului Matar. Durerea, excelenţă...

Delame-Noir băgă mâna în buzunar şi scoase o fotografie. În ea era Bobby Thibodeaux. I-o vârî sub nas lui Yassim.

— Ăsta e francezul?

— Da, excelenţă. Ăsta e.

Câteva ore mai târziu, pe pagina de internet a ziarului *The New York Times* apărea un articol. Titlul era următorul:

EXPLOZIBILUL FOLOSIT ÎN „BOMBA DIN CĂMILĂ" DIN MATAR PARE A FI IDENTIC CU CEL FOLOSIT LA SCUFUNDAREA VASULUI ÎN CARE AU FOST IMPLICATE SERVICIILE SECRETE FRANCEZE

Anchetatorii declară că au depistat urme de exuperină printre resturile cămilei regale, ale șeii și pe îmbrăcămintea emirului rănit.

Reportaj special pentru *The New York Times*
de Thomas Lowell

Într-o oră, articolul era transmis prin sateliți către un miliard de televizoare. Unul dintre acestea se găsea în apartamentele lui Maliq de la palat, care fuseseră transformate în aripă de spital, pentru ca emirul să se poată reface acasă.

Puțini dintre conducătorii lumii agreează să primească vești proaste la prima mână prin intermediul televizorului, dar, în epoca noastră modernă, lucrul acesta se petrece adeseori. Chiar și președinții americani aud lucruri catastrofale în felul ăsta, și nu de la generali sau maeștri ai spionajului. Furios, Maliq apăsă pe butonul soneriei, urlând. Servitori, doctori, gărzi și sfetnici se repeziră în cameră.

Pentru Franța, momentul nu era cel mai potrivit. Președintele republicii se afla la Québec, pentru a susține referendumul care avea să impună adoptarea, în întreaga Canadă, a francezei ca unică limbă oficială. Nerăbdător să afirme supremația limbii lui Corneille, Racine, Molière și — dacă insistați — Victor Hugo, elegantul gal se trezi în schimb confruntat cu o falangă de microfoane întinse spre el și cu o gloată de reporteri gălăgioși, pretinzând să li se spună dacă „aprobase personal asasinarea emirului din Matar".

Președintele respinse „categoric și profund" afirmațiile „absurde"; și, dacă tot venise vorba, infirmă pentru „a o mie una oară, bine?" că Franța ar fi jucat vreun rol în scufundarea vasului ecologist *Whalepeace*. Încercă să readucă discuția pe tărâmul glorioaselor calități ale limbii franceze și al motivelor pentru care cresc ătorii de vite din Alberta trebuiau neapărat să își completeze formularele fiscale în ea, dar reporterii preferau să rămână la subiectul exuperinei, un explozibil sofisticat foarte puternic, produs exclusiv în Franța și — cel puțin până acum — utilizat numai de armata și de serviciile secrete franceze. În cele din urmă, președintele se văzu nevoit să caute adăpost în clădirea Consulatului Francez din Montreal, unde, scoțând foc pe nări, îi ordonă răgușit aghiotantului:

— Dă-mi-l pe Delame-Noir la telefon, *imediat.*

La Washington, un grup care își spunea Prietenii Matarului Liber și care își desfășura activitatea în birourile firmei Renard Strategic Communications se ocupa de promovarea intensă a articolelor din *The New York Times* ale lui Thomas Lowell prin intermediul reclamelor de câte o pagină în ziarele și revistele din Statele Unite și din străinătate, cerând să se inițieze o anchetă internațională a situației din Matar. Reclamele reluau o temă din reportajele lui Thomas, și anume ideea că Wasabia era manipulată de Franța; ba chiar că Wasabia era „o simplă unealtă" a Parisului.

După cum afirmau relatările bine informate ale lui Thomas, Wasabia fusese convinsă să susțină lovitura de stat din Matar „de aceleași servicii secrete care acum introduc explozibili sub șaua emirului". Franța, afirma Thomas, era decisă să-și așeze „propriul om" pe tron, pentru „a-i ține pe wasabieni într-o stare de incertitudine".

Iar asta nu era tot. Anunțurile relatau că elemente franceze și wasabiene din Matar o capturaseră atât pe ameri-

canca Florence, cât şi pe văduva răposatului („şi foarte iubitului") emir, şeica Laila. Prietenii Matarului atrăgeau atenţia că cele două femei erau ţinute într-un „notoriu centru de detenţie" de la marginea oraşului Amo-Amas, în condiţii „dure până şi prin comparaţie cu standardele americane de tortură şi interogare".

În josul anunţului era scris cu litere mari, acuzatoare:

DE CE TACE DEPARTAMENTUL DE STAT
AL STATELOR UNITE?

Era o lectură captivantă la Paris, Kaffa şi Washington. Preşedintele american, un om fără asperităţi în exprimare, se simţi destul de mişcat — după ce pusese, o dată, el însuşi mâna pe un ziar — ca să întrebe, la una dintre şedinţele periodice de informare:

— Ce mama dracului se întâmplă în Matar?

Faptul că situaţia se apropia de punctul de criză se văzu limpede în titlul apărut chiar în ziua următoare:

SUSŢINĂTORII TRATAMENTULUI ETIC APLICAT
ANIMALELOR „INDIGNAŢI"
DE FOLOSIREA CĂMILELOR ÎN ASASINATE

Voci care cer semnarea unui tratat de interzicere
a folosirii cămilelor în asasinatele politice

capitolul treizeci şi patru

Quelle ordure, îşi spuse Delame-Noir, oprindu-se şi aşteptând să fie primit în camera emirului. Îşi tamponă fruntea asudată cu o batistă de pânză fină din Pas de Calais. Ultimele zile nu fuseseră bune. Primise telefoane de la un preşedinte al Franţei furios, un rege al Wasabiei spumegând şi un emir apoplectic. Dar era ferm hotărât să rămână drept şi să facă faţă cum putea mai bine. Delame-Noir era, la nevoie, un om cu *une certaine dignité.*

Uşa se deschise, iar el se găsi în acelaşi loc cunoscut. Şi totuşi, cât de mult se schimbaseră toate!

— *Bonjour, mon emir.* Mă bucur că pot să spun că arătaţi mult mai bine.

— Ce? lătră Maliq. Ha?

Un doctor îi murmură lui Delame-Noir la ureche că auzul emirului era doar 10% din ce fusese odinioară. Delame-Noir oftă în sinea lui. Pe lângă că era un om cu oarecare demnitate, era şi un om al nuanţelor — un artist al gesturilor şi al simulărilor. Acum era redus la explicaţii ţipate de la distanţă mică în urechea (singura) unui dictator de tinichea din Orientul Mijlociu, cu chipul vineţiu şi fără picioare. Avea să fie o încercare grea, îşi dădu el seama. Situaţia din Amo-Amas se deteriorase catastrofal.

După difuzarea la televiziune a raportului despre exuperină — *quel désastre!* —, Maliq refuzase îmbufnat să răspundă la două apeluri telefonice din partea preşedintelui Franţei. De asemenea, refuzase să vorbească la telefon cu

prinţul Bawad, disperat să-l convingă că Wasabia nu era „unealta" Franţei. Maliq refuzase să discute chiar şi cu regele Tallulah.

Emirul era susţinut, în ţâfna lui obtuză, de Salim bin-Judar, care, pe lângă îndatoririle de gardă de corp, şi le asumase şi pe cele de vizir. Fetish fusese arestat. Nu doar arestat, ci şi interogat de oamenii lui Salim, suportând, după expresia franţuzească, *une peine forte et dure.* Sărise calul găsind scuze pentru Delame-Noir şi *la belle France.* O altă calamitate în devenire. Delame-Noir nu putea decât să se roage ca Fetish să fie destul de tare, deşi ştia din experienţă că nu trebuia să conteze pe tăria informatorilor plătiţi.

Cât despre Maliq, el era dacă nu mai inteligent decât până atunci, cu siguranţă mai hotărât: nu mai era omul slab, care trăgea de timp, ci, cu fiecare centimetru al fiinţei sale — atâţia centimetri câţi mai rămăseseră —, Maliq cel Temut, dar şi Maliq cel Paranoic.

Închisese graniţele cu Wasabia, pusese forţele militare în stare de alertă, îşi rechemase ambasadorul de la Kaffa şi-l expulzase pe ambasadorul francez din Amo-Amas, laolaltă cu toţi francezii din Matar. Când Franţa trimise o flotă de aparate Airbus ca să îşi colecteze cetăţenii, Maliq le refuză dreptul de a ateriza. Francezii fură supuşi umilinţei de a sta pe cheiul oraşului Amo-Amas, în arşiţa sufocantă, şi a se îmbarca — precum refugiaţii — în câteva cargoboturi de coastă, cu destinaţia Dubai. O asemenea evacuare fără glorie nu se mai văzuse de la Dunkirk încoace — şi cine oare ţinea la glorie mai mult decât francezii?

— Aduc veşti Înălţimii Voastre, spuse Delame-Noir.

— CE?

— VEŞTI BUNE, EMINENŢĂ. AM STABILIT CINE A PUS BOMBA.

Maliq se încruntă. Buzele îi erau acoperite cu un unguent împotriva arsurilor care dădea chipului vineţiu un aspect mai respingător ca niciodată.

— Ennh!

Semnificaţia lui „Ennh!" nu era clară. Delame-Noir continuă vitejeşte.

— AMERICANII SUNT DE VINĂ. OMUL ACELA, THIBODEAUX, AMANTUL FEMEII FLORENCE. S-A DAT, REGRET CĂ TREBUIE S-O SPUN, DREPT FRANCEZ, ÎMPREUNĂ CU UN IMPOSTOR CARE A TRECUT DREPT EMISAR AL REGELUI TALLULAH. YASSIM...

— Dovezi... ce dovezi?

— L-AM INTEROGAT PE YASSIM, PREAMĂRITE, ÎNAINTE DE A...

— Nu. Aduceţi-l aici. O să-l interoghez eu însumi pe mişel.

— REGRET CĂ LUCRUL ACESTA NU MAI ESTE POSIBIL, MĂRITE IMAM. *MALHEUREUSEMENT*, A DECEDAT ÎN URMA RĂNILOR.

Yassim, imbecilul imbecililor, reuşise să livreze o ultimă dovadă de incompetenţă crasă, dând colţul înainte de a putea aduce dovezi pentru ceea ce-i declarase lui Delame-Noir. Desigur, Maliq ştia foarte bine că Yassim murise, dar nu era dispus să-i uşureze soarta lui Delame-Noir, pe care-l considera vinovat, într-un fel sau altul, pentru tot ceea ce se întâmplase. La urma urmelor, el îi propusese să preia tronul Matarului. Moartea lui Yassim nu numai că-l lipsise pe Delame-Noir de un martor, ci făcea să pară şi că el îl omorâse. Oare nu francezul venise la patul de suferinţă al lui Yassim împreună cu „eminentul neurolog" de la Paris, ordonând ca toată lumea să iasă din încăpere? Şi oare nu murise Yassim doar cu câteva ceasuri mai târziu? Toate acestea i se raportaseră prompt lui Maliq de către paznicii pe care Delame-Noir îi dăduse afară, dornici să îşi afirme propria nevinovăţie şi ticăloşia francezului.

— Unde sunt dovezile?! se răsti Maliq.

— I-AM ARĂTAT LUI YASSIM O FOTOGRAFIE. ŞI EL...

— Yassim e MORT!

— PLANUL LOR, PREAMĂREŢULE, ERA SĂ FACĂ ÎN AŞA FEL ÎNCÂT SĂ PARĂ CĂ WASABIA ŞI FRANŢA, MARII VOŞTRI PRIETENI ŞI ALIAŢI, AU ORGANIZAT ACEST COMPLOT PENTRU A VĂ ÎNDEMNA SĂ...

— Explozibilul... de unde l-au luat americanii? Ei? Ei?

— DA, ASTA INVESTIGĂM ÎN MOME...

— Şi oamenii tăi de ce nu au pus şi ASTA în raportul lor? Ei? Ei?

Maliq îl apucase pe Delame-Noir de călcâiul lui Ahile. După ce văzuse cuvântul „exuperină" în raportul echipei de genişti, Delame-Noir îl schimbase cu „semtex", un tip mai răspândit de explozibil plastic, produs în Republica Cehă şi folosit... practic de toată lumea. Această versiune modificată a raportului fusese cea pe care o înaintase autorităţilor matariene.

Dar, fără ştirea lui Delame-Noir, colonelul Nebkir îşi desfăşurase propria anchetă criminalistică la locul exploziei. Anchetatorii săi, care găsiseră urme abundente de exuperină în rămăşiţele lui Shem, în fragmentele şeii de ceremonie şi în pantoful regal zdrenţuit, înaintaseră propriul raport oamenilor emirului (şi altor persoane). În felul acesta, Delame-Noir se trezi în neplăcuta situaţie de a fi căzut în capcana unei minciuni cât Montmartre de mare.

Când nu ai pe unde ieşi, singura cale de urmat este... înainte.

— *MON EMIR*, AICI PAR SĂ LUCREZE FORŢE PE CARE NICI EU NU LE MAI ÎNŢELEG. DAR AM CONVINGEREA CĂ...

— Ah. Minciuni. Explozibilul FRANŢUZESC m-a adus în starea asta! Uită-te la mine!

— DA, POATE CĂ A FOST PRODUS ÎN FRANŢA, DAR VĂ ASIGUR CĂ NU BUNII VOŞTRI PRIETENI FRANCEZI AU...

— Am raportul!

— SIRE, NU ÎNȚELEGEȚI? ÎNCEARCĂ SĂ FACĂ LUCRURILE SĂ PARĂ ARANJATE DE PARIS ȘI DE KAFFA. SĂ VĂ DESPARTĂ DE CEI MAI DE ÎNCREDERE PRIETENI ȘI ALIAȚI. ESTE EVIDENT CĂ AU OBȚINUT OARECE SUCCESE CU ACEASTĂ MINCIUNĂ, DAR...

Chiar atunci intră un medic cu o expresie îngrijorată, care îi făcu o injecție emirului. Delame-Noir își continuă cu obstinație explicațiile, pe deplin conștient că sunau chinuit și neconvingător. Iar faptul că era nevoit să răcnească nu-l ajuta deloc.

— Scrisoarea asta ca din partea lui Tallulah pentru Yassim, spuse Maliq, calmat momentan de ceea ce i se injectase în vene. Unde e? Arată-mi-o.

Delame-Noir oftă. Thibodeaux se dovedise și de această dată mai bun. Percheziția camerei lui Yassim scosese, într-adevăr, la iveală o scrisoare — o foaie de hârtie groasă, scumpă, de culoare gălbuie — complet goală. Cerneala se șterse. Unul dintre cele mai vechi trucuri ale meseriei, dar încă eficient, din păcate, cu condiția, desigur, ca ținta să fie un imbecil ca Yassim.

— SCRISOAREA ERA SCRISĂ CU CERNEALĂ SIMPATICĂ, PREASFÂNTULE. DAR SUNT CONVINS CĂ O ANALIZĂ CHIMICĂ O SĂ NE ARATE FĂRĂ PUTINȚĂ DE ÎNDOIALĂ CĂ PE HÂRTIA PE CARE AM GĂSIT-O S-A AFLAT ODATĂ CERNEALĂ ȘI...

— Destul! Destul cu scuzele astea jalnice, demne de plâns. Ar fi trebuit să mă aperi! Și acum, uită-te la mine! Ție cum ți-ar plăcea să-ți pierzi picioarele, ha? Ei, francezule?

Amintindu-și că se afla într-un colț de lume unde se practica în continuare pedeapsa prin îndepărtarea membrelor, bătrânul francez decise că cea mai prudentă cale de acțiune era retragerea, retragerea imediată. Nu era un laș. Luptase la Dien Bien Phu și ucisese mai mulți arabi decât oricine altcineva în Algeria. Nu-l deranja să moară, dacă trebuia —

o ultimă țigară în fața plutonului de execuție, nu era cea mai rea moarte cu putință. Dar să ți se reteze picioarele cu fierăstrăul doar de dragul orgoliului unui emir dement, nu, era o perspectivă pe care Delame-Noir nu o agrea.

— ODIHNIȚI-VĂ, PREAMĂRITE. AM SĂ VĂ ADUC DOVEZILE ȘI O SĂ VEDEȚI CINE VĂ SUNT ADEVĂRAȚII PRIETENI.

— AFARĂ! IEȘI AFARĂ!

Încruntându-se, doctorul se aplecă.

— MĂRITE IMAM, TREBUIE NEAPĂRAT SĂ VĂ ODIHNIȚI!

Delame-Noir se retrase mergând cu spatele, conform protocolului atunci când te desparți de cineva de sânge regal. La ușă, aruncă o ultimă privire emirului isteric și olog, care fusese cândva pentru el *un chef d'oeuvre*. Fața lui Maliq era toată o vânătaie mare, acoperită cu unguent, atât de violent colorată, încât Delame-Noir se întrebă timp de o înfricoșătoare fracțiune de secundă dacă nu cumva avea să explodeze.

capitolul treizeci şi cinci

Florence se trezi în lumină, cu bănuiala, care dură timp de câteva clipe, că murise şi că toată această albeaţă era motivul decorativ din cine ştie ce sală de aşteptare de pe sau din apropierea malurilor râului Styx.

Simţi o durere în tâmpla stângă şi un bandaj, şi înţelese că nu era moartă. Apoi simţi metalul de la încheietura mâinii stângi: cătuşele cu care era legată de pat.

Nu se mai găsea într-o celulă întunecată împreună cu un cadavru, sau într-o încăpere în care oameni înarmaţi ţipau la ea, ci într-o cameră puternic luminată, curată, pe un pat de campanie acoperit cu un cearşaf. Îi făcuseră şi baie. Nu mai mirosea a moarte.

Florence se uită la uşă şi zări un chip privind înăuntru prin sticla groasă, armată cu sârmă. Chipul înţelese că femeia era conştientă şi dispăru, lăsându-i câteva secunde de linişte, în care să încerce să îşi evalueze situaţia.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era un pistol lipit de frunte. Salim bin-Judar. Mai fusese cineva de faţă, colonelul... Nabkir? Rana din tâmplă îi zvâcnea. Vârî degetele de la mâna liberă pe sub bandaj, pipăind suturile aspre ca guta. Probabil că bin-Judar o lovise cu pistolul, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa. Era într-un fel de spital penitenciar? Era evident că încă nu-i doreau moartea.

Uşa se deschise şi intră Salim bin-Judar. În mod straniu, nu mai avea acelaşi aer ameninţător, ci arăta mai degrabă ca un directoraş hărţuit, care întârziase la o prezentare

în PowerPoint despre cum se putea reduce cu opt la sută bugetul de funcționare pentru trimestrul următor. În mână ținea un suport cu niște hârtii.

— Așa deci, te-ai trezit? Acum semnezi asta?

Și-i întinse hârtiile.

— Azi ce mai recunosc?

— Rolul pe care l-ai jucat în atentatul la viața emirului. Vei fi executată mâine-seară. Indiferent dacă semnezi sau nu.

Avea o lejeritate care părea studiată. Și mai aveam să-ți spun ceva... a, da, mâine-seară te omorâm, am invitat și niște musafiri.

Bine, își spuse Florence. Putea și ea să arate lejeritate.

— Semnez ce vreți, zise ea, aproape ridicând din umeri. Dar trebuie să mă lăsați s-o văd pe șeică.

— Nu-i aici. E în altă parte.

Se vedea limpede că mințea.

— E bine?

— Destul că trăiește.

— Lăsați-mă s-o văd și semnez, spuse Florence, înapoindu-i hârtiile. Nu mai vreau să vorbesc. Nu mai ai cu ce să mă sperii, Salim.

Salim o privea fix. Ceva ce semăna cu respectul îi flutură scurt pe chip. În întreaga sa carieră, anunțase șaisprezece oameni că aveau să fie executați; nici unul nu primise vestea atât de placid. Ieși.

După o oră, ușa celulei lui Florence se deschise din nou, lăsând să intre doi gardieni. Nu o bruscară și nici nu-i puseră cătușe, ci îi acoperiră capul cu o *abaaya* și o scoaseră din celulă. După ce parcurseră unul sau două coridoare, auzi mai multe uși deschizându-se și simți în imediata apropiere arșița dogoritoare a spațiului deschis. Fu urcată într-un vehicul, între doi bărbați, dintre care unul mirosea îngrozitor a transpirație. Merseră mai puțin de o oră. Fu coborâtă din vehicul, simți din nou fierbințeala de cuptor a

Matarului — dacă nu cumva era Wasabia — şi fu condusă înăuntru, unde era iar răcoare. O aşezară pe un scaun. În faţa ei, simţi o masă. O lăsaseră acoperită cu *abaaya* şi, cum aceasta nu avea o plasă sau o tăietură pentru ochi, nu vedea nimic. Trecură câteva minute, apoi o uşă se deschise şi Florence auzi glasuri bărbăteşti. Îi spusese adevărul lui Salim: nu mai aveau cu ce să o sperie. Îşi epuizase spaimele.

Apoi îi scoaseră *abaaya*. Clipind, privi şi o văzu, aşezată de partea cealaltă a mesei, pe Laila.

— Ah, sora mea dragă, spuse aceasta, cu ochii plini de lacrimi. Ce ţi-au făcut?

Florence întinse mâna peste masă, prinzându-i mâna Lailei în ale sale. Aceasta părea slăbită, pustiită, îmbătrânită, dar era tot frumoasă. Privirea, odată veselă şi nesupusă, acum îi era bântuită, dacă nu înfrântă complet.

— Dar tu ce faci, soră dragă? spuse Florence şi, cu aceasta, izbucniră amândouă în plâns.

— Nu e bine ce facem, spuse Laila, ştergându-şi lacrimile. Or să spună că e adevărat, că suntem o pereche de lesbiene ale deşertului.

Florence zâmbi. Simţea expresia straniu pe faţă. Îşi dădu seama că trecuse mult timp de când nu mai zâmbise.

— Carevasăzică, spuse ea, suntem amândouă în viaţă. Cum de ne-a reuşit?

Erau singure în încăperea mică, dar cu siguranţă cineva le urmărea şi le înregistra.

— Ştii ceva din ce s-a întâmplat? o întrebă Florence pe Laila.

— Am înţeles că cineva a încercat să-l omoare pe Maliq.

— Da, spuse Florence, dând din cap. Trebuie să...

Glasul i se stinse. Pe chipul Lailei se aşternu teama. Clătină din cap.

— Nu, Firenze, să n-o faci.

— Ţie ţi-au cerut să dai vreo declaraţie?

— Că l-am influențat pe Gazzy.

Florence surâse.

— Ai avut întotdeauna o influență proastă asupra lui. Și în schimb?

Cele două femei se priviră cu intensitate.

— O sută de vergi, spuse Laila.

— O, Doamne, Laila.

Era o condamnare la moarte. Oare ea știa asta?

— Nu-i mai rău decât în unele școli pe care le-am frecventat. După aia presupun că or să mă deporteze, spuse Laila și se forță să zâmbească. Sper că în sudul Franței, nu în cine știe ce lugubru stat subsaharian. Dar tu, Firenze? Ce ți se pregătește?

— Deportarea, minți Florence. Se pare că, în cele din urmă, s-au săturat de prezența mea.

Ușa se deschise. Intrară gardienii.

Își strânseră tare mâinile. Înțeleseseră amândouă.

— Ne vedem în sudul Franței, spuse Florence.

— În sudul Franței. O să ne îmbătăm criță cu șampanie.

— Mergi cu Dumnezeu.

— Cu Dumnezeu, draga mea. *Allah maa'ek yehfathek. Eshoofek biheer.*

Delame-Noir fu informat prin telefon de către o voce de gheață de la Paris că trebuia să se întoarcă fără întârziere. Îl aștepta un avion și de data aceasta matarienii acordaseră permisiunea pentru aterizare. Delame-Noir înțelese.

Se aplecă în față și-i ceru o țigară șoferului. Ce bine că erau în Orientul Mijlociu. Nu mai fumase o țigară de patruzeci de ani, de când îl copleșise rușinea pentru că lipise capătul aprins al uneia de pieptul unui prizonier *pied-noir* recalcitrant din Algeria, în timp ce încerca să extragă de la el informații importante. O aprinse pe aceasta, inhală și se lăsă pe spătarul banchetei de piele cu seninătatea

pe care ţi-o dă acceptarea înfrângerii. Decise să mai dea un ultim telefon prinţului Bawad la Kaffa, mai mult din curiozitate.

Bawad purcese imediat să-l jupoaie de viu, în termenii cei mai duri. Delame-Noir lăsă injuriile să treacă pe lângă el, odată cu peisajul deşertic. Era intrigat de frica lui Bawad, aproape materială.

— Şi ce hotărâre s-a luat cu privire la femei? întrebă el, lăsând fumul să-i iasă din plămâni.

Ce bine era. Păcat că abandonase fumatul atâta timp.

— Vrea să le omoare mâine! ţipă ascuţit Bawad.

— Ar trebui să fiţi mulţumit, *mon prince*. La urma urmelor, asta doriţi de atâta vreme.

— Nu pricepi... n-o să facă decât să înrăutăţească lucrurile. O să le înrăutăţească foarte mult! Maiestatea Sa e mânios!

— Şi de ce nu faceţi ceva?

— Nebunul a închis graniţele şi a expulzat pe toată lumea. Nu mai putem face nimic!

— Acolo unde nu există variante, nu există nici probleme. Ştiţi cine mi-a spus asta? De Gaulle însuşi. L-am cunoscut bine.

— Toate astea ţi se datorează!

— Cum mi se datorează?

— Singurul motiv pentru care o s-o omoare pe femeia Florence e că atâta timp l-ai convins să n-o facă. Şi acum te urăşte atât de tare, încât are s-o omoare numai ca să-ţi facă în ciudă!

— E adevărat, întotdeauna am fost de părere că uciderea celor două ar constitui o uriaşă eroare în materie de relaţii publice. Dar ştiu cât vă place să mai retezaţi câte un cap pe ici, pe colo, din când în când. Aşa că acum nu aveţi decât să vă distraţi cu sportul naţional, spuse Delame-Noir şi scoase iar din plămâni fumul tutunului turcesc. Am im-

presia că o să vă treziți într-o mare de nisip mișcător, *mon prince*. Transmiteți urările mele de bine regelui. *Au revoir.*

Apăsă pe END. Rareori îi făcuse mai multă plăcere să închidă un telefon, reflectă el.

Avionul îl aștepta. Îi trimiseseră avionul personal, cu tot confortul. Înăuntru erau doi bărbați, nu Céline, femeia încântătoare care îl servea de obicei. Delame-Noir îi salută cordial. Era conștient că tot ce spunea, fiecare acțiune, fiecare gest avea să fie subiect de conversație a doua zi în mai multe birouri de la Paris — ba chiar mulți ani de-acum încolo — și era hotărât să facă în așa fel încât conversațiile acestea să se poarte pe un ton de admirație și respect.

— Haideți să bem ceva, spuse el.

Găsi sticla de whisky scoțian vechi de patruzeci și șapte de ani, pe care Céline o ținea pentru el, turnă în pahare pentru oaspeții impresionați și, în timp ce avionul lua înălțime, îndreptându-se spre largul albastru și sclipitor al Golfului, înainte de a vira spre vest, sălță paharul și spuse:

— În cinstea Noului Matar!

Ferparul apăru după două zile, în *Le Figaro*: Dominique Laurent Delame-Noir, în vârstă de șaptezeci și patru de ani, veteran, decorat cu Crucea de Război și cu Legiunea de Onoare, văduv, subdirector adjunct pentru Afacerile Orientului Apropiat în cadrul direcției Biroului pentru Afaceri Străine, decedase în urma unei embolii, în timp ce ieșise cu câinele la plimbare în apropierea locuinței sale din Brive-la-Gaillarde. Slujba și înhumarea în cadru familial.

capitolul treizeci şi şase

Florence se bucura că execuţia nu avea să fie dusă la îndeplinire la mall.

Toată după-amiaza o chinuise gândul că avea să fie decapitată într-un mall şi că ultimul lucru pe care urma să-l vadă pe lumea aceasta trebuia să fie un Starbucks. Moartea nu avea nimic dezonorant, dar nu dorea să moară în mijlocul sezonului de reduceri cu 30% la pantofii de damă.

Vehiculul se opri. Se uită pe geam şi văzu că erau într-o piaţă. Părea să fie Randolph Square, acum Yasgur Square. Aici îşi făcea uneori cumpărăturile. Ştia o tonetă unde se găseau nişte piersici minunate.

O gloată de câteva sute de persoane se adunase în jurul eşafodului, în majoritate femei. Gemeau şi scânceau încet, aşa cum fac femeile arabe obligate să asiste la încă un act abominabil. Un *mullah* cu un megafon le mâna de la spate, îndoctrinându-le cu privire la ticăloşenia lui Florence, la lipsa ei de credinţă şi la perfidia de care dăduse dovadă încercând să ia viaţa măreţului imam, Allah să-i binecuvânteze trupul mutilat.

Florence o căută speriată din priviri pe Laila. Îl întrebă pe ofiţerul care o însoţea dacă de şeică urmau să se ocupe în acelaşi loc. I se răspunse că nu, asta avea să se facă... la mall. Florence se crispă. Dar măcar şeica nu trebuia s-o vadă pe ea murind; şi nici Florence nu era nevoită să-i vadă omorând-o pe Laila în bătaie în faţă la Starbucks. Domnul era într-adevăr îndurător.

Un murmur străbătu mulțimea, în timp ce călăul, un matarian înalt din tribul Qali Sad — prin tradiție, călăii Matarului — despărțea în două marea de *abaaya* îndreptându-se spre ea, escortat de un *moolah* și de un căpitan de la Ministerul Sănătății Publice, înarmat cu un pistol.

Execuțiile din colțul acesta de lume, dat fiind că sunt un lucru obișnuit, nu sunt prea complicate. Altor popoare și culturi le place să vadă mai multă pompă și înfloriturі pe eșafod — o ultimă declarație, binecuvântarea preotului, o cagulă oferită sau o legătură pentru ochi, o țigară (nepermisă acum, din motive de sănătate), un răpăit de tobe. Execuțiile la care asistase Florence fuseseră scurte, la obiect și cu la fel de multă ceremonie ca tăiatul capetelor în piața de păsări, cu excepția complimentelor obligatorii îndreptate către Domnul pentru măreția Sa. Îi convenea. N-avea nici un rost să prelungească momentul. Cu cât se termina mai repede, cu atât mai mici erau șansele să-și piardă cumpătul și să se dea în spectacol. Ținea să moară demn. Dar își simțea spaima fluturându-i pe dinăuntru ca o molie neagră.

Călăul o apucă ferm de braț și o conduse către eșafod. Acolo stătea asistentul său, ținând sabia. Florence se rugă ca aceasta să fie ascuțită. Mai era un gând care o chinuia: acela al unui călău incompetent, care lovea în toate părțile, ca un măcelar beat. Se mai întâmplase. O dată, în Piața Casapilor, după opt sau nouă tentative molâi, un soldat îl împinsese dezgustat pe călău la o parte și încheiase socotelile cu ajutorul pistolului. Îi părea rău că nu avea nici un obiect de valoare, cu care să-l plătească pe călău.

Mullah-ul continua îndoctrinarea prin megafon. Gloata de femei gemea. Bărbatul o duse pe Florence spre centrul eșafodului și o împinse să se așeze în genunchi. Asistentul se apropie să o lege la ochi, dar ea se scutură. Stătuse destul pe întuneric. Nu voia ca ultima imagine din viață să

fie a interiorului unei bucăți de pânză neagră și urât mirositoare.

Îngenunche dreaptă și, privind mulțimea, zâmbi. Femeile începură să bocească pe față. Florence se uită în jos la scândurile proaspăt tăiate ale eșafodului și distinse, conturată în lumină, silueta călăului înălțând sabia pentru a lovi. Închise ochii și încercă să-și destindă mușchii gâtului.

Apoi auzi împușcături și deschise ochii. Călăul se prăbuși pe spate, iar sabia îi căzu din mână, zăngănind pe eșafod și aproape tăind-o în două. Răsuci iute capul spre mulțime și văzu, din loc în loc, zeci de femei cu *abaaya* ridicate, trăgând cu pistoalele în polițiști și gardieni. În clipa următoare, se simți ridicată și purtată de doi bărbați. Fu azvârlită în spatele unei dubițe. Ușile se trântiră și mașina porni în goană.

Rămase întinsă, cu inima bătându-i nebunește, apoi săltă capul spre locurile din față.

— Vrei să ții capul la cutie, Flo? Era să-l pierzi cu totul acolo, în piață.

Când opriră, se făcuse deja întuneric. El deschise ușa din spate, iar ea țâșni din mașină, îmbrățișându-l.

— Gata, gata, spuse Bobby într-un târziu. E vremea să mergem. Ai grijă la șerpi. E plină țara de ei.

Florence traversă în picioarele goale fâșia de nisip, până la apă. Se întrebă dacă birocrații lui Maliq avuseseră timp să schimbe numele plajei Blenheim. Așteptară, cu valurile plescăindu-le pe lângă glezne; Bobby privea încordat, cu pistolul-mitralieră în mână.

Trecură zece minute. Pe drum se apropiau niște faruri.

— Bobby! strigă Florence.

El făcu semn cu o lanternă mică. Farurile clipiră de două ori, apoi încă o dată. Bobby sprintă pe plajă în direcția lor. Un minut mai târziu, se întoarse, sprijinind cu un braț o siluetă feminină aplecată, vizibil suferindă.

Florence o îmbrăţişă pe Laila.

— Nu aşa tare, draga mea, se crispă Laila. Ticăloşii au apucat să-mi administreze zece lovituri înainte să se dezlănţuie iadul. Acum mi-ar prinde bine paharul ăla.

Aşteptară toţi trei. După un timp, se auzi zgomotul unui motor şi văzură, într-o barcă, mai mulţi bărbaţi cu feţele înnegrite şi înarmaţi.

Florence nu mai pusese niciodată piciorul într-un submarin. Se aştepta să audă sirene şi strigăte de „Jos periscopul!" În locul lor, un ofiţer chipeş în kaki îi zâmbi calm şi spuse:

— Doamnă, Alteţa Voastră, bun venit la bord.

După care Florence auzi în difuzor:

— Pregătiţi pentru submersie.

Şi, o clipă mai târziu, un alt sunet plăcut auzului: dopul ieşind din gâtul unei sticle de şampanie chiar dacă, oficial, la bordul navelor Marinei americane nu se serveau băuturi alcoolice. Dar în situaţia dată...

epilog

În urma Răscoalei Femeilor Arabe, Matarul s-a văzut din nou aruncat într-un vârtej, deşi nu pentru mult timp. După ce se despărţise de foştii stăpâni wasabieni şi francezi, Maliq s-a trezit izolat. Şi pentru că în politică, la fel ca în natură, vidul nu există, colonelul Nebkir de la Prefectura Specială — ajutat de stăpânii săi, oamenii lui Bobby — s-a mişcat rapid pentru a umple locul gol. Într-o săptămână, Maliq a fost obligat să fugă. Modalitatea avea propria sa karma: pilotul de curse purtat în exil, înjurând şi blestemând, în bena unei camionete. Nu se ştie unde se află Maliq în prezent. Unii spun că a găsit refugiu în Yemen; alţii, în Mogadiscio. Nu este un subiect de dezbateri prea înfierbântate.

După Restauraţie, Laila s-a întors la Amo-Amas împreună cu fiul său, Hamdul, care — cu voia Domnului — va urca într-o bună zi pe tron. Colonelul Nebkir administrează treburile ţării, spre satisfacţia evidentă a majorităţii matarienilor, deşi trebuie spus că alegerile promise se tot amână, din diferite motive.

TVMatar înfloreşte din nou, emiţând cu simţire şi compasiune până în colţurile mai întunecate ale regiunii. Veniturile, încă o dată uriaşe, provenite din reclame intră în sipetele Fondului pentru Femeile Arabe, administrat de la Washington de o femeie care se aseamănă într-o oarecare măsură cu femeia cunoscută sub numele de Florence Farfaletti. Dacă este adevărat, aşa cum continuă să afirme

eminentul antropolog de la Universitatea din Chicago, că multe femei arabe nu vor să fie „emancipate", fie; acum, măcar, mai multe dintre surorile lor au un cuvânt de spus în *matarie* de emancipare.

Franța s-a văzut din nou *sans* baze navale și reduceri la prețul țițeiului, dar rămâne, acum și întotdeauna, irezistibil *belle*.

Wasabia s-a trezit iarăși fără ieșire la mare, obligată să plătească Matarului detestata taxă Churchill, acum de două ori mai mare decât înainte. Regele Tallulah a dat vina pentru nefasta evoluție a situației țării pe nepotul său, ministrul de Externe, prințul moștenitor Bawad. În conformitate cu o obscură prevedere a legii Hamooj, prințului căzut în dizgrație i s-au luat averea și soțiile cele mai frumoase, după care a fost trimis în exil intern, într-o regiune a Wasabiei locuită în principal de babuini (unica zonă de oarece interes turistic a țării). Mașinile opresc și ghizii, strigând pentru a acoperi țipetele babuinilor, arată către coliba joasă de chirpici din depărtare, locuința prințului Bawad — da, a *renumitului* prinț Bawad. Se spune că noaptea urletele sale se aud chiar mai tare decât țipetele babuinilor, dar este posibil să fie o exagerare. Până și wasabienii au o doză de simț al umorului.

George și Renard și-au deschis împreună o firmă. Aceasta, Renard Phish Strategic Communications, este una dintre cele mai cunoscute firme de relații publice din Washington, cu clienți în întreaga lume. Printr-una dintre ironiile tipice pentru viața de la Washington, au fost angajați de Regatul Imperial al Wasabiei pentru a-i îmbunătăți imaginea în Statele Unite, o imagine care are mare nevoie de îmbunătățiri. Cei doi sunt atât de ocupați, încât George se plânge că muncește mult prea mult; dar George nu este mulțumit cu adevărat decât dacă are măcar un motiv de nemulțumire. În timpul liber pe care-l mai are, supraveghează

renovarea reşedinţei familiei Phish, pe care a achiziţionat-o din moştenirea răposatei sale mame. Se vorbeşte deja despre o fantomă.

Mica locuinţă a lui Florence din Foggy Bottom a fost rapid năpădită de ziarişti şi de vânătorii de curiozităţi. Agenţi înarmaţi cu contracte cuprinzând drepturile pentru cărţi şi filme au început să se arunce asupra uşii de la intrare. America nu le face viaţa uşoară eroilor săi. Florence a evadat pe uşa din spate, călare pe motocicletă. Au urmărit-o, dar s-a pierdut de ei în suburbii. Cu ajutorul lui Bobby, şi-a luat alt nume, altă identitate. Nu ar avea nici un rost să descriem felul în care arată acum, în afară de faptul că şi la ora asta, când merge pe stradă, capetele se întorc după ea. Fondul pentru Femeile Arabe prosperă.

După exfiltrarea cu ajutorul submarinului, au fost interogaţi mulţi oficiali guvernamentali. Toţi s-au declarat neştiutori sau chiar sceptici în ce priveşte existenţa înceţoşatei figuri a Unchiului Sam, aşa cum le-a descris-o Florence. Dar toţi au fost nevoiţi să admită că ea nu ar fi putut întreprinde tot ce a întreprins fără ajutorul unor elemente dinăuntrul guvernului american. Cu cât era mai limpede acest lucru, cu atât mai puţin dornici se arătau ei să continue cercetările. Era posibil ca totul să fi pornit... de la vârf? Oficialii începeau să schimbe priviri neliniştite. Tăcerile erau din ce în ce mai lungi şi mai stânjenitoare. Matarul redevenise Elveţia Golfului, petrolul curgea, America era — Domnul fie lăudat — scutită de nevoia de a fi mai prudentă în consumul său lacom de energie, francezii şi wasabienii se întorseseră în cuşti. Nu era mai bine să pună punct poveştii şi să lase lucrurile în pace?

— Am terminat, spuse în fine ofiţerul care conducea interviul.

Nu se ostenise să se prezinte. La uşă, se întoarse, o privi pe Florence şi întrebă:

— Ai vreun plan pentru cină?

Florence începu să aibă coşmaruri. Faptul că stătuse timp de trei zile închisă într-o celulă împreună cu un cadavru şi că scăpase la un fir de păr de a fi decapitată era calificat în orice manual de diagnoză drept traumatic. Se trezea tremurând, dar măcar putea să întindă mâna şi să dea de Bobby. În ultimul timp, în vise începuse să-i apară Unchiul Sam. Era suficient de rău că trebuia să-şi petreacă zilele întrebându-se cine era, fără a mai trebui să-l întâlnească şi în vis, exclamând: „Vai mie" şi „Doamne, ferească-mă!"

În vis, mergea cu motocicleta în mare viteză pe un drum de ţară şi, pe neaşteptate, iată-l drept în mijloc. Trebuia să frâneze brusc, ieşind de pe drum într-o încâlceală de mărăcini şi forsiţii galbene. Reţeaua groasă şi încurcată de tulpini funcţiona ca o plasă. Rămânea acolo, atârnată ca o insectă prinsă într-o plasă de păianjen şi uite-l, zâmbind, aplecat deasupra ei, spunând: „O să-ţi pierzi viaţa dacă mai goneşti aşa, domnişoară", moment în care Florence se trezea scâncind şi-l găsea pe Bobby, care văzuse toate orările pe care le avea de oferit lumea, sforăind mulţumit.

Într-o dimineaţă, la cafea, după o altă noapte de somn agitat, îi atrase atenţia un titlu din secţiunea de afaceri a ziarului *Post*. Era pe pagina 3. Ar fi putut la fel de uşor să-i scape.

GRUPUL WALDORF PRIMEŞTE 2,4 MILIARDE DOLARI ÎN FINANŢĂRI SUPLIMENTARE DIN SURSE WASABIENE

Rămase cu ochii aţintiţi asupra titlului timp de câteva clipe, apoi citi articolul. Nu avea nimic remarcabil. Cunoştea Grupul Waldorf. Toată lumea îl cunoştea. Era banca de investiţii cu sediul la Washington şi care avea legături strânse cu Wasabia. În consiliul director erau douăsprezece persoane: trei foşti preşedinţi ai Statelor Unite, Secretari ai Apărării, Secretari de Stat, de la Comerţ, Finanţe, doi foşti directori de la CIA...

— Fir-ai să fii, spuse Florence.

— Ha? făcu Bobby, târşâindu-şi picioarele goale în bucătărie, doar în pantalonii de pijama, scărpinându-se pe piept, căscând şi adulmecând aerul, în speranţa mirosului de cafea proaspăt făcută.

Sediul Grupului Waldorf ocupă ultimele două etaje ale unei clădiri de birouri din Washington, D.C. cu vederea, după cum se şi cuvine, spre Casa Albă. Priveliştea din sala de consiliu este de-a dreptul spectaculoasă, permiţându-le feluriţilor directori să vadă multe dintre clădirile guvernamentale unde au fost odată stăpâni. Masa de consiliu este din lemn de nuc fără noduri, cu scaune luxos tapiţate în piele milaneză. Scrumierele — multora dintre directori le place să pufăie trabucuri fine cubaneze — sunt din cel mai fin cristal. O hartă a lumii, în care stau înfipte zeci de ace cu gămălie reprezentând proiectele de investiţii ale Grupului Waldorf, pare să declame: „Lumea e mare şi e toată a noastră!" Astăzi, un nou ac urma să fie înfipt în Wasabia, după care, odată rezolvată treaba, directorii aveau să savureze câte un pahar, o discuţie amicală, ultimele bancuri răsuflate — ultimul era cu două călugăriţe care mergeau cu maşina prin Transilvania — şi apoi să se împrăştie, în tot felul de maşini cu şoferi din Serviciile Secrete, elicoptere sau avioane personale. Date fiind evenimentele recente, şedinţa de consiliu ar fi putut dura ceva mai mult decât de obicei.

Principalul director executiv făcea o prezentare a ultimei investiţii a grupului, într-o mină de diamante de lângă Yellowknife, când uşa se deschise şi în cameră intră o femeie.

Era blondă, foarte atrăgătoare, îmbrăcată într-un taior de revers căruia era prins un ecuson al Serviciilor Secrete, care le confirma celor zece agenţi de afară că avea aprobare pentru a se afla într-o companie atât de augustă.

Directorul executiv o privi surprins. Şedinţele de consiliu ale Grupului nu erau întrerupte prea des. Gura îi rămase deschisă. Se întoarse relativ derutat către un bărbat în vârstă de vreo şaizeci de ani, aşezat cu spatele lipit de peretele sălii. Acesta se uită la femeie. Se ridică în picioare, zâmbi şi spuse:

— Ia te uită, Florence. Bună ziua.

— Bună, Sam.

— Nu e nevoie de prezentări, spuse Unchiul Sam.

Cei doisprezece bărbaţi aşezaţi împrejurul mesei o priviră pe Florence. Cei trei foşti preşedinţi zâmbiră cu căldură, dar era adevărat că aveau reflexele politice cele mai rafinate dintre toţi cei de faţă. Foştii secretari ai cabinetului nu zâmbiră; foştii directori ai serviciilor de informaţii se încruntară.

— Putem vorbi mai târziu? o întrebă Unchiul Sam. Suntem în şedinţă.

— Nu, spuse Florence. O să vorbim acum.

— Serios, nu cred...

La capătul opus al încăperii se deschise o uşă pe care pătrunse un bărbat bine făcut, cu o înfăţişare dură. Şi el purta ecusonul Serviciilor Secrete. Rămase acolo, cu braţele încrucişate la piept, cu fălcile încleştate, ţintuindu-l pe Unchiul Sam cu privirea.

— Salut, Bobby, zise Unchiul Sam. Ce mai, cred că a venit toată lumea.

— Deci, am lucrat de la bun început pentru o mână de bancheri de investiţii? întrebă Florence.

Unul dintre foştii preşedinţi spuse pe un ton amabil, blând:

— Într-un fel sau altul, Florence, toţi lucrăm pentru nişte bancheri de investiţii.

— Grupul ăsta, continuă ea, şi-a început activitatea cu finanţare din Wasabia. Cu profituri, anul trecut, de opt sute

de milioane de dolari. Împărțit la doisprezece, fac șaizeci și șase de milioane. Ați avut succes, domnilor. Dar succesul depinde de finanțarea constantă din partea amicilor din Wasabia. Pe urmă, Wasabia a început să aibă probleme interne. Terorism, prea multă putere concentrată în mâinile a prea puțini oameni. Patruzeci de mii de prinți moștenitori. Șomaj ridicat și o jumătate din populația țării sub șaisprezece ani. Iar dacă regatul se prăbușește și devine republică islamică fundamentalistă, se duce și finanțarea voastră. De aceea vreți ca regatul să se modernizeze, să se reformeze. În sine și pentru sine, nu e un obiectiv rău. Doar că ei nu vor să se reformeze. Nu pot, pentru că puterea e concentrată și pentru că familia regală a încheiat un târg cu o sectă religioasă fanatică acum câteva sute de ani. Familia regală a căpătat puterea, iar fanaticii dreptul de a menține lucrurile așa cum erau în minunatul Ev Întunecat.

Wasabienii trebuie să se reformeze, dar nu pot. Și ce pârghii reale aveți? Presiunile pe care le puteți face asupra lor sunt limitate. Pentru că unul dintre partenerii voștri este prințul Bawad, ambasadorul lor în Statele Unite. Tovarăș de golf, de schi și de vânătoare cu două treimi din cei așezați la masa asta. Și, dacă-mi dați voie, una dintre cele mai detestabile ființe omenești de pe planetă. Dar să nu amestecăm sentimentele aici. Femeile sunt mereu tentate să facă asta, nu?

Și așa, într-o bună zi, soția lui Bawad încearcă să evadeze. Noi, desigur, o trimitem înapoi, pentru că nimic nu trebuie să stea în calea valurilor de petrol și a investițiilor de capital. Femeia e executată. Și, între timp, mă bag și eu. Trimit propunerea și provoc o sperietură grozavă la Departamentul de Stat.

Iar acum aveți o metodă de a forța reforma în Wasabia. Nu trebuie decât să apăsați pe niște butoane, să trageți niște sfori. Toți doisprezece la un loc aveți o agendă cu

numere de telefon mai groasă decât a lui Dumnezeu însuşi. Şi aici e partea uimitoare: totul se face pentru o cauză cu adevărat bună. Asta nu se întâmplă prea des la Washington, nu-i aşa? Două cauze nobile: drepturile femeilor şi profiturile Grupului.

— Florence, interveni unul dintre foştii preşedinţi, cred că vorbesc în numele tuturor celor de-aici când spun că ai făcut o treabă excelentă.

De jur-împrejurul mesei se auzi un murmur:

— Aşa e, aşa e.

— Şi cred că, de asemenea, vorbesc în numele tuturor când spun că ne-ar face plăcere să intri în Grupul nostru.

— Aşa e, aşa e.

Acum zâmbeau chiar şi foştii directori ai serviciilor de informaţii. Bobby, pe de altă parte, arăta de parcă ar fi fost gata să bage mâna în haină şi, scoţând un pistol, să facă istorie. Ce titlu de ziar.

Florence îi spuse:

— Am terminat.

Se îndreptară amândoi spre ieşire.

— Dacă te răzgândeşti, spuse Unchiul Sam, ştii unde ne găseşti. Şi ştim şi noi unde te găsim.

20 octombrie 2003 – 19 mai 2004*
San Luis Obispo; Washington, D.C

* Ziua morţii lui T.E. Lawrence, 1935 (*n.a.*)

MULȚUMIRI

O mie și una de mulțumiri, din nou, domnului Karp și lui Binky Urban; și o mie două mulțumiri încântătoarei și misterioasei T. Freifrau von G. Mulțumiri, de asemenea: dragei mele Lucy; lui Tómas Salley; John Tierney; Eric Felten; Bill Hughes; doctorului Close; eminenței sale cardinalul Cullen Murphy. Pentru țesătura povestirii: lui Bob Baer; David Fromkin; Fetema Mernissi; Sandra Mackey; Sir Richard (F.) Burton. Pentru inspirație: lui Paul, Mark și Brooke, toți niște americani minunați într-o lume neminunată. În fine, respectul și omagiul meu lui Fern Holland, o Florence a Arabiei reală, asasinată în Irak, pe 9 martie 2004, la vârsta de treizeci și trei de ani.

ALLAH YEHALEEHUM, UHTEE.
ALLAH HUMMA YESKOONHA FASEEH JEENAANOO.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București

Redactor
RADU PARASCHIVESCU

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU

Corectori
GEORGIANA BECHERU
IOANA CUCU
CRISTINA JELESCU

Apărut 2007
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI" S.A.

COLECŢIA RÂSUL LUMII

În Orientul Mijlociu există două state vecine care nu seamănă deloc unul cu altul. Matarul e sedus de ispite occidentale, Wasabia stă sub clopotul fundamentalismului islamic. Într-un loc se deschide un post TV pentru emanciparea femeilor, în altul derapajele se pedepsesc drastic. Aşa arată zona în care aterizează americanca Florence Farfaletti, prinsă treptat într-un joc care implică agenţi dubli sau chiar tripli, emiri pasionaţi de Formula 1, şeice amatoare de shopping şi cămile regale umplute cu explozibil. *Florence a Arabiei* are accente de thriller, dar e de fapt o satiră corozivă la adresa felului cum ne grăbim să distrugem ceea ce nu pricepem. Vălurile în care se încurcă unele personaje nu stingheresc ritmul trepidant al cărţii, situaţiile neaşteptate abundă, iar dialogurile stârnesc râsul pe fiecare pagină.

În aceeaşi colecţie:

Tibor Fischer
N-o citi dacă eşti prost

Jean-Claude Carrière
Frânturi din astă lume

ISBN 978-973-50-1627-2